

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL DECEPTION

O. S. FEATHERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Zalim Aldatma

Feathers

FEATHERS tarafından yayınlanmıştır, 2025.

İçinde

[Başlık Sayfası](#)

[Zalim Aldatma](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Teşekkür — Cassian'dan O.S Feathers'ın](#)

[diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 O. S Feathers

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın izni olmadan, bilgilendirici depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazarın (ve yayıncının) telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Tanıtım

Charlotte yeni bir mastektomi ameliyatı geçirmişti.

Evlilik, aklındaki en son şeydi.

Ancak büyükbabasının son arzusunu yerine getirmek için, New York'un en güçlü mafya ailesinin ikinci torunuyla evlenmeyi kabul etti.

Soğuk, stratejik ve sevgisiz bir evlilik olması gerekiyordu. Ta ki, düğün töreninde duvak kaldırılana kadar...

Ve orada duran nişanlısı değildi. Cassian Moretti'ydi.

Nişanlısının ağabeyi.

Tehlikeden kaçmak için bir kez öptüğü adam.

Asla unutmayan adam.

Kendi kardeşini kaçırmıştı. Kilisenin altına bomba yerleştirmişti. Ve "Bizi evlendirin, yoksa yanıp kül olmasını izleyin" demişti. Böylece kız onun oldu.

Aşkından değil...

ateş, takıntı ve kontrol yüzünden. Onu kilitledi.

Meme ameliyatı izleriyle alay etti.

Ona erkek gibi göründüğünü söyledi.

Sadece karanlıkta ona dokundu, asla yüz yüze değil.

Kız onun karısıydı.

Onun tutsağı.

Onun cezası.

Ta ki kadın ayrılana kadar.

Hiçbir uyarı olmadan.

Not yoktu.

Sadece sessizlik.

Şimdi, şehirleri kasıp kavuruyor—

Onun nereye gittiğini bilen herkesi yok ediyor.

Çünkü onu
kaybetmek Onun
asla atlatamayacağı
tek yara.

*Aşkın onu iyileştirebileceğini düşünen kızlara—bazı erkekler iyileşmezler
çünkü acı çekmek kendilerini gerçek hissettiren tek şeydir.*

Yazarın Notu

Bu, tipik, hafif bir görücü usulü evlilik romanı değil.

Karanlık. Dağınık. Takıntılı. Sapkın.

Bunu yazmam gerekiyordu — kendim için ve belki sizin için de.

⚠ Tetikleyici uyarılar:

- Mastektomi (meme ameliyatı ve beden imajı travması)
- Rıza dışı rıza (CNC, güç dengesizliği dinamikleri)
- Tecavüzden bahsedilmesi
- Çocuklukta istismar + travma
- Duygusal manipülasyon
- Esaret, zincirleme
- Şiddet, silahlı sahneler, intikam
- Ruh sağlığı sorunları (TSSB, intihar düşünceleri)

Hassas ve ağır bir konu ama fırtınayı atlatırsanız, her sayfanın ardındaki öfkeyi, acıyı ve takıntıyı anlayacaksınız.

Dikkatle okuyun ve derinlemesine hissedin.

— O.S. Feathers

Bölüm 1

CHARLOTTE

Salı gecesi ve ben hayatım için koşuyorum.

Botlarım çatlamış kaldırıma çarpıyor, her adımım özgürlüğe ulaşmak için çaresiz bir girişim. Dar sokak, nemli çöp ve metalik bir koku, belki de kan kokuyor, ama bunun üzerinde durmaya vaktim yok.

Arkamda, iki mafya üyesi hızla yaklaşıyor, ağır ayak sesleri karanlıkta savaş davulları gibi yankılanıyor. Parçalanmış sandık yığınlarının üzerinden atlıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kaburgalarımı kıracakmış gibi hissediyorum.

Çürümüş bir duvardan paslı bir boru çıkıntı yapıyor ve ben onun üzerinden atlıyorum, sivri kenarını zar zor geçiyorum. Hata yapma lüksüm yok. Bu gece olmaz.

Yakındılar. Onları hissedebiliyordum. İki uzun boylu, takım elbiseli mafya adamı. Acımasızlar. Küfürlerini duyabiliyorum, botlarının sesleri yaklaşıyor ve kalbim hızla atıyor. Bu dosyayı ele geçirmelerine izin veremem. Vermeyeceğim.

Parmaklarım dosyayı göğsüme sıkıca bastırıyor, kenarları kanamaya çalışan gerçek gibi derime batıyor.

Anne.

On yıl. Kaybolduğundan beri on lanet yıl geçti. Bir saniye önce alnıma veda öpücüğü konduruyordu, bir saniye sonra bir hayalet olmuştu. Her ipucu soğuktu. Her araştırmacı işe yaramazdı. Her yardım vaadi başka bir çıkmaz sokaktı. Bu geceye kadar.

Bu dosyayı onların güvenli evlerinden birinde saklı buldum. Üzerinde annemin adı, bir tarih, bir fotoğraf ve bir yer vardı.

Beni yakalayıp dosyayı geri alırlarsa, bu umut da yok olacaktı. Tıpkı onun yok olduğu gibi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Vücudum ağrıyordu, bacaklarım acıyordu. Bir köşeyi döndüm ve milyarderlerin rüyalarına ait gibi görünen, parlak beyaz bir binanın dış cephesine çarpmak üzereydim.

CLUB VERTIGO.

Seçkin. Elit. Soyadınızın bir para birimi ile bitmesi gereken türden bir yer. Ön kapıdan girmek imkansızdı — kapıdaki güvenlik görevlileri, küçük parmaklarıyla bile birini öldürebilecek gibi görünüyorlardı.

Ama on sekiz yaşından beri yeterince şüpheli kulüplerde çalışmışım ve şunu biliyordum: her zaman bir arka kapı vardır.

Yan taraftan kıvrılan sokağa doğru koştum, yükleme kasalarını, çöp kutularını ve iki dalgın fedai tarafından korunan, sadece personelin girebileceği girişi geçtim. Biri başını kaldırdı.

"Hey..."

Çok geç. Aralarından kayarak geçtim, sandık yığınının altına eğildim ve acil durum kapısını içeri sığacak kadar açtım.

Boom. Müzik dalga gibi üzerime çöktü. Bas ağır ve ilkeldi. Işıklar kırmızı ve altın rengiydi, cam zeminler ve kadife koltuklar üzerinde parıltıyordu. Şampanya parıltıyordu. Kadınlar parıltıyordu. Zengin insanlar tanrılar ve şeytanlar gibi hareket ediyorlardı.

İçeri girdim. Güvendeyim. Ya da öyle sanıyorum.

Kalabalığın arasından bir bakış attığımda midem düğümlendi — o iki mafya piçi içerideydi. Nasıl oldu bu? Kulübün yönetimi ile bağlantıları olmalı, bazıları kulübün yönetiminde yer alıyor olmalı.

Parmağım dosyayı sıkıca kavradı, ter gömleğimi ıslattı. Beni burada yakalarlarsa, sadece dosyayı almayacaklar. Bu konuyu konuşmamam için nefes almamı engelleyecekler.

Nefesim kesildi. Bir sütunun arkasına atladım, arkama baktım. Kalabalığı tarıyorlardı, ayrılıyorlardı.

Panik boğazıma kadar yükseldi. Çılgınca odayı taradım, bir çıkış yolu aradım, ta ki gözlerim ona takılana kadar. Şık siyah bir bara rahatça yaslanmış, parmaklarında sigara sallanan, etrafında tembel bir hayalet gibi dumanlar kıvrılan bir adam.

O, keskin elmacık kemikleri ve camı kesebilecek gözleriyle aptalca derecede yakışıklıydı. Buradaki diğer erkeklerin aksine, o yalnızdı, etrafında kadınlar yoktu, maiyeti yoktu. Sadece o vardı, cildimi diken diken eden sessiz bir tehlike yayıyordu.

Sadece düşünerek bile kemikleri kırabilecek gibi görünen türden bir adam.

Haydutlar artık daha yakındalar, kalabalığın içinden ilerlerken başlarını çevirip bakıyorlar. Düşünmeye vaktim yok. Adama doğru koşuyorum, botlarım cilalı zeminde kayıyor.

Berbat durumdayım; terli, dağınık, muhtemelen sokak ve çaresizlik kokuyorum. Muhtemelen beni itecek, ama başka seçeneğim yok. Yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum ve kulağına eğilip, sesim alaycı bir tonla konuşuyorum. "Hey, Bay Yakışıklı, bir dakikalığına benim erkek arkadaşım gibi davranmaya ne dersin?"

Gözleri benimkilere kayıyor, mavi ve okunaksız, ve bir an için güleceğini ya da gitmemi söyleyeceğini düşünüyorum. Mafya adamları birkaç adım ötede, bakışları kalabalığı kesiyor. Karar vermesini bekleyemem. Kalbim çarparken, gömleğini tutup onu öpüyorum, beni itip kakmasını bekliyorum.

Ama itmedi.

Bunun yerine, elleri belimi bulur ve beni kendine daha sıkı çeker. Dudakları sert ve sıcaktır ve nefesimi kesen bir yoğunlukla beni öper. Temiz kokar, sedir ve daha keskin, pahalı bir şey gibi.

Başım dönüyor, sadece tehlikeden değil, ondan da... Terli, kaotik halimden tiksilmesi gereken bu yabancı, beni içtenlikle öpüyor.

Bir an için, hayatım için kaçtığımı unuttum. Sonra öpücüğü derinleştirdi. Birazcık.

Tanrım.

Bu adam temiz değildi. Masum değildi. Tehlikeliydi. Ama bana karşı değil, henüz.

Gözümün ucuyla gorilleri görüyorum. Odayı tarıyorlar, ama bize takılmıyorlar. Biz, kulübün sisinde sıradan bir çiftiz.

Geçip gittiler ve ben titrek bir nefes vererek öpücükten çekildim. Ben uzaklaşmadan önce elleri bir an daha kalakaldı, dudaklarım karıncalanıyordu, kalbim onun kokusu, dokunuşu, her şeyinden dolayı hala hızla atıyordu. Onun bakışlarıyla buluştum, o delici mavi gözler, karanlık, okunamaz bir şeyle gölgelenmiş bir yüze bakıyordu.

"Oyununa katıldığım için teşekkürler, Bay Yakışıklı," diyorum, kalbim hala deli gibi atmasına rağmen zorla bir gülümseme takınıyorum. O bir şey söylemeden dönüp kalabalığın içine karışıyorum, onu bir daha görmemek için Tanrı'ya dua ediyorum. Kim olduğunu bilmeme gerek yok. Bilmek de istemiyorum.

Onun bilmediği şey, parmaklarımın hızlı olduğu. Çoğu insandan daha hızlı. O kısa, hararetli anda, cebinden bir anahtar çaldım. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Kulübün başka bir yan çıkışından dışarı çıkıyorum, serin gece havası yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Anahtar uzaktan kumandalı, şık ve elimde ağır. Garaja koşuyorum, giderken düğmeye basıyorum, bir arabanın yanıt olarak bip sesi çıkarmasını bekliyorum. Bunun yerine,

şık, milyon dolarlık bir motosiklet çalışmaya başlıyor ve ışıkları loş garajda yanıp sönüyor. Bir motosikletçi mi? Cidden mi?

Daha sonra geri vereceğim. Belki. Şimdilik, bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyor. Bir kızın annesini bulması gerekiyor. Bacağımı motosikletin üzerinden geçiriyorum, motor altımda gürültüyle çalışmaya başlıyor.

On altı yaşımdan beri motosiklet sürüyorum, çalıntı motosikletlerle polislerden ve alacaklılardan kaçıyorum. Ellerim sabit, hareketlerim akıcı, garajdan çıkıp geceye dalıyorum, rüzgar saçlarımı savuruyor.

Dosya hala güvende, annemin sırları göğsüme sıkıca bastırılmış durumda. Mafya şimdilik peşimde ve ben bir adım öndeyim.

Sonunda eve vardığımda saat 12:15'ti, tabii buraya hala ev diyebiliyorsam.

Yaklaştıkça ev gıcırdadı, utançtan çökebilirmiş gibi ay ışığı altında çömeldi. New York'un unutulmuş ormanlarının kenarında çürümeye terk edilmiş eski bir Viktorya dönemi iskeleti. Komşular yok. Gürültü yok. Sadece ağaçlar, gölgeler ve ara sıra kurt ulumaları, hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Verandanın basamakları altımda gıcırdadı. Boya, güneşten yanmış deri gibi dış cepheden soyulmuştu. Pencereleer ya çatlamış ya da kirle kaplanmıştı ve rüzgâr, hiç gitmeyen hayaletler gibi kırık çerçevelerden uluyordu.

Burası eskiden dedemin eviydi. Düzeltme: onun hapishanesiydi. Babam onu her şeyinden mahrum bırakıp kendini Don ilan ettiğinde ondan almadığı tek şeydi.

İçerisi de pek iyi değildi. Her adımında ahşap zeminler protesto edercesine gıcırdıyordu. Öümcek ağları, nasıl öleceğini bilmeyen anılar gibi köşelere yapışmıştı. Toz, eski kitaplığı bir kefen gibi kaplamıştı.

Yine de sokaktan daha güvenliydi. Babamın malikanesinden daha güvenliydi.

Yatak odama girdim ve titrek ellerimle dosyayı masanın üzerine bıraktım. Hemen açmalıydım. Her kelimesini yutmalıydım. Ama yapmadım. Henüz yapmadım.

Onun yerine, odayı geçtim ve pencere pervazına yaslanmış eski portreyi aldım.

Büyükbabam.

Fotoğrafta sert bakıyordu, gözleri derin, omuzları dik, sanki dünya onu ezmeye çalışsa bile yıkılmayı reddeden bir adam gibi. Parmaklarımı camın üzerinde, yıpranmış yüzünün çizgileri üzerinde gezdirdim.

"Başardım, ihtiyar," diye fısıldadım. "Zar zor."

Davetsiz bir anı geldi aklıma.

On bir yaşındaydım. Günlerdir yağmur yağıyordu. Çatı akıyordu. Yemek alacak paramız yoktu ve ben kanepede kıvrılmış, karnım guruldamaktan vazgeçmiyordu. Eve sırlıklam gelmişti, koltuğunun altında ucuz bir somun ekmek ve yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Bana kraliyet ailesinden olduğumuzu ve o ekmeğin bizim ziyafetimiz olduğunu söyledi. Ona inandım. Güldüm. Ekmeği ikiye böldük ve o, hayatımda yediğim en iyi yemektir.

Bana bakmak için kendini öldüresiye çalıştı. Çift vardiya. Kimsenin istemediği inşaat işleri. Bütün bunlar olurken, babam, yüce Don, altın kaplı günah içinde yaşıyordu ve tek bir kuruş bile göndermiyordu.

Annem ortadan kaybolduktan sonra, babam beni çöp gibi buraya attı. Kızların dikkat dağıttığını söyledi. Çok gürültücü olduğumu söyledi. Fazla olduğumu. Zahmete değmediğimi.

Vincent'ı, küçük kardeşimi seviyordu. Ona varis, gurur kaynağı, gelecek diyordu. Ben ise sadece çok fazla karşılık veren bir hataydım.

Ben de hayatta kalmayı öğrendim.

On altı yaşında, bulabildiğim her yerde çalışmaya başladım: garsonluk, temizlik, hatta yeraltı kulüpleri. Para zar zor yetiyordu. Bu yüzden hırsızlığa başladım. Küçük şeyler. Buradan yüz, oradan iki yüz. Bir şişe parfüm. Bir cüzdan. İnternette satacağım bir çift ayakkabı.

Sevimli suç. Ben öyle adlandırıyordum.

Manşetlere çıkacak kadar büyük değildi. Hayatta kalmak için yeterliydi.

Eski, yırtık koltuğuma oturdum, bacaklarım ağrıyordu. Dosya, sanki Tanrı'nın sırlarını barındırıyormuş gibi bana bakıyordu. Ona uzandım...

Bang. Bang. Bang.

Kanım dondu.

Biri kapıda duruyordu.

Hayır, kapıyı

yumrukluyordu.

Ayağa fırladım, dosyayı halının altındaki gevşek döşeme tahtasının altına ittim. Aklım karışmıştı. Kulüpten gelen adam olabilir miydi? Öptüğüm adam? Soyduğum adam?

Tanrım, o tür adamlar konuşmak için kapıyı çalmazdı. O, geçimini boyun kırarak sağlayan birine benziyordu.

Bir patlama daha. Kapı titredi.

Nefesim kesildi. Kapım sağlam değildi. Birkaç vuruş daha ve... Güm!

Kapı açıldı.

Kalbim durdu.

Ama motosikletli değildi. Mafya üyeleri de değildi.

Daha
kötüsüydü. O.

Babam odaya sanki sahibiymiş gibi girdi. Sanki hala her şeyin sahibiymiş gibi. Artık daha yaşlı görünüyordu — soğuk, keskin yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti — ama kibri aynıydı. O aura. Lanet gibi taktığı o görünmez taç.

On yaşımdan beri onu görmemiştim.

Ve şimdi, işte buradaydı, çürümüş oturma odamda sanki tiksiniirmiş gibi duruyordu.

Etrafa bir bakış attı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biraz saygı göster, Charlotte." Yumruklarım sıkıştı.

Karşısına oturdum, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Evime izinsiz giren adamlara saygı göstermiyorum."

Alaycı bir şekilde güldü ve sanki o kadar kötü bir şeye oturmak onu rahatsız ediyormuş gibi çökmüş koltuğa oturdu. "Bu kulübe mi? O sadece mülklerimden biri. Yarın satabilirim ve sen sokağa atılırsın."

Tabii ki böyle derdi. Tabii ki yapabilirdi. Yine de kendi babasını burada ölmeye terk etti, istemediği bir çocuğu beslemek için kendini paralamıştı.

Tiksinti boğazımda kaynıyordu. Ağzının kendini beğenmiş eğiminden, bana sanki bir hiçmişim gibi bakışından nefret ediyorum. Kanım kaynıyor.

"Moretti ailesiyle evlilik sözleşmesini imzaladığını duydum," dedi yumuşak bir sesle.

Onun bakışlarını karşıladım. "Bu haber değil. Bu, büyükbabamın ölmeden önceki son isteğiydi. Ve ben bunu yerine getiriyorum. Beni durdurabileceğini düşünüyorsan..."

"Kimse seni durdurmuyor, Charlotte."

Dudaklarından çıkan adım, yakıp kül etmek istediğim bir lanet gibi tüylerimi diken diken ediyor. "İyi. O zaman sadede gel. Neden buradasın?"

Cevap vermedi. Hemen cevap vermedi. Benim küçük bir anma töreni düzenlediğim köşeye doğru yürüdü — mumlar, tütsü, yıpranmış bir tespih ve ip ve kurutulmuş lavanta ile çerçevelenmiş dedemin resmi.

İki ay önce, büyükbabamın ölümünden bir hafta sonra, hâlâ kederin boğazımı sıktığı bir halde Moretti malikanesine gitmiş ve titrek parmaklarla evlilik sözleşmesini imzalamış, ikinci oğullarıyla evlenmeyi kabul etmiştim.

Aşk için değil.

Güç için de

değil.

Beni büyüten adamı onurlandırmak için.

Kimsenin bilmediği, benim de hiç dile getirmediğim şey, Moretti malikanesine gidip evlilik sözleşmesini imzalamadan sadece üç gün önce çift mastektomi ameliyatı geçirdiğimdi.

Her iki göğsüm de alındı.

Cerrahlar bunu gerekli bir işlem, hatta hayat kurtaran bir işlem olarak nitelendirmişlerdi. Ama bu, sessiz bir ölüm gibi hissettiriyordu.

Mastektomi, genellikle meme kanserini tedavi etmek veya önlemek için meme dokusunun cerrahi olarak alınmasıdır.

Benimki ani ve acımasızdı. Kaybettiğim şeyin yasını tutmaya bile başlamadan, bandajlı ve ipek kumaşın altında açıkta kalan yaralarımınla bir elbise giydim ve büyükbabamın son arzusunu yerine getirmek için Moretti ailesine gelin gittim.

Acı hala oradaydı — bazı günler keskin, bazı günler ise sönük ve ağırlı. İyileşme sadece fiziksel değildi. Sessiz, yalnız bir çalışmaydı. Geceleri yeni bandajlar sarmak. Gündüzleri aynalardan kaçınmak. İyiymiş gibi davranmak.

Nişanlımı ziyaret ettiğimde, bol bir bluzun altına dolgulu sütyen giydim. Sadece bir kez. Sadece bu işi atlatmak için. Her saniyesinden nefret ettim. Sahte hissettirmesinden nefret ettim. Ona bir illüzyon satıyormuşum gibi.

Kendime, düğünden önce, yeminlerden önce açıklayacağımı söyledim. Böylece evlilik yalanlar üzerine kurulmuş olmazdı.

Ama Tanrım, çok korkuyordum.

Onun çekineceğinden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, bana acıyarak bakacağından.

Moretti'lerin en büyük oğlunun Chicago'daki işleri yönettiğini söylüyorlardı, bu da babaları emekli olduğunda New York'taki işleri devralacak olanın küçük oğulları, yani nişanlım olacağı anlamına geliyordu.

Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Sakin, soğukkanlı, soğuk ve ulaşılmaz bir şekilde yakışıklıydı. Ama gözleri? Hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne sıcaklık, ne merak. Sadece duvarlar. Tamamen kilitli kapılardan oluşan bir adam.

Beni sevip sevmediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. İki ay sonra evleneceğiz ve eğer bu bir hataysa, bununla başa çıkacağım. Boşanma her zaman bir seçenek, ama Morettilerin bunu kolaylaştırmayacağından şüpheliyim.

"Charlotte," diyor babam, portreye bakarak, sesi alçak, neredeyse alaycı.

Ayakta duruyorum, sinirlerim gergin, bu kutsal alana girmesinden nefret ediyorum. "Söyleyeceklerini söyle ve git." Sözlerim kül gibi tadı var ama yine de onları tükürüyorum.

Dönüyor, gözleri soğuk ve tavizsiz. "Bana taşınacaksın.
Bugün. Şu anda."

Midem düğümlenir, oda daha küçük, gölgeler daha karanlık gelir. Ona bakarım, kalbim öfke ve korku karışımıyla çarpar.

Beni terk eden, annemin ortadan kaybolmasına izin veren ve onu aramayan, dedemin her şeyini elinden alan bu adam, öylece gelip hayatımı kontrol altına alabileceğini mi sanıyor?

Cesedimi çiğnemesi gerek.

Bölüm 2

CHARLOTTE

"Sen de kimsin ki on yıl sonra hayatıma geri dönüp bana seninle yaşamamı söylüyorsun?"

Sesim titriyordu, on yıldır içimde sakladığım öfkeyle doluydu.

"Beni çürümeye terk ettin. Şimdi gelip hiçbir şey olmamış gibi emirler yağdıramazsın."

Babamın dudakları, sanki öfkemi zevkle izliyormuş gibi, zehirli bir sırıtışa büründü. "Hâlâ Vincent'la gizlice görüşüyorsun, biliyorum. O çocuğu seviyorsun, değil mi?" Bir süre durakladı, sözlerinin bıçak gibi saplanmasını bekledi. "Onun incinmesini istemiyorsan, eve geleceksin."

Öfkem patladı, göğsümde bir yangın gibi. "Kendi oğlunla mı beni tehdit ediyorsun? Kendini duyuyor musun? Beni geri getirmek için Vincent'ı, varisini incitecek misin?"

Öne eğilir, gözleri acımasız bir kayıtsızlıkla parlar. "Sen onu seviyorsun. Ben sevmiyorum. O sadece bir araç, ben öldüğümde yerime geçmesi için yetiştirildi. Bunu biliyorsun Charlotte. Ben birçok şeyim, ama yalan söylemem. Yani, kardeşinle küçük gizli sohbetlerini sürdürmek ve onu güvende tutmak istiyorsan, eve gel. Onu kendin koru."

Cebinden bir kart çıkarır ve masanın üzerine bırakır, sessizlikte keskin bir ses çıkar. "Eşyalarını topladığında bu numarayı ara. Şoför gelecek."

"Gelmeyeceğim," diyorum, sesim çelik gibi sert.

Bana bir bakış attı, yüzünde hala o iğrenç sırıtış vardı, hiç rahatsız olmamıştı. "Seni bekliyor olacağım."

Gözleri evin çatlak duvarlarını, sarkmış tavanını tarar, sanki kaçmak için sabırsızlandığı bir hastalıklmış gibi. Sonra dışarı çıkar, havayı eskisinden daha ağır bırakarak.

Kapı gıcırdayarak kapanır ve ben dağılıyorum. Ellerim titriyor, nefesim kesik kesik, öfkeli bir şekilde geliyor.

On yıl. On yıl boyunca tek kelime etmeden, şimdi de sanki ben ona aitmişim gibi ortaya çıkma cüretini gösteriyor?

Yumruğumu duvara vuruyorum ve göğsümde, gömleğimin altında saklı olan ameliyat izlerinin olduğu yerde keskin bir acı hissediyorum.

Donup kalırım, kaburgalarımı tutarım, ağrı, kimsenin bilmesini istemediğim mastektomiye hatırlatır. Yere çöküp, ağrıya rağmen nefes alırım ve acı bir kahkaha atarım. *"Harika, Charlotte. Duvara yumruk atıp neredeyse kendini öldürüyorsun. Çok akıllıca."*

Hâlâ yerdeyim, yumruklarım o kadar sıkı sıkılmış ki tırnaklarım avuç içlerimi deliyor.

O beni nasıl inciteceğini çok iyi biliyor. Vincent benim zayıf noktam, küçük kardeşim, bu çürümüş evin dışında kalan tek ailem.

Babam beni on yaşında evden gönderdiğinde, onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüm. Ama bir yıl sonra, büyükbabamın yardımıyla Vincent'a bir kontrollü telefon verdim.

O zamandan beri konuşuyoruz, karanlıkta dikkatli fısıltılarla, bağımız güvenli olduğunu düşündüğüm bir sır. Şimdi babam bunu başımın üzerine sallandırıyor. Başından beri biliyor muydu? Dinliyor muydu, teknoloji adamları her kelimeyi dinliyor muydu? Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor, kurtulamadığım bir ihlal.

Bir konuda haklı, Vincent'ı sevmiyor. Onu bir makine gibi yetiştirdi, demir yumrukla şekillendirerek imparatorluğunu devralması için hazırladı.

Kardeşimin benim isyanım yüzünden acı çekmesine izin veremem. Zaten iki ay sonra Moretti'nin ikinci oğluya evleneceğim, uzun süre kalmayacağım. Ama neden şimdi? Babam neden birdenbire beni evinde görmek istiyor? Bu soru beni kemiriyor, çok fazla parçası eksik bir bulmaca gibi.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, onun zehirli varlığı ortadan kalktığı için hava artık daha hafif ve mutfağa doğru yöneliyorum.

Botlarımın altında döşeme tahtaları gıcırıyor ve ev canlı, uyanık hissettiriyor. Adımımı yarıda kesiyorum, arka odadan gelen hafif bir sürtünme sesi kalbimi hoplatıyor. Nefesimi tutuyorum, duymak için kulak kabartıyorum, ama sessizlik geri dönüyor, yoğun ve ürkütücü.

Bunu kafamdan silip mutfağa giriyorum. Burası ihmalin zaman kapsülü gibi: paslanmış dolaplar, çentikli bir lavabo, zar zor çalışan bir ocak.

Raftan bir kutu fasulye alıp, ellerim otomatik pilotta hareket ederken, onu çukurlu bir tencereye boşaltıyorum.

Başka bir ses duyulur — merdivenlerdeki ayak sesleri gibi bir gıcırtı. Nabzım hızlanır. Tezgahtan bir bıçak alıp sese doğru sessizce ilerlerim, yıpranmış zeminde botlarımın sesi çıkmaz.

Koridor karanlık, köşelerde gölgeler birikmiş. "Kim var orada?" diye sesleniyorum, göğsümü sıkın korkuya rağmen sesim sabit.

Cevap yok. Sadece ev, hayaletli numaralarını yapıyor.

Babam öldü, o asla saklambaç oynamazdı. Yine de, boş odaları kontrol ederken, sadece toz ve

örümcek ağıları buluyorum.

Mutfığa geri döndüğümde, fasulyeler yanmış, keskin koku burnumu yakıyor. "Tamam, bu kadar," diye mırıldanıyorum, sinirlerim gergin. Burası beni korkutuyor. Masadan kartı alıp numarayı çeviriyorum. "Hazırım. Gelip beni al," diyorum, sesim kesik kesik.

"Evet, hanımefendi," diye kibar ve mesafeli bir cevap geliyor. Onlara güvenmiyorum. Onlar bana değil, babama sadıklar.

Hızlıca eşyalarımı topluyorum, giysilerimi ve gizli dosyayı bir spor çantasına tıkıştırıp oturma odasına sürüklüyorum.

Dışarı çıktığımda donakalıyorum — gözlerim ay ışığında parıldayan çalıntı motosiklete takılıyor. Kulüpten o adam, Bay Yakışıklı, eninde sonunda onu almaya gelecektir.

Beni burada bulma riskini göze alamam. Motosikleti otlarla kaplı arka bahçeye götürüp, sarmaşıkların ve gölgelerin onu tamamen yuttuğu, yıkık dökük kulübenin arkasına saklarım.

Farlar karanlığı yırtıyor ve bir araba duruyor. Sürücü arabadan iniyor ve midem düğümleniyor. Nico. Eski erkek arkadaşım. Ne zamandan beri babam için çalışıyor?

En son duyduğumda Boston'da pilotluk yapıyordu. Bana doğru yavaşça yürür, gülümsemesi keskin ve acımasızdır, sanki benden acı çekmek için sabırsızlanıyormuş gibidir.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı, Charlotte?" diye sordu, sesi alaycı bir tonla.

"Çantamı yükle," diye ters bir şekilde söylüyorum, ona dik dik bakarak. O babam için çalışıyor, bu da hoşuna gitse de gitmese de bana hesap vermesi gerektiği anlamına geliyor.

Alçak ve çirkin bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Ben senin lanet hizmetçin değilim. Ben senin baban için çalışıyorum, senin gibi düz göğüslü bir ucube için değil." Gözleri üzerimde dolaştı, göğüslerimde takıldı. "Seni iyice parçaladıklarını duydum. Artık kadından çok erkeğe benzediğine eminim."

Sözleri yumruk gibi çarptı, nefesim kesildi. Yara izlerini gizlemek için dolgulu sütyen giyiyorum ama kendimi açıkta, çıplak hissediyorum.

Hastaneyle gizlilik anlaşması imzalamıştım, o nasıl biliyor? Babam bunu ortaya çıkarmış olmalı ve şimdi Nico bunu yüzüme vuruyor. Sözleşmenin ihlali, başka bir ihanet. Yumruklarım sıkışıyor ama sesimi soğuk tutuyorum. "Konuşmaya devam et, Nico. Umursadığımı düşünmen çok sevimli."

Yaklaşıyor, gülümsemesi genişliyor, her kelimesinde zehir var. "Tanrıya şükür o kurşunu atlattım. Senin gibi parçalanmış biriyle çıkmaya dayanamazdım. Asla gerçek bir kadın olamayacağını bilmek nasıl bir duygu?"

Gözlerini oyup çıkarmak istiyorum, ama geri adım atmıyorum. O benden ayrılmadı, ben onu terk ettim. Bir gece telefonunu buldum, bir kadınla mesajlaşıyordu, hala bana kız arkadaşım diyordu ama çıplak fotoğraflarını kart takası gibi paylaşıyorlardı.

Başka işaretler de vardı: açıklayamadığı geç saatlere kadar dışarıda kalması, "iş seyahatleri" hakkında soru sorduğumda çekingen davranması, ceketinde benim olmayan bir parfüm kokusu olması.

O beni mahvetmeden önce ilişkimizi bitirdim ve ilk ayrılanın ben olmam onu hep rahatsız etti.

"Çantayı al, Nico," diyorum, sesim buz gibi. "Yoksa babama ne kadar işe yaramaz olduğunu söylerim."

Sırtışı kaybolur ve çantayı alır, küfürler mırıldanarak bagaja atar.

Kalbim çarparken arka koltuğa kayıyorum, çantamdaki çalınan dosya içimi yakıyor. Araba uzaklaşırken ev karanlıkta kayboluyor ve ben neye bulaştığımı merak ediyorum. Babamın dünyası bir yılan çukuru ve ben tam da onun ağzına adım atmak üzereyim.

Nico'nun gözleri arka aynaya kayıyor, benimkilerle buluşmaya çalışıyor, ama ben pencereden dışarı bakıyorum, çenem sıkı.

Bu pisliğe konuşarak tatmin olma fırsatı vermeyeceğim. Araba şehirde vızıldayarak ilerliyor, ben de kollarımı kavuşturup arkama yaslanıyorum, onun bakışlarının ağırlığını kabul etmeyi reddediyorum. Neyse ki, o da çenesini kapalı tutuyor.

Babamın malikanesine vardığımızda, sıcak sabah havasına rağmen tüylerim diken diken oluyor ve cildimde bir ürperti hissediyorum.

On yıl. Beni buradan kovalı on yıl oldu ve şimdi keskin hatları ve parıldayan zenginliğiyle karşımda duruyor.

Büyükbabamın yıkık evine hiç benzemiyor; burası soğuk ve dokunulmaz bir güç kalesi.

Yıllar boyunca Vincent ile gizli video görüşmeleri yaptım; hala evimi hatırlatan tek kişi olan onun bulanık, pikseli görüntülerini gördüm. Ama onu çocukluğumuzdan beri yüz yüze görmedim. On yıl. Ve şimdi tek istediğim, küçük kardeşimi tekrar görmek. Onun gerçek olduğunu bilmek.

Bu evi görmek midemi bulandırıyor, annemin anılarını canlandırıyor. Bir sabah saçımı örerken, bir gün gideceği uzak yerlerin hikayelerini anlatırkenki yumuşak ve sıcak kahkahası.

Ya da eski mutfakta kurabiye pişirdiğimiz zaman, burnuna un bulaşmışken bana gizlice ekstra çikolata parçaları verdiği zaman. Sonra birdenbire ortadan kayboldu

ve bu ev onun hayaleti haline geldi.

Çantamı alıp içeri giriyorum, lüks oturma odası bana bir tokat gibi çarpıyor.

Mermer zeminler, devasa bir avizenin altında parıldıyor, ışığı yakalayan kristaller sanki hapsolmuş yıldızlar gibi. Duvarlar boyunca lüks kadife kanepeler dizilmiş, yanlarında ise büyükbabamın tüm evinden daha değerli vazoların durduğu altın süslemeli masalar var.

Bu, aşırı lüksün hakim olduğu bir dünya, benim evim dediğim çökmüş döşeme tahtaları ve örümcek ağlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Vincent'in birden ortaya çıkıp, çarpık gülümsemesiyle bana sarılmaya hazır olduğunu umarak odayı tarıyorum. Ama oda boş, zenginlikten gelen hafif uğultu dışında sessiz.

Babam büyük merdivenin tepesinde belirir, varlığı odadaki havayı emip götürür. "Vincent nerede?" diye sorarım, sesim keskin.

Sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi rahat bir tavırla merdivenlerden iner. "Yarın dönecek. Adamlarımı bir göreve götürüyor."

Öfke göğsümde alevlenirken ona doğru fırladım. "On yedi yaşındaki bir çocuğu göreve mi gönderdin? Ne tür bir görev, ha? Yoksa sadece onun hayatını tehlikeye atmaktan zevk mi alıyorsun?"

"O benim varisim," dedi, sesi düz ve sıkılmıştı. "Bu onun eğitimi. Batı kanadındaki ikinci oda senin. Git."

Ona yaklaşıyorum, sesim alçak ve zehirli. "Ona bir şey olursa, yemin ederim bedelini ödeteceğim. Beni buraya geri getirmediğine pişman olacaksın."

Gözleri sertleşir, sesi homurtuya dönüşür. "Hiçbir şey yapmayacaksın, Charlotte. Odana git ve çocuk gibi davranmayı bırak." Bara doğru döner, sonra durur. "Nico sadece şoförün değil. O senin korumandır. Sen nereye gidersen o da oraya gelir."

Midem burkuldu. "Onun benim eski sevgilim olduğunu biliyordun, değil mi?"

Cebinden bir sigara çıkarır, çakmakla yakar. "Ne önemi var?"

Ona sertçe bakıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "On yıl boyunca korumam olmadan hayatta kaldım. Neden şimdi?"

Duman bulutunu dışarı üfler, sanki ben onun zamanını harcamaya değmezmişim gibi avizeye bakar. "Eskiden sen bir hiçtin, paran yoktu, adın yoktu. Şimdi benim evimde, kızım. Düşmanlarım seni bana ulaşmanın bir yolu olarak görecektir."

Acı bir şekilde alay ettim. "Sanki senin için bir anlamım varmış gibi."

Cevap vermez, sadece sigara içmeye devam eder, bakışları uzaklaşır.

Çantamı alıp öfkeyle batı kanadına doğru yürüdüm. Oda tertemizdi: bembeyaz çarşaf, cilalı maun yatak, zenginliği haykıran boş bir gardırop. Ama steril ve soğuktu, lüksle donatılmış bir mezar gibi. Hiç düşünmeden büyükbabamın gıcırdayan eviyle değiştirdim.

Çantamı bırakıp duşa giriyorum, ama sıcak su göğsümde biriken öfkeyi pek de yıkamıyor.

Babam bununla beni satın alabileceğini mi sanıyor? On yıl boyunca beni sürgüne gönderip sonra da şefkatli ebeveyn rolünü mü oynayacak? Saçmalık. Gardıropta özenle katlanmış ipeksi geceliği görmezden gelerek her zamanki kıyafetlerimi giyiyorum: kot pantolon ve soluk renkli tişört. Süslü şeyleri sevmem. Hiç sevmedim.

Yatağa oturup, kenarları benim

Sayfaları yorganın üzerine yayarken ellerim titriyor. İpuçları şifreli, kodlar ve baş harflerden oluşan bir labirent. Bir satır beni ürpertir: annem Chicago'daki bir mafya örgütüne satılmış, ama onların adı bir dizi harfin içinde gömülü: XVR, sesli harf yok, bağlam yok. Başka bir notta şifreli bir adreste "güvenli ev"den bahsediliyor, daha fazla bilgi olmadan izi sürülemez.

Son ipucu, üç yıl önce, bilinmeyen bir alıcıya gönderilen "varlıklar" ile ilgili bir tarih. Annemin adı — Seraphina — bir kez geçiyor, sonradan eklenmiş gibi kenara karalanmış.

Ellerimle saçlarımı tarıyorum, boğazımı yakan bir hayal kırıklığı hissediyorum. Bunu tek başıma çözemem.

Şifreler çok karmaşık, ipuçları çok belirsiz. Yeraltı dünyasını bilen, bu karmaşayı çözüp beni Chicago çetesine yönlendirebilecek birine ihtiyacım var. Ama kim? Dosyayı kapatıp yatağın altına itiyorum, göğsüm tüm bu yükün ağırlığıyla sıkışıyor.

Uzanıp tavana bakarken, akli anneme gidiyor. Orada bir yerde acı çekiyor mu? En kötüsünü hayal ediyorum: onu mülk olarak gören adamlar tarafından kullanılmış ve kırılmış, nemli bir bodrumda zincirlenmiş halde.

Ya da belki ruhu ezilmiş, hizmet etmeye zorlanan boş bir kabuktur. Ya da daha kötüsü, belki hayattadır ama yaşamak istememektedir, ölümden beter bir hayata mahkumdur. Kalbim ağrıyor, nefes almamı zorlaştıran bir sızı. Güneş ışığı gözlerimi kamaşana kadar uykuya daldığımı fark etmiyorum.

Geç uyanıyorum, kafam karışık, saat 9:10'u gösteriyor.

Kahretsin. Saat 9:00'da nişanlım Luca ile Moretti malikanesinde buluşmam gerekiyordu.

Bu randevuyu iki ay önce, evlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra ayarlamıştık, o zamandan beri tek buluşmamızdı.

Moretti ismiyle ilgili bir şey bana hiç uymuyordu. Ama bunu sorgulama lüksüm yoktu. Henüz yoktu.

Sakin ve çekingen davranıyordu, koyu renkli gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. Beni sevip sevmediğini bilmiyorum ve şimdilik umurumda da değil. Bu, büyükbabamın isteği için, aşk için değil.

Yataktan kalkıp banyoya koşuyorum.

Dušta dikkatli davranıyorum, göğsümdeki bandajlara dokunmamaya çalışıyorum, mastektomi ameliyatının izleri hala hassas.

Giyinirken, gerçeği saklamak için dolgulu bir sütyen giydim, sonra siyah kot pantolon, yırtık bir tişört ve deri ceket giydim, üstüne de başıma geçirip aşağıya doğru çekerek bir beyzbol şapkası taktım. Sorunlu birine benziyorum ve bununla bir sorunum yok.

Koridora çıkıp "Nico!" diye bağıryorum. Bir güvenlik görevlisi yaklaşıyor, yüzü ifadesiz. "Dışarıda, hanımefendi, çeşmenin yanında."

Başımı sallayıp dışarı çıkıyorum, arabaya yaslanmış, telefonunda bir şeyler arayan Nico'yu görüyorum. "Geç kaldım," diyorum, ona doğru büyük adımlarla ilerlerken. "Moretti malikanesi. Hemen."

"Günaydın, ucube," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor, telefonunu cebine koyup sürücü koltuğuna oturuyor. Çenemi sıkarak arka koltuğa biniyorum.

O arabayı çalıştırırken, öne eğilip keskin bir sesle konuşuyorum. "Ameliyatımla dalga geçerek beni yıkabileceğini mi sanıyorsun? Hayal kurmaya devam et, Nico. Yara izleri olsun ya da olmasın, ben hala bir kadınıyım. Senin sorunun ne, ha? İki yıl önce seni terk ettiğim için hala ağlıyor musun?"

Karanlık, yağlı bir sesle güldü. "İlişkimizin bittiğine çok seviniyorum, inan bana.

Her gün yarı insan biriyle uyanmaya dayanamazdım."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii, Nico. Kendine bunu söylemeye devam et."

"Ee, nişanlını görmeye mi gidiyorsun?" diye alay ediyor, sesi zehir gibi. "Umarım Luca, hasarlı bir mal aldığını biliyordur. Gömleğinin altında neyin eksik olduğunu öğrendiğinde o kadar hevesli olmayacağına eminim."

Bu sözler canımı yaktı. Elbette yaktı. Ama bütün ve sessiz olmaktansa, yaralı ve ayakta olmayı tercih ederim.

"Seni ilgilendirmez," diye terslerim. Bugün Luca'ya ameliyattan bahsetmeyi planlıyorum. Eğer bunu kaldıramazsa, sözleşmeyi yırtıp atabilir.

Bu evliliğe zincirlenmiş değilim, bu büyükbabama verdiğim bir söz, ömür boyu hapis cezası değil.

Nico gülerek gaza basar ve araba ileri doğru sıçrar. "Ne oldu, yara izli? Korktun mu?"

Onu görmezden gelip Kindle'ımı çıkarıp okumaya başlıyorum, sakın kalmaya çalışırken kelimeler bulanıklaşıyor. Nico'nun iğnelemeleri yeni bir şey değil, ama itiraf ettiğimden daha fazla canımı yakıyor. Hâlâ ilişkimizi bitirdiğim için bana kızgın ve onun beni korkmuş görmesine izin vermeyeceğim.

Bu onun sorunu, benim değil.

Bölüm 3

CHARLOTTE

Moretti malikanesine yaklaşırken araba yavaşladı ve manzara karşısında nefesim kesildi.

Giriş, güce adanmış bir anıt gibidir; ferforje kapılar ve yükselen taş sütunlar, eski paranın simgesi olan karmaşık asma oymalarıyla süslenmiştir.

Duvarların iki yanında, sabah güneşinde mermer gözleri parıldaayan, hırlayan aslan heykelleri duruyor ve havada mafya hanedanının sessiz tehdidi hissediliyor. Burası sadece bir ev değil, bir kale, Moretti ailesinin şehir üzerindeki demir yumruğunun bir kanıtı.

Özel dikilmiş siyah takım elbiseli bir gardiyan yaklaşır ve pencereden soğuk bir verimlilikle beni kontrol eder. Ben konuşmadan, başını sallar ve devasa kapılar gıcırdayarak açılır.

İçeri girerken, daha fazla güvenlik görevlisi görüyorum — bazıları Moretti armasını taşıyan şık mavi üniformalı, diğerleri ise nöbetçi gibi durmuş, keskin bakışlı.

Çatılarda keskin nişancılar oturuyor, tüfekleri ışığı yansıtıyor. Sanki Beyaz Saray'a giriyormuşuz gibi, tabii Beyaz Saray acımasız gangsterler tarafından yönetiliyorsa. Morettiler sadece güçlü değil, dokunulmazlar da.

Bizi geniş bir otoparka götürüyorlar, her yer cilalı beton ve parlak arabalarla dolu, bu arabaların çoğu muhtemelen çoğu insanın evinden daha pahalı.

Arabadan indiğimde, cildime serin bir hava değişiyor ve Nico da arabadan inerken ona bir bakış atıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "İçeri girmeyeceksin, değil mi?"

Arabaya yaslanıp sırtarak bir sigara çıkarır. "Hayır, burada bekleyeceğim."

Sigara yakamadan, Moretti arması olan bir güvenlik görevlisi öne çıkıyor ve keskin bir sesle, "Bu alanda sigara içmek yasaktır. Kaldır şunu," diyor.

Nico'nun çenesi gerilir, tartışmak istemiş gibi parmakları seğirir, ama gardiyanın bakışı çelik gibidir. Sigara cebine geri koyar ve kendi kendine mırıldanır. İyi. Bırak kıvranıp dursun.

Ana girişe doğru yöneldim, kapı ile aynı asma motifleriyle süslenmiş, yüksek çift kapılı bir giriş.

Zili çaldım ve kapılar otomatik olarak açıldı, hareketli bir fuaye ortaya çıktı.

Temiz üniformalı kadın personel, neredeyse askeri bir hassasiyetle gümüş tepsiler taşıyarak yanımızdan geçiyor. Sanki bir parti yeni bitmiş ya da başlamak üzereymiş gibi.

Başlayalım, hava amaçla dolu.

İçeri giriyorum, botlarım mermer zeminde yankılanıyor ve burayı anlamaya çalışıyorum. Burası zenginlik labirenti, her yer kristal avizeler ve kadife perdelerle dolu, ama bir tuhaflık var, tüylerimi diken diken eden bir gölge.

Koridordan bir silüet belirir ve kalbim durur. Nişanlım Luca orada durmaktadır, koyu saçları düzgünce taranmış, takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmiştir. "Bayan Charlotte," der, sesi sakın ama resmidir, yan koridoru işaret eder. "Bu taraftan."

Beni, dedemin evini tamamen yutabilecek büyüklükte bir yemek odasına götürüyor.

Uzun bir maun masa odayı domine ediyor, etrafında koyu bordo renkli, yüksek sırtlı sandalyeler var.

İki erkek personel, yüzleri ifadesiz, sandalyelerin arkasında heykel gibi duruyor ve duvarlar, sert yüzlü erkeklerin yağlı boya tablolarıyla kaplı — şüphesiz Moretti ataları.

Oda güç, zenginlik ve tarih kokuyor. Buraya son geldiğimde, büyükbabamın ölümünün acısı henüz tazeyken, bu ihtişamı neredeyse fark etmemiştim. Şimdi ise çok etkileyici.

Oturuyorum ve Luca, hareketleri dikkatli bir şekilde karşımdaki sandalyeye oturuyor.

Başını sallıyor ve personel sessizce ortadan kayboluyor. "Peki o zaman, Bayan Charlotte," diyor, sesi sakın ama dikkatli. "Bu bizim ikinci görüşmemiz. Size birkaç soru soracağım, sadece cevap vermek istediklerinizi cevaplayın. Siz de bana soru sorabilirsiniz. Bu iki yönlü bir şey."

Cevap veremedim, bir personel tekrar ortaya çıkıyor ve önüme limonlu ot soslu kızarmış somon ve kavrulmuş kuşkonmazdan oluşan bir tabak koyuyor.

Aynı yemek Luca'nın önüne de konur. Yemekler, benim asla karşılayamayacağım bir restoranda servis edilenler gibi muhteşem kokuyor.

Tereddüt ediyorum, çatalım havada asılı kalıyor ve Luca'nın gözleri dokunulmamış tabağıma kayıyor. İpucunu anlıyorum ve yemeye başlıyorum, lezzetler zengin ve keskin.

"Bu, birbirimizi tanımamıza yardımcı olacak," diyor, somonunu hassas bir şekilde keserken. "Sonuçta iki ay sonra evleneceğiz."

Kalbim çarpıyor ve nedenini bilmiyorum. Luca çok sakın, sesi sabit, tavırları bir mafya üyesi için neredeyse fazla zarif.

Ben küstah, gürültücü birini bekliyordum, ama o... iki katı yaşında bir adam gibi ölçülü.

Yirmi dokuz yaşında, keskin çenesi ve koyu renk gözleriyle, inkar edilemez bir yakışıklılıkta, ama sakinliği beni tedirgin ediyor.

Aklım, onun soruları değil, buraya söylemeye geldiğim şey hakkında çalışıyor. Ona mastektomimden, beni değiştiren yara izlerinden bahsetmem gerekiyor.

Kolay olacağını düşünmüştüm, ama bu yer, zenginliği, gücü, her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

"Ben başlayayım," diyor, beni tereddütlerimden kurtarıyor. "Çocukluğunuz nasıldı? Paylaşmak isterseniz tabii."

Ağzımı açıyorum, ama hava değişiyor, ağır ve elektrikli. Arkamızdaki personel gerginleşiyor, gözleri kapıya kayıyor.

Ayak sesleri yankılanır ve bir adam odaya girer, varlığı yaklaşan bir fırtına gibidir. Uzun boylu, geniş omuzlu, mermerden oyulmuş bir yüzü vardır - keskin elmacık kemikleri, camı kesebilecek bir çene ve içimi görebilen keskin mavi gözleri.

Koyu renkli saçları, zahmetsiz görünmek için yeterince dağınıktı ve sol şakağında hafif bir yara izi vardı, bu da ona tehlikeli bir hava katıyordu.

Özel dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş, ama hareketleri, akıcı ve yırtıcı, bela kokuyor.

Kalbim hızla atıyor. Bu o. Kulüpten gördüğüm yakışıklı adam. Motosikletini çaldığım adam.

Luca dönmüyor, ama sesi sessizliği yırtıyor. "Cassian."

Cassian, Luca'ya değil, benim yanıma doğru büyük adımlarla ilerledi, gözleri bana kilitliydi. Kalbim hızla çarpmaya başladı, sadece onun yakışıklılığı nedeniyle değil, Club Vertigo'daki o öpücük zihnimde canlandığı için.

"Charlotte," Luca, benim paniğimin farkında olmadan, "büyük kardeşim Cassian'la tanış. Chicago'daki operasyonlarımızı o yönetiyor."

Chicago. Bu kelime bir kurşun gibi kalbimi deldi. Annem Chicago'da, şifreli bir mafya örgütünün elinde.

Cassian oranın patronuysa, bir şeyler biliyor olabilir mi? Yardım eder mi? Şüpheliyim, benim için parmağını bile kıpırdatmaktansa dünyayı yakmayı tercih edecek gibi görünüyor.

"Memnun oldum, Charlotte," diyor Cassian, sesi alçak, yumuşak ve kadifeye sarılmış bir bıçak gibi dengesiz bir şey ile karışık.

Arkasını dönüp uzaklaşıyor, aurası o kadar etkileyici ki sanki oda ona boyun eğiyor.

Nefes veriyorum, ellerim masanın altında titriyor. Beni tanıdı mı? Kulüp mavi ışıklar ve gölgelerle doluydu, belki de güvendeyimdir. Ama o gözler... çok şey gördüler.

Luca, peçeteyle ağzını siler ve ayağa kalkar. "Gergin görünüyorsun," der, sesi nazik ama dikkatli. "Düğünden sonra burası bizim evimiz olacak. Biraz dolaş, ortama alış. Güvenlik görevlileri hizmetinde. Gitmeden önce daha fazla konuşuruz, zamanımız var." Patek Philippe saatine, gösterişsiz bir zenginlik göstergesi olan saatine bir göz atar ve çıkmadan önce kısa, regency dönemine ait bir gülümseme gösterir.

Yorgunluktan koltuğuma çöküyorum. Luca ile buluşmanın basit olacağını, her şeyi açıklığa kavuşturacak kısa bir konuşma olacağını düşünmüştüm. Ama burası, boğucu ihtişamı ve şimdi de *Cassian*, yani Bay Yakışıklı, Luca'nın kardeşi mi? Bu çok fazla. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor ve kendimi aslanın inine girmiş gibi hissediyorum.

"Anahtarım hala sende mi?" diye düşük ve kararlı bir ses arkamdan geliyor. Sıçrayarak, bardağımı neredeyse deviriyordum.

Cassian birkaç santim ötede, varlığı fiziksel bir ağırlık gibi. Nasıl bu kadar sessizce hareket etti? Masaya yapışmış durumdayım, kığım masanın kenarına değiyor, onun yakınlığıyla kapana kısılmışım.

Kokusu - sedir, duman ve daha karanlık bir şey - duyularımı dolduruyor, başımı döndürüyor.

"Bay Hot," diyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Yani, Bay Cassian."

Elini sallıyor ve personel hayaletler gibi ortadan kayboluyor. Dudakları kıvrılıyor, tam bir gülümseme değil, daha çok avını ölçen bir avcı gibi. "Bay Seksi, ha? Bana böyle mi diyorsun?"

"Bir hataydı," diye mırıldandım, yanaklarım yanıyordu.

"Beni öptün," diyor, elini yanımdaki masaya vurarak, tabaklar tıkırdamaya başlıyor.

Yüzünü yüzüme yaklaştırır, nefesi sıcak. "Sonra bisikletimi çaldın."

"Ben... mafya adamlarından kaçıyordum," diye kekeliyorum, sesim beni ele veriyor. "Ben istememiştim..."

"Ne kadar da uygun," diye sözümü keser, sesinde inanmazlık vardır. Eli çenemi sıkıca ama acı vermeyecek şekilde kavrar, gözlerimi kendininkilere çevirir. "O öpücük seni bana bağladı, Charlotte. Artık benimsin."

Kalbim deli gibi atıyor, dokunuşu elektrik gibi, ezici. "Senin mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Senin kardeşinle nişanlıyım. Asla..."

"Sen başlattın," diye homurdandı, dudakları o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. "Sen Luca'ya ait değilsin. Sen benimsin. Evet, senin gibi küçük bir hırsız? Tıpkı annen gibi."

Kanım dondu. "Annem hakkında ne biliyorsun?"

O geri adım atar, ama ben nefes almadan önce beni döndürür, masaya yapıştırır, ellerim cilalı ahşap üzerinde kayar, kalçalarım öne doğru bastırılır. Elleri belimi kavrar, beni sabit tutar, vücudu arkamda bir sıcaklık duvarı gibidir. "Beni kazara öpmedin," der, sesi alçak, tehlikelidir. "Masum rolü yapma."

"Beni taciz ediyorsun," diye fısıldarım, sesim çatallanır.

Gömdüğüm anılar su yüzüne çıkıyor — istemediğim eller, unutacağıma yemin ettiğim bir gece. Gözlerimden yaşlar akıyor, ondan değil, onun ortaya çıkardığı hayaletlerden dolayı.

"Seni taciz etmek, seni burada becermek, Luca'nın çığlıklarını duymasına izin vermek olurdu," diyor, sesi soğuk ve kesin. "Ama bekleyeceğim. Düşünümüzden sonra, sen benim olduğunda." Beni bırakıyor ve ben dönüp, onun görmesini istemediğim gözyaşlarımı siliyorum.

Düşünümüz mü?

Ne halt ediyor bu adam?

İki ay sonra onun kardeşi ile evleneceğim. Onunla değil.

"Annem hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum, sesim titriyor. "okunamaz. "Ve sen onun izinden gidiyorsun."

"O on yıldır kayıp," diyorum, göğsüm ağrıyor.

"Senin acıklı hikayen umurumda değil," diyor, tekrar yaklaşarak, sesi düşük bir hırıltı gibi. "Sen, Charlotte, benimsin — mahvetmek, parçalamak, yok etmek için. Son nefesini ben alacağım. Bunu unutma." Duruyor, gözleri kısılıyor. "Bisikletimi geri getir. Yarın, akşam 7'de." Sonra dönüp uzaklaşıyor, beni paramparça, dizlerim titreyerek, odada başım dönerek bırakıyor.

Masaya tutunarak kendimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Cassian annem hakkında bir şeyler biliyor, belki de her şeyi. Ama sözleri, dokunuşu, tehdidi... beni paramparça etti ve parçaları nasıl toplayacağımı bilmiyorum.

Yemek odasındaki sandalyeye çöküyorum, Cassian'ın sözleri kafatasımı bir damga gibi yakıyor. *Sen benimsin — mahvetmek, parçalamak, yok etmek için.*

O benim hakkımda, annem hakkında, beni açığa çıkaran, beni çıplak bırakan şeyler biliyor.

Ameliyatımı da biliyor mu? Yastıklı sütyenlerin altında sakladığım izleri, bir yara gibi koruduğum sırrı? Eğer biliyorsa, neden Nico gibi yüzüme vurmadı?

Belki umursamıyor, ya da belki daha acımasız bir an için saklıyor. Her halükarda, varlığı duman gibi etrafımda dolaşıyor, beni boğuyor.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, çenemi dik tutuyorum, sanki irademle kendimi yeniden bir araya getirebileceğimi gibi.

Luca keşfetmemi, sonra konuşmamızı söyledi, ama Cassian'ın tehdidi üzerimdeyken burada kalamam.

Onun motosikletini alıp yarın teslim etmeliyim ve annem hakkında bildiklerini sormak için cesaretimi toplamalıyım. Eğer annem Chicago'da, mafyanın elindeyse, onu bulmamın tek yolu o.

Onu kurtarmak için ateşten bile geçerim, bunun için Cassian'ın öfkesiyle yüzleşmem gerekirse, öyle olsun.

Dışarıda, Nico arabanın yanında volta atıyor, gözleri Moretti malikanesinin ihtişamını tarıyor: bakımlı çimler, mermer çeşmeler, şahin gibi onu izleyen ve saldırmaya hazır bekleyen korumalar.

"Gidelim," diyorum, arka koltuğa kayarak, sesim kesik kesik.

O da gülümseyerek arabaya atladı. "Daha uzun süreceğini sanıyordum. Ne oldu, aşkçı göğüsleri göstermeyi sevmedi mi?"

Onu görmezden gelerek pencereden dışarı bakıyorum.

Cassian'ın kokusu - sedir, deri, barut - hala duyularıma yapışmış durumda ve şimdiden yarınki toplantıdan korkuyorum.

Beni çağırır mı? Bana zarar verir mi? Ya da daha kötüsü, annemin kaderini yem olarak kullanır mı?

yem

gibi "Beni büyükbabamın evine götür," diyorum. "Orada bir şeye ihtiyacım var." kulla Nico dikiz aynasından bana bakıyor, sırtışı kayboluyor.

naca

k

mı?

"Babanın o çöplüğü sattığını biliyorsun, değil mi?"

Kalbim sarsılır, acı içimi parçalar. "Ne?" Sözcük keskin, sert çıkar.

O ev — yıkık, hayaletli, başkaları için değersiz — büyükbabamdan bana kalan tek şey. Kuşları oyduğumuz çökmüş veranda, çorbayı yakıp güldüğümüz mutfak. Milyonları olan babam onu silmek mi istiyor?

"Sadece sür," diye bağırdım, sesim titriyordu.

"Tamam, prenses," diye mırıldanır ve motoru çalıştırır.

Eve vardık, çarpık tahtaları ve soyulmuş boyası öğleden sonra güneşinde hafifçe parlıyordu.

Arabadan fırlayıp, Cassian'ın bisikletini sakladığım arka bahçedeki kulübeye doğru koşuyorum.

bisikletini sakladığım arka bahçedeki kulü

Midem düğümlenir — bisiklet yok. Sarmaşıklarla kaplı köşe boştur, krom parıltısı yok, milyon dolarlık makinenin izi yok.

"Nico," diye sesleniyorum, sesim gergin, "dün beni aldığında burada bir bisiklet gördün, değil mi?"

Arabaya yaslanıp omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bakmadım. Şimdi bisikletin mi var?"

"Evet, ve buradaydı," diyorum, paniğim artıyor. "Şimdi yok."

"Belki baban almıştır," diyor sıkılmış bir ses tonuyla, sanki benim krizim bir şaka gibi.

Ön kapıya koşuyorum, ama kilit yeni, parlak bir asma kilit benimle alay ediyor

. Evin etrafında dolaşıp pencereleri, arka verandayı, hatta büyümüş bahçeyi kontrol ediyorum, ama hiçbir şey yok — bisiklet yok, izi yok.

Babamın acımasızlığı daha da derinden vuruyor. Evi satması bir şey, Cassian'ı yatıştırmak için ihtiyacım olan bisikleti çalması başka bir şey. Yenilmiş bir şekilde arabaya geri biniyorum. "Beni eve götür."

Kapıyı kapatamadan, Nico kolumu yakalayıp beni kendine doğru çeker. Tutuşu çok sıkıdır, nefesi sigara dumanıyla ekşidir. "Hadi ama Charlotte," der, sesi alçak, alaycıdır. "Beni özlemediğini mi söylüyorsun? Birazcık bile mi?"

Kendimi kurtarıyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Özlemek mi?" alaycı bir şekilde geri adım atıyorum. "Sen hayal görüyorsun. Bir daha bana dokunma."

Gülüyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. "İçten içe, bizim birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorsun. O egonu bir kenara bırakıp geri döndüğünde, ben burada bekliyor olacağım."

Cevap verme zahmetine girmedim. Nico, ihanetinden sonra onu isteyeceğimi düşünen, yürüyen bir hayalperestti — başka bir kadınla mesajlaşmalar, ucuz kartlar gibi değiştirilen çıplak fotoğraflar, yalan kokan "iş seyahatleri". Ve şimdi, ameliyatımla alay ettikten sonra, onun için özlem duyacağımı mı düşünüyor? Acınası.

Babamın malikanesine varıyoruz, bu malikanenin ihtişamı, büyükbabamın mütevazı çürümesinden sonra bir tokat gibi.

Babamın, özel dikim takım elbiseli adamları eşliğinde arabasına doğru yürüdüğünü görüyorum. yüzleri sert taş gibi. koşuyorum onu yakalamak için. " bisiklet

Büyükbabamın evi - nerede olduğunu biliyor musun? Yok oldu."

"Hayır," diyor, adımını bozmadan, sesi buz gibi soğuk. Adamları sıralarını sıklaştırıyor, biri etli eliyle beni geri itiyor.

Tökezlerim, öfkem alevlenir. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırırım, sesim avluda yankılanır.

"Charlotte, içeri gir," der babam, arkasına bile bakmadan. "Bu akşam eve geleceğim."

Onun bu tavrı beni yakıyor ve öfkeyle, onun arabasına binerken, maiyeti gölgeler gibi peşinden giderken izliyorum.

Bana kızım diyor ama adamlarının bana çöp gibi davranmasına izin mi veriyor? Bazen annemi kendi elleriyle sattığını, onu Chicago'daki bir çeteye güç karşılığında takas ettiğini düşünüyorum. Eğer öyleyse, yemin ederim kendi ellerimle boğazını keserim.

İçeride, kadife bir kanepeye yığıldım, malikanenin ihtişamı - mermer zeminler, altın süslemeli duvarlar - benim kargaşamı alay ediyordu.

Vincent bugün geri dönecekti, değil mi? Tek kullanımlık telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum, ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Göğsüm sıkışıyor. Nerede bu adam? Yastığa yumruğumu vuruyorum, öfkem kaynıyor.

Annem kayıp, kardeşim yok, motosikletim yok ve Cassian'ın tehdidi giyotin gibi başımın üzerinde asılı duruyor.

Lanetli miyim? Neden dokunduğum her şey elimden kayıp gidiyor?

Telefonum çaldı ve beni irkitti. Bilinmeyen bir numaradan gelen mesaj: *Bisikletimi buldun mu?*

Kalbim göğsümde çarpıyor, ellerim o kadar titriyor ki telefonu düşürmek üzereyim. *Cassian*.

Numaramı nasıl buldu? Nefesim kesildi, korku ve şok midemi burkuyor.

Ekrana bakıyorum, onun sözleri beni boğan bir ilmek gibi.

Yarın saat 7'de, boş ellerle, annemle ilgili sorular ve kalbimde korku dolu bir şekilde onunla yüzleşmem gerekiyor.

Bisikletinin kaybolduğunu öğrendiğinde ne yapacak?

Bölüm 4

CHARLOTTE

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Korku içimi kemiriyor ama onu bastırıyorum. Ben onun kırabileceği kırılgan bir şey değilim. Ona, onun tehditlerinden daha güçlü olduğumu göstermeliyim.

Oturuyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor. "Henüz değil," yazıyorum, cesurca ve meydan okurcasına.

Ama başparmağım donuyor, göndermek istemiyor.

Cassian, Chicago'nun yeraltı dünyasında mahsur kalan annemle olan tek bağlantım. Onu düşmanım haline getiremem, en azından şimdilik. Kalbim hızla atarken mesajı siliyorum ve tekrar deniyorum: "Beni taciz etmene gerek yok Cassian. Yarın akşam 7 dedin. Bekle."

Nefesim kesik kesik, kelimelere bakıyorum. Çok riskli.

Onun lanet bisikletinin nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok ve şimdiden onu kızdırmak üzereyim. Beni mahvedecek — hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Titreyerek nefes veriyorum, telefonu kadife kanepeye bırakıyorum ve sessizce bir daha mesaj atmaması için dua ediyorum.

Telefon çalmaya başlar.

Midem bulanıyor. *Lütfen, o olmasın.* Telefonu kapıyorum ve onun sözleri göğsümü sıkıştırıyor: *Bay Seksi'den bir öpücükten fazlasını mı istiyorsun?*

Bu ima, kaba ve kasıtlı bir tokat gibi vurur. Naif değilim, ne demek istediğini biliyorum.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçar, öfkem korkumu bastırır. "Ben kardeşinin nişanlısıyım. Tekrar söylüyorum, öpücük bir hataydı." Fazla düşünmeden gönder tuşuna basarım, kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissediyorum.

Nefesimi tutarak, onun cevabını bekledim. Bir dakika. İki dakika.

Hiçbir şey.

Sessizlik uzadı, acımasız ve gürültülü. Kızmış mıydı? Bırakmış mıydı? Umursamadığımı söyledim kendime, ama umursuyordum.

Özellikle de motosikletinin nerede olduğunu bilmediğim için.

Çaresizce Nico'yu aradım.

"Hey, yara izli," diye cevaplar, sesinde alaycı bir ton vardır.

"Bisikleti bulman lazım," derim, onun saçmalıklarını keserek. "Çalındı. Yarın saat 5'e kadar bulman lazım."

"Oh, şimdi bana ihtiyacın mı var?" diye alay ediyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde. "Şaka yapmıyorum, Nico. Bu önemli."

Şaka "O zaman ayrıntıları gönder," diyor, hala yarı gülerek, sanki benim paniğim bir

"Detaylarım yok, sadece uzaktan kumanda anahtarı var. Bu iş görür mü?"

"Olmalı," diyor, sonunda biraz ciddi bir ses tonuyla. "Bana getir." Dışarı çıkıyorum, malikanenin mermer avlusu botlarımın altında soğuk, ve şık uzaktan kumandayı bir muhafızın eline verip, onu Nico'ya teslim etmesini söylerim.

İçeri girerken midem bulanıyor, Cassian'ın mesajı kafamda dönüp duruyor. *Öpücükten fazlasını mı istiyorsun?*

Ne cüretkar, sanki onun oyuncağıymışım gibi davranıyor.

Ertesi gün saat 18:00, büyükbabamın evinin otlarla kaplı arka bahçesinde dolaşıyorum, havada çam ve çürüme kokusu yoğun.

Cassian'ın bisikletini sakladığım çökmüş kulübe, boşluğuyla benimle alay ediyor.

Nico, budaklı bir meşe ağacına yaslanmış, dudaklarında sigara sallanıyor, sinir bozucu bir şekilde hiç umursamıyor gibi görünüyor.

Elindeki tüm bağlantıları aradı — yasal, yasadışı, şüpheli — ama bisiklet ortadan kayboldu. Sinirlerim gergin, saat 7'ye yaklaşırken ellerim sıkılıp açılıyor.

"Baban zengin," diyor Nico, bir duman bulutu üfleyerek. "Ona bir tane daha almasını söyle. Neden bu kadar telaşlanıyorsun?"

"Çünkü o benim değil," diye bağıriyorum, sesim hayal kırıklığıyla çatlıyor. "Onu çaldım."

Alçak ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Umarım kızdırdığın kişi peşine düşmez."

"Çok geç," diye mırıldanıyorum, midem ağrıyor. "Saat yedide onunla buluşacağım." Nico'nun gözleri daralıyor, şimdi meraklı. "Kim?"

Tereddüt ettim, sonra ağzımdan çıkıverdi. "Cassian Moretti."

Sigara havada donar, yüzü renksizleşir. "Dalga geçiyorsun."

"Aldığımda onun olduğunu bilmiyordum," diyorum, savunmacı bir tavırla, sesim yükseliyor.

O başını sallar ve titrek bir eliyle sigarasını içmeye devam eder. "Morettiler sadece tehlikeli değil, aynı zamanda lanet bir veba gibiler. İnsanlar onlardan kaçmak için

sokakları geçiyor. O yılan yuvasına gelin gittiğine şaşırdım." Nefesini verirken sesi alçalıyor. "Sen ölü bir kadınsın."

Kalbim durur, Cassian'ın sözleri yankılanır: *Son nefesin benim olacak.* İki görüşmeden sonra birini bu kadar nefret eden biri olabilir mi?

Nico'nun korkusu benimkini daha da keskinleştiriyor.

Cassian beni öldürecek mi? Bana zarar verecek mi? Kafam karışık, düşüncelerim döngüye girmiş, ona karşı çıplak elle çıkacak bir planım yok.

"Bir seçenek var," diyor Nico, külleri yere atarak. "Ne?" diye soruyorum, çaresizce.

Omuz silkiyor, sırtışı yağcı bir hal alıyor. "Öyle motosikletler satan birini tanıyorum. Krediye bir tane alabilirim, Cassian'ınmış gibi gösteririm. Onunkini kaybettiğini itiraf etmektense bu daha iyi."

Rahatlama hissi belirir, ama çok kırılındır. "Yap şunu."

"O kadar acele etme," diyor, yaklaşarak, sesi alçak ve ahlaksız. "Yardıımı istiyorsan, bana bir şey vermelisin. Eski günlerdeki gibi, birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi." Dumanı üflerken, gözleri açgözlülükle parıldıyor.

"Kibirinden itiraf edemiyorsun, ama seni özlüyorum. Hislerini, sıkı vücudunu, seni becerirken çıkardığın inlemeleri özlüyorum. Lanet olsun Charlotte, sen ateş gibiydin."

Tüylerim diken diken olur, midem bulanır. "Ben patronunun kızıyım," derim, sesim çelik gibidir. "Bana bir daha böyle konuşursan, işinden olursun."

O, yılmadan gülüyor. "Bir zamanlar sevgili olduğumuzu unuttun mu?"

"Sevgili mi?" diye alay ediyorum. "Tek hatırladığım, beni aldatıp, yüzüme yalan söylerken bir sürtüğe çıplak fotoğraflar gönderdiğin. Bitti, Nico. Bitti."

"Peki," diyor, sırtarak uzaklaşırken. "Cassian'la iyi şanslar o zaman."

Orada, bitkin bir halde duruyorum, hayal kırıklığım canlı bir varlık gibi. Uzaktan kumanda olmadan bisikleti kim çalabilirdi ki?

Bu mahalle yıllardır sakindi, hırsız yoktu, sorun yoktu. Ama şimdi, Cassian'ın son teslim tarihine bir saat kala, başım belada.

Onun gibi bir adama bisikletinin çalındığını nasıl söylerim? Bu karmaşada boğuluyorum, kurtuluş umudum yok.

Nico'nun ayak sesleri hızla yaklaşıyor, çok hızlı, çok agresif. Tepki veremeden, kollarımı tutup beni kendine doğru çekiyor. Tutuşu morartacak kadar sert, nefesi sıcak ve ekşi.

"Siktir git, Charlotte," diye homurdanıyor, gözleri çılgınca. "Beni tahrik ediyorsun ve senin de bunu istediğini biliyorum. Zor kızı oynamayı bırak."

"Çekil üstümden!" diye bağıyorum, göğsüne itiyorum ama o daha güçlü, elleri mengene gibi.

Dizimi kasıklarına vuruyorum, o da inleyerek ikiye katlanıyor ama beni bırakmıyor.

Dudakları benimkilere çarpar, zorlayıcı, saldırgan, ben de çırpınırım, boğazıma safra yükselir.

Ameliyat izlerimin olduğu yerde, keskin ve kör edici bir acı göğsümü parçaladı.

Çığlık atarım, kaburgalarımı tutarım, acı dizlerimi büküyor.

Şiddet her zaman bunu tetikler, iyileşen doku stres altında çığlık atar. "Dur!" diye nefes nefese bağıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, ama Nico umursamıyor.

Vahşi, elleri ceketimi yırtıyor, ben kulübeye yaslanırken onu çıkarmaya çalışıyor, acı tüm vücuduma yayılıyor.

"Rol yapmayı bırak," diye nefes nefese, beni dikleştirip parçalanmış tahtaya çarparak. "Eğil bebeğim, bunu istediğini biliyorsun." Parmakları fermuarını açmaya çalışıyor, sessiz bahçede bu ses müstehcen geliyor.

Acı ve panikle görüşüm bulanıklaşıyor.

Çaresizce kollarını tırmalıyorum, göğsüm zonkluyor.

Onu durdurmam lazım, yoksa o... Bir gürültü havayı yırttı, bir motosiklet deli gibi hızla avluya girdi, lastikleri fırtına gibi toz kaldırıyordu.

Sürücü siyah deri giysiler giymiş, gümüş perçinlerle süslenmiş şık bir ceket, güçlü bacaklarını saran dar pantolon ve kimliğini gizleyen renkli vizörlü tam yüz kask.

Krom ve siyahın parıldayan canavarı olan motosiklet gürültüyle durur ve sürücü, bir avcı savaşa girer gibi akıcı ve ölümcül hareketlerle motosikletten iner.

Nico donakaldı, elleri hâlâ üzerimdeydi, ama gözleri yeni gelen kişiye kaydı. Kalbim hızla atıyordu, acı ve korku iç içe geçmişti. Bu da kimdi? Ve bu motosiklet neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Motosikletçi bize doğru büyük adımlarla yürür, her adımı çakıl taşlarına gök gürültüsü gibi çarpar ve göz açıp kapayana kadar, Nico'yu benden çekip alır ve onu yere serer.

Nico'nun kaburgalarına attığı hızlı bir tekme onu yere düşürdü, inlemesi alacakaranlıkta yutuldu.

"Kardeşimle nişanlısın, ama bu pislikle gizlice görüşüyorsun?" Ses tanıdık geliyor: alçak, erimiş ve zehirli. Cassian.

Kaskını çıkarır ve yüzünü ortaya çıkarır: keskin elmacık kemikleri, taştan oyulmuş çene ve beni bıçak gibi delen yakıcı mavi gözleri.

Koyu saçları yolculuktan dolayı dağınıktı, şakağındaki soluk yara izi solan ışıktı parıldıyordu.

O, insan formunda bir fırtına, gümüş perçinlerle süslenmiş siyah deri giysiler giymiş, ceketini geniş omuzlarını sarıyor, pantolonu güçlü uyluklarına sıkıca oturuyor.

Göğsüm yanıyor, sadece korkudan değil, ameliyat izlerimin olduğu yerdeki keskin, yırtıcı acıdan da.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kaburgalarımı tutuyorum, acı zirveye ulaştığında nefes nefese kalıyorum, içimde beyaz sıcak bir bıçak dönüyor. Dikişler mi yırtıldı? Nefes almakta zorlanıyorum, her nefes alışım yeni bir acı dalgası getiriyor.

Nico ayağa kalkar, ceketinin tozunu silkeler, sırtışı kaybolur. "Charlotte ve ben eski dostuz, Bay Cassian," der, sesi yağcıdır, soğukkanlı davranmaya çalışır. "Eski aşıklar, bilirsiniz."

Cassian'ın gözleri kararır, adımlarıyla aralarındaki mesafeyi kapatır.

Nico silahını arar, titrek bir eliyle onu doğrultur. "Kendimi savunma hakkım var, Bay Moretti. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Beni zorluyordu," diye boğuk bir sesle, acıdan zar zor duyulur bir sesle söylerim.

Yerde kıvrılmış durumdayım, kot pantolonum kirlenmiş, ellerimi göğsüme sıkıca bastırmışım, sanki acıyı içinde tutabiliyormuşum gibi.

Cassian'ın bakışları bana yöneldi, soğuk ve sert, yüzünün her çizgisinde inanamama ifadesi vardı. Bana inanmıyordu. Neden inansın ki? Onun için ben sadece bir hırsızdım, bisikletini çalan ve kaçmak için onu öpen bir yalancıydım.

İnliyorum, acı artıyor, kendimi daha sıkı sarıyorum, dikişlerin dayanması için dua ediyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

Bir anda, Cassian hareket eder — mümkün olandan daha hızlı.

Nico'nun elinden silahı acımasızca vurarak düşürür, metal sesli bir şekilde kulübeye çarpar.

Nico tepki veremedi Cassian üzerine atlar, onu yere yapıştırır ve dizini Nico'nun ensesine vurur. "Bay Cassian, nefes alamıyorum..." Nico nefes nefese, gözleri benimkilere kilitlenmiş, panikle açılmış.

Cassian eğilir, sesi alçak ve ölümcül bir mırıldanmadır. "Bir sonraki hayatında, Morettilere ait her şeyden uzak dur." Mide bulandırıcı bir çatırtıyla, Nico'nun boynunu bükür.

Nico'nun vücudu gevşer, başı doğal olmayan bir açıyla sarkar, gözleri boş, cansızdır.

Boğazımda bir çığlık yükselir, ama onu bastırıyorum, yüzümü çeviririm, midem bulanır. Şiddet gördüm — sokaklarda kavgalar, kaldırımlarda kan ama bu farklı. Soğuk. Kesin. Sanki ölüm Cassian'ın ana diliymiş gibi.

Botları yaklaşıyor, her adım kalbimin çarpışına bir çekiç gibi vuruyor.

Hava, sanki dünya onun iradesine boyun eğiyormuşçasına, onun varlığıyla ağırlaşır. Önümde çömelir, derisi gıcırda ve çenemi kavrar, gözlerimi ona çevirir. O mavi gözler yakıcıdır, beni çıplak bırakır. "Sen Morettilere aitsin," der, sesi düşük bir hırıltıdır, her kelime bir zincirdir. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına nasıl cüret edersin?"

"Beni zorladı," diye bağıyorum, sesim titriyor ama sert, acı beni pervasız yapıyor. "Ben istemedim."

"Hırsızlar yalan söyler," diyor, tutuşunu sıkılaştırıyor, başparmağı tehlikeli bir şefkatle çenemi okşuyor. "Ben seninle konuşurken bana bak."

Emri içimi ürpertir, korku ve acı göğsümde birbirine karışır.

Dönmeye çalışıyorum ama tutuşu gevşek değil, gözleri beni yerinde tutuyor. "Neden göğsünü tutuyorsun?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi de hanımefendi mi oynuyorsun? Küçük numaranı utandın mı?"

Rahatlama hissi geçici—ameliyatımı bilmiyor.

Tanrıya şükür. Ama acı dayanılmaz, kaburgalarımda yayılan bir ateş gibi. Bir aynaya, bir doktora, dikişlerin yırtılıp yırtılmadığını kontrol edecek bir şeye ihtiyacım var. Hâlâ yerde kıvrılmış durumdayım, bir elim göğsüme bastırılmış, sanki bırakırsam daha da kötüleşecekmiş gibi. "Numara yapmıyorum," diye fısıldıyorum, sesim zayıf.

"Kalk," diye emrediyor, ayağa kalkarken gölgesi beni yutuyor.

"Kalkamıyorum," diyorum, meydan okuma değil, gerçek. Her hareketimde acı daha da şiddetleniyor, beni yere çiviliyor. Kalkarsam, dayanamayacağım kadar büyük bir acı içinde yere yığılacağımdan korkuyorum.

Cassian'ın gözleri kısılır, çenesi gerilir, sanki reddetmem kişisel bir hakaretmiş gibi.

Yaklaşır, üzerime çökmüş gibi durur, varlığı kaçamayacağım bir fırtına gibidir. "Sabrımı zorluyorsun Charlotte," der, sesi alçak, tehlikeli,

acından daha kötü bir şey vaat ediyor. "Öyle ya da böyle itaat etmeyi öğreneceksin."

Cassian, uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına aldı, tutuşu sert ama garip bir şekilde nazikti, sanki ben onun istediği gibi ezebileceği ya da kucaklayabileceği kırılgan bir şeyim.

Ona karşı koymadım, istemediğimden değil, vücudum bana ihanet ettiğinden, direnemeyecek kadar zayıf olduğumdan.

Tek istediğim eve sürünerek gitmek, ameliyat izlerimi kontrol etmek ve gerginlikten bir şeyin yırtılmamış olması için dua etmektir.

Ama ona sıkıca sarılmış, sedir ve duman kokusu beni sarmışken, kendimi küçük, önemsiz, fırtınada yakalanmış bir serçe gibi hissettim.

Beni tek koluyla taşıdı, benim ağırlığım onun kaslı gücüne göre hiçbir şeydi, ve beni nazikçe şık siyah motosikletinin arkasına oturttu.

Deri koltuk uyluklarımın altında soğuktu, ondan yayılan sıcaklıkla tam bir tezat oluştuyordu. "Beni sıkı tut," dedi, motosiklete binerken ve kaskını takarken sesi düşük bir hırıltı gibiydi. "Hızlı sürerim."

Nefesim kesildi, göğsümdeki ağrı, onu sırtına bastırma düşüncesiyle alevlendi. Hâlâ hassas olan ameliyat izleri, baskı altında çılgın atacaktı.

Motordan indim, zayıflığımı gizlemek için kendimi dik durmaya zorlayarak, yüzümü buruşturarak. "Hastayım," dedim, sesim hissettiğimden daha sağlamdı. "Motosiklet çok acıtır. Araba ile gidebilir miyiz?"

Cassian donakaldı, kaskını çıkarırken motorun gürültüsü kesildi. Koyu renkli gözleri kısıldı, beni olduğum yerde sabit tuttu, ama ben kararlılığımı bir kalkan gibi sıkıca tutarak yerimden kıpırdamadım. "İnatçılık sana yardımcı olmaz,"

dedi, sesinde uyarı vardı.

"İnatçı davranmıyorum." Kalbim çarparken, onun bakışlarına karşılık verdim. "Acı çekiyorum. Motosiklet bunu daha da kötüleştirecek."

Bir an için, çenesini sıkarak, beni motosiklete geri sürüklemek mi yoksa boynumu kırmak mı gerektiğini düşünür gibi, sadece bana baktı.

Sonra döndü ve Nico'nun cansız bedeninin yattığı sokağa doğru yürüdü. Nico'nun altında, dökülmüş mürekkep gibi kan birikmişti.

Çömeldi, Nico'nun ceketini karıştırdı ve bir takım araba anahtarı çıkardı. Tek kelime etmeden, yakınlarda park edilmiş siyah bir SUV'ye doğru yürüdü, sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı.

Arka kapıyı açtım, ama binmeden önce, sesi bıçak gibi havayı kesti. "Ben senin şoförün değilim, Charlotte. Öne otur."

Ona bir kez karşı gelmişim ve bakışlarının ağırlığı, daha fazla zorlamanın hata olacağını söylüyordu.

Gururumu yutarak arka kapıyı kapattım ve deri koltukta gıcırdayan yolcu koltuğuna oturdum.

Sessizlik boğucuydu, o sürerken şehir ışıkları hayaletler gibi bulanıklaşıyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ve bu belirsizlik içimi kemiriyordu.

"Üzgünüm," dedim, sesim kısık çıkmıştı, "ama motosikletini bulamadım."

Cassian'ın elleri direksiyonu sıktı, parmak eklemleri beyazladı. "Getirdiğim bisiklet Luca içindi," dedi, sesi kanı dondurucu soğukluktaaydı. "Bana hala benimkini borçlusun."

"Her yere baktım," dedim, çaresizlik içime yerleşiyordu. "Biri çalmış olmalı. Üzerinde takip cihazı yok mu?"

Cevap vermedi, sessizliği sözlerden daha tehditkardı.

SUV, demir kapılardan geçerek, alacakaranlıkta gizlenmiş bir zenginlik ve güç kalesi olan geniş Moretti malikanesine girdi.

Konağın pencereleri yırtıcı gözler gibi parıldayarak önümüzde belirdi. Cassian arabadan indi, ben de onu takip ettim, göğsümdeki acı sanki dışarı çıkmaya çalışan canlı bir şey değilmiş gibi kendimi zorlayarak hareket ettim.

"Gel," dedi, tartışmaya yer bırakmayan tek bir kelimeyle.

Onu takip ettim, rahatsızlığımı gizlemek için adımlarımı ölçülü tutuyordum, ancak her hareketim kaburgalarımaya yeni bir bıçak darbesi gibi geliyordu.

Saat yediyi geçmişti, gökyüzü morarmıştı ve beni burada, bu altın kafeste öldürüp öldürmeyeceğini merak ettim.

Nico'nun cesedinin hala yattığı dedemin evinde beni öldürmemişti, ama Morettiller tahmin edilemezdi.

Nico'nun ölümü dalga dalga yayılacaktı. Babam bunun için savaş açacak mıydı? Tanrım, Morettilerden uzak durmalıydım, ama onlar annemle olan tek bağımıydı.

Büyük bir merdiveni tırmanarak, koyu renk ahşap ve deriden yapılmış özel bir salona çıktık. Orada, özel dikim takım elbiseli adamlar krallar gibi uzanmışlardı.

Gözleri Cassian'a, sonra bana kaydı, değerlendiriyor, hesaplıyorlardı. Elini sallayınca, ayağa kalktılar ve bizi yalnız bırakarak dışarı çıktılar.

Cassian ceketini çıkardı ve kaslı vücuduna yapışan dar siyah bir iç çamaşırı ortaya çıktı, kenarlarından yaralar fısıldayan tehditler gibi görünüyordu. Ben bunu sindiremeden, başka bir kişi içeri girdi: beyaz

, elinde bir doktor çantası vardı. Kalbim ağrıyan göğsüme çarptı. Bir doktor mu? Şimdiden mi?

Cassian bana doğru eliyle işaret etti, gözleri okunamazdı. "Onu muayene edin."

Doktor yaklaştı, tavırları sakın ama klinikti. "Nasıl hissediyorsunuz bayan?"

"Sadece başım ağrıyor," dedim yalan söyleyerek, sesim gergindi. Ameliyatı, utanç ve korku katmanlarının altına gömdüğüm sırrı onlara söylememeliydim.

Kaşlarını kaldırdı, bakışları deliciydi, sanki sakladığım acıyı görebiliyormuş gibi. "Hepsi bu mu?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. Çantasını açtı, küçük bir ağrı kesici şişesi (800 mg ibuprofen) ve bir şişe su çıkardı. "Şimdi iki tane al," dedi ve bana uzattı. "Rahatsızlığını giderir. Dinlen, birkaç saat içinde kendini daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, hapları bir yudum suyla yuttum. Doktor eşyalarını topladı ve Cassian'a bir kez daha el sallayarak ayrıldı. Cassian bara yaslanmış, varlığı odayı fırtına bulutu gibi dolduruyordu.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordum, nefes almak ve yaralarımı kimse görmeden kontrol etmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

O, salondaki bir kapıyı işaret etti, yüzündeki ifade okunamazdı. "Git."

Tuvaletin kapısını arkamdan kilitledim, ellerim titreyerek gömleğimi kaldırdım ve ameliyat izlerimi gizleyen pedli sütyenimi çıkardım.

Aynada göğsüm sağlam görünüyordu; yırtık yoktu, kan yoktu, sadece mastektomiden kalan soluk pembe çizgiler vardı. Acı muhtemelen Nico ile kavga ederken oluşan bir gerginlikten kaynaklanıyordu, ama rahatlama geçiciydi. Hızlıca giyindim, gömleğimi düzelttim ve salona geri döndüm.

Cassian şimdi barda, Luca ile alçak sesle konuşuyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Cassian ona Nico ile olanları anlatacak mıydı? Onu durdurmak için çok zayıf olduğumu, işlerin çığırından çıkmasına izin verdiğimi?

Luca benim nişanlımdı, bana aşk değil görevle bağlıydı, ama Moretti kardeşler her şeyi paylaşırlardı. Cassian konuşursa, Luca evliliği iptal eder miydi? Ben iptal etmeli miydim? Büyükbabamın isteğini yerine getirmek benim dayanağım olmuştu, ama şimdi, imparatorluklarının kalbinde dururken, boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve onlara doğru yürüdüm, her şeyi bitirmeye, bu kaosun içinde evlenemeyeceğimi söylemeye hazırdım. Ama Luca döndü, gülümsemesi sıcaktı, etkileyiciydi, Cassian'ın gözlerindeki soğuk ateşten çok farklıydı. "Bayan Charlotte," dedi

diye seslendi, saygılı bir mesafe bırakarak, sesi yıllanmış viski gibi pürüzsüzdü. "Cassian az önce bana..."

Telefonu çaldı, keskin bir ses kalbimi sarsarak konuşmayı böldü.

Bacaklarım titredi ve Cassian'a baktım, bakışları beni yakıp kül ediyor, çıplak bırakıyordu.

Luca'ya Nico'dan bahsetmemişti, henüz değil, ama sessizliği bir tehdit, sonuçların habercisiydi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Luca, telefonu kapatıp özel dikim takım elbisesinin cebine koydu. "Cassian, babanın büyükbabanın evini satılık çıkardığını söyledi. Bu senin için çok önemli, değil mi?"

"Evet," dedim, h a z ı r l ı k s ı z yakalanmıştım, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Cassian'ın bakışları hiç sarsılmadı, ağır ve amansızdı.

"Ben satın alacağım," dedi Luca, ses tonu gayet doğal. "Böylece onu saklayabilir, istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

Nefesim kesildi, göğsümde rahatlama ve şüphe karışımı bir duygu dolaşıyordu. "Neden?" diye sordum, kendimi durduramadan. Bu evlilik aşk ile ilgili değildi, Luca bunu açıkça belirtmişti, öyleyse neden büyükbabamın evini umursuyordu?

Gülümsedi, gözlerine ulaşmayan, zarif, neredeyse babacan bir ifadeyle. "Ben senin kocan olacağım, Charlotte. Senin mutluluğunu sağlamak benim görevim. Karşılığında bir şey beklemiyorum." Bir an durdu, bakışları yumuşadı, ama arkasında bir hesap vardı. "Aşk sadece kelimeler, aldanmışlar için bir illüzyon. Görev, sadakat - bunlar gerçektir. Kocan olarak seni koruyacak ve sana bakacağım, senin de aynısını yapacağına inanıyorum."

Onun aşka, bize olan soğuk bakışına şaşkınlıkla baktım. Morettiller aşka inanmazlardı, sadece güce, kontrole inanırlardı. "Minnettar olurum," dedim, sesim boş çıkmıştı. Ev, büyükbabamın hatırasına olan son bağım, benim kalacaktı. Ama ne pahasına?

Luca'nın telefonu tekrar çaldı ve ekranı kontrol ederek içinden küfretti. "Bir işim çıktı. Kardeşim sana eşlik edecek

—eğer isterse. İşin bittiğinde seni eve götürecek biri olacak."

"Tabii," dedim, boğazım düğümlenerek onun uzaklaşmasını izledim, cilalı ayakkkabıları mermer zeminde tıklıyordu.

Ona kalması için bağırarak istedim, beni Cassian'la yalnız bırakmaması için, onun varlığı boğazıma dayanan bir bıçak gibiydi — güzel, tehlikeli ve kesmeye hazır.

Bölüm 5

CHARLOTTE

Kendimi onun bakışlarına bakmaya zorladım, sesim titriyordu ama meydan okuyordu. "Şey... bisikletini bulmam için bana biraz daha zaman verebilir misin?" diye sordum, bunun boşuna bir rica olduğunu bilerek.

"Otur," diye emretti, sesi alçak, tartışmaya yer bırakmayan bir gök gürültüsü gibiydi.

Bara yaslanır, deri ceketı gıcırđıyor, mavi gözleri çelik gibi soğuk.

Ben itaat ediyorum, sandalyeye çöküyorum, göğsümü saran korkuya rağmen yüzüm sakın bir maske gibi. "O motosiklet," diyor, sözleri keskin, kasıtlı, "sadece metal değil. O bir anı. Kaybettiğim biri."

O? Motosikletine "o" mu diyor? Sesindeki samimiyet beni tedirgin ediyor, buz gibi görünüşünde bir çatlak.

Adımlarını avcı gibi atarak, mesafeyi kapatıp üzerime çöküyor.

"Bir takip cihazı vardı," diyor. "Biri onu devre dışı bıraktı." Sesi havayı kesen bir bıçak gibi, her kelime ölçülü ama tehditkar.

"Bana... zaman ver," diye kekeliyorum, nefesim kesiliyor.

Yakınlığı beni boğuyor, kokusu duyularımı dolduruyor.

Belinin yüksekliği artık yüzümle aynı seviyedeydi ve pantolonunun fermuarını görmemek için kendimi zor tuttum.

Tanrım, neden bu kadar yakındı? Kasıtlı mıydı? Beni kasten baştan çıkarmaya mı çalışıyordu, yoksa beni mi sınıyordu?

Midemde bir sıcaklık hissettim. Hayır. Şimdi olmaz.

Odaklan, Charlotte. O tehlikeli biri, bir fantezi değil.

"Sözünü tutmadın," dedi, sesi alçaldı, altında ince bir tehdit vardı. "O yüzden dediğimi yapacaksın."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Ceza. Bunun geleceğini biliyordum. "Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum, içimde bir korku birikiyor.

"Kemerimi çıkar," diye emretti, sesi soğuk ve tavizsizdi.

Nefesim kesildi, gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Cassian, ben..."

"Hemen," diye keser sözümü, sesi kırbaç gibidir. "Yoksa Luca'ya ve babana büyükbabanın evinde gördüklerimi anlatırım. Sen ve Nico, sevgililer gibi birbirinize sarılmıştınız."

Suçlama acı verir, gerçeği çirkin bir şeye dönüştürür. "Öyle değildi," derim, sesim titriyor. "Bana zorla sahip oldu."

"Çıkar şunu," diye tekrarlar, gözlerini kısarak bana karşı gelmeye cesaret etmemi bekler.

Ellerim titreyerek kemerine uzanıyorum, parmaklarımın altında deri soğuk. Kalbim, tokmak gibi, yüksek ve düzensiz bir şekilde atıyor, ben ise tokayı açmaya çalışıyorum. Parmaklarım kayıyor. "Burada mı? Ya Luca..."

"Luca'yı unut." Sesi bıçak gibi keskin. "Benimle birlikteyken onu düşünmüyorsun. Başka kimseyi düşünmüyorsun. Beni öptün Charlotte. Bu da seni benim yapar."

Sesindeki sahiplenici tavır kanımı dondurdu, ama nabzım da hızlandı. Bundan nefret ediyordum. Onun alçak ve acımasız sesinin tüylerimi diken diken etmesinden, dizlerimi titretmesinden nefret ediyordum. O zehirliydi. Tehlikeliydi. Yine de... içimde adlandıramadığım, susturamadığım bir şeyleri harekete geçiriyordu.

Ve onun olmak, annem hakkındaki gerçeğe daha yakın olmak anlamına geliyorsa... bunun için ruhumu satar mıyım?

"Annem hakkında ne biliyorsun?" diye patladım, içimdeki karmaşık duyguların arasından bu soruyu zorla çıkardım, çaresizlik korkuyu bastırıyordu. "O on yıl önce ortadan kayboldu. İpuçlarını takip ediyordum ve o gece kulüpte, onu bulabileceğim bir dosyayı çaldıktan sonra iki gorilden kaçmak için seni öptüm."

Gözleri titrer, pantolonundaki şişkinlik kaybolur ve geri adım atar, sanki kendini bir şey hissederken yakalamış gibi.

"Git," der, sesi düz ve soğuktur.

Ayaklarım titreyerek ayağa kalkarım ve fırsatı değerlendiririm. "Lütfen, Cassian. Bir şey biliyorsan, bana yardım et. O, Chicago'daki bir çeteye satıldı. Chicago'yu sen yönetiyorsun, bir şeyler biliyor olmalısın. Ne istersen yaparım."

Alaycı bir şekilde güldü, dudakları acımasız bir alaycı gülümsemeye kıvrıldı. "Her şeyi mi? Beni emmek gibi mi?" Sesi zehirli, keskin. "Cevaplarını bende yok."

"Evet, biliyorsun. Dün onun hakkında bir şeyler söyledin," diye ısrar ettim, yaklaşarak, sesim titriyordu. "Göründüğünden daha fazlasını biliyorsun."

Cevap vermedi. Bunun yerine, yakındaki bir panele yürüdü ve bir düğmeye bastı.

Gölgelerden iki gardiyan belirir, giysileri tertemiz, gözleri cansızdır. "Onu babasının yanına götürün," diye emreder, bana bakmadan.

"Hayır, durun. Cassian, lütfen!" diye yalvardım, gözlerimden yaşlar akarken muhafızlar kollarımı sıkıca ama acımasızca tuttu.

"Lütfen. Eğer bir şey biliyorsan, ne olursa olsun, onun acı çekmesine izin verme. Ne olursa olsun yaparım." Ama o çoktan arkasını dönmüş, sanki benden daha fazla cevap barındıran bir viski sürahisine bakıyordu.

Muhafızlar beni garaja doğru çekiyor ve şık siyah bir Maserati Quattroporte'nin arka koltuğuna itiliyor, deri koltuklar tenime soğuk geliyor.

Muhafız beni uzaklaştırırken motor uğulduyor, malikanenin ışıkları gecenin karanlığında kayboluyor.

Ateşli bir kadın gibi babamın malikanesine dalıyorum, sanki tek başına beni kovalayan her şeyi dışarıda bırakabilecekmiş gibi arkamdaki ağır kapıyı çarpıyorum. Kalbim öfke, korku ve kemiklerime işleyen bir hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Annemle ilgili cevapları olabilecek tek kişi, gerçekten yardım edebilecek güce sahip tek kişi, beni sanki bir hiçmişim gibi beni sanki bir hiçmişim gibi dışarı attı.

Saat neredeyse 9 ve buradaki hava dışarıdan daha soğuk. Açlıktan midem ağrıyor ama yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Annem bir yerlerde bir kafeste çürüyor olabilirken benim yemek yeme hakkım ne?

Vücudum bin kilo ağırlığında gibi merdivenleri tırmanıyorum, her adımda yenilgiyi hissediyorum. Göğsüm hala daha önceki kavgadan, ağrı kesicilerden, aşağılanmadan dolayı ağrıyor ama hiçbir şey şu anda içimde büyüyen boşlukla kıyaslanamaz.

Yatağıma yığıldım, ipek çarşaf lar kargaşamı alay ediyordu ki, bir vuruş beni irkitti.

"Kim o?" diye sesleniyorum, sesim keskin.

"Kapıyı aç," diyor babam, sesi sert.

"Kilitli değil," diyorum, o içeri girerken oturarak, varlığı odayı bir fırtına gibi doldururken.

Yatak başucunda duruyor, kolları kavuşturulmuş, özel dikim takım elbisesi tertemiz ama gözleri alev alev yanıyor.

"Nico öldü," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Boynu kırılmış. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet," diyorum, ses tonumu nötr tutarak.

Gözleri kısılır. "Bu ne demek oluyor? Sen yaptın mı diyorsun?"

"Onun bunu hak ettiğini söylüyorum."

"Benimle oyun oynama Charlotte," diye homurdanıyor, yaklaşarak. "Onu sen mi öldürdün?"

Gözümü bile kırpmadım. "Ona dokunmadım. Ama gücüm olsaydı, yapabilirdim."

Gözleri kısılır, çenesi sıkılır. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bir adamın boynunu kırabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye karşılık verdim, göğsümdeki acıya rağmen sesim sabitti.

"Cevap ver, Charlotte," diye bağırır, sabrı tükenmek üzeredir.

"Onun çılgınlığını duyduğumda bisikleti arıyordum. Oraya vardığımda, o gitmişti," derim, onun bakışlarına karşılık vererek.

Yaklaşır, sesi hırıltıya dönüşür. "Onu sen öldürdün. Kabul et."

"Öldürmedim," dedim, sesim yükseldi. "Bana inan ya da beni rahat bırak."

Kafasını sallayarak, "Kızım lanet bir canavar," diye mırıldanır. Sonra, daha yüksek sesle, "Adamlarımı öldüremezsin. Seninle ne yapacağıma karar verene kadar burada kilitli kalacaksın," der. Dönüp kapıyı çarparak kapatır, kilit kesin bir şekilde tıklar.

Ayağa fırlayıp kapıyı yumruklarım. "Bunu yapamazsın!" diye bağırırım, ama ayak sesleri uzaklaşır.

Kendi babamın evinde kilitli mi kaldım? Beni on yıl boyunca terk ettikten sonra mı?

Adi herif. Beni ne kadar süre kafeste tutmayı planlıyor? Öfke ve panik göğsümde savaşıırken, bir fikir aklıma gelir. Tek bir çıkış yolu var, pervasız ve tehlikeli bir yol.

Telefonumu alıp Luca'yı arıyorum, evlilik sözleşmesini imzaladığımız günden beri numarası hafızama kazınmış.

İkinci çalışmada cevap veriyor. "Bayan Charlotte," diyor, sesi yumuşak ama dikkati dağılmış, arka planda kalem sesi duyuluyor. "*O dosyaları Palermo'daki adamlarımıza gönder,*" diyor arka plandaki birine, sesi kesik kesik, otoriter.

"Luca, düğünü öne alabilir miyiz?" diye soruyorum, kalbim hızla atmasına rağmen sesim sabit. "İki ay çok uzun. İki hafta nasıl olur?"

"İki ayı siz belirlediniz, Bayan Charlotte," diyor, sesinde hafif bir eğlence var. "Yarın isterseniz, bunu gerçekleştirebilirim."

"Yarından sonra," diyorum çabucak. "Yarın hazırlık yapmam lazım."

"Tamam," diyor, hiç etkilenmeden. *"O fotoğraftaki iki piçi öldürün. Kafalarını kutulara koyup sabah 3'ten önce teslim edin,"* diye ekliyor, açıkça adamlarına, sesi soğuk, rahat, sanki cinayet sıradan bir Salı günüymüş gibi.

Birinin ölüm cezasının oda servisi gibi sipariş edildiğini duymamış gibi davranarak, zorlukla yutkunuyorum. "Bir şey daha var," diye devam ediyorum. "Babamın evinden çıkmam lazım. O... beni burada tutuyor. Yarın senin malikanende olmak istiyorum. Hazırlık için."

"Halloldu say," diyor. "Başka bir şey var mı? İşimin ortasındayım." Arka planda ekliyor, *"Karısını bağışla. O bu işin bir parçası değil."*

"Hepsi bu kadar," diyorum, sesim kısık. "Teşekkürler." Telefonu kapatıyorum, titrek bir nefes veriyorum.

Aklı neredeyse hiç bende değildi, dikkati mafya emirleri ve kanlı bir anlaşma arasında bölünmüştü.

Bunu gerçekten yapacak mı? Yaparsa, babam bir şeylerden şüphelenir mi? Umurumda değil. Annemi canavarlara satmış olabilecek bir adamın kontrolü altında, burada kafeste tutulmaktan her şey daha iyidir.

Yatağa yığıldım, kendimi örtmek için bile gücüm kalmamıştı. Açlık midemi kemiriyordu, ama yorgunluk daha güçlüydü, yemek düşünmeden önce beni dibe çekiyordu.

İpek çarşaf lar çok yumuşak, çok lüks... Kafamdaki fırtınanın alay konusu gibi. Binlerce düşünce gözlerimin arkasında çılgın bir yangın gibi koşuşturuyor.

Cassian'ın soğuk sesi, kemerini açmamı söylüyor.

Parmak eklemlerinin direksiyonu sıkıca kavradığı hali.

Babamın öfkesi, beni hapsetmekle tehdit etmesi.

Bulamadığım bisiklet.

Geri dönmeyen kardeşim. Nico...

Tanrım. Nico'nun başı, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi imkansız bir açıyla dönmüştü. Sanki hayatın kendisi hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi.

Ve en kötüsü neydi?

Cassian, annemi bulmama yardım edebilecek tek kişi. Ama yardım etmeyecek.

Uyku geliyor, ama bu bir merhamet

değ il. Bu bir tuzak.

Bodrum duvarları nemli. Üzerimde tek bir ampul yanıp sönüyor. Soğuk. Sessiz. Sizi ezen türden bir sessizlik.

*Sonra onu görüyorum — tavandan sarkan, sallanan siyah bir örümcek.
Gözlerimi kırpiyorum ve daha fazlası geliyor — çatlaklardan sürünerek,
yerde koşturarak.*

*Koşmaya çalışıyorum. Kapı yok olmuş. Bacaklarım hareket etmiyor.
Biri omzuma, diğeri elime konuyor. Onu tokatlıyorum ama çığlık
atamıyorum.*

Yedi yaşındaydım.

*Bodrumda kilitliydim. Karanlıkta babamın sesi duyuldu: "Bakalım şimdi de
karşılık verebilecek misin, velet."*

*Şimdi her yerdeler — kollarımda, bacaklarımda, yüzümde. Biri ağzımın
üzerinde sürünüyor. Kusuyorum. Nefes alamıyorum.*

"Durun," diye fısıldıyorum.

"Lütfen." Ama durmuyorlar.

Asla durmazlar.

Yatağında birden doğruluyorum, boğazımda bir çığlık sıkışmış, vücudum
terden sırlıslıkam.

Odamın karanlığı üzerime baskı yapıyor, bodrum katı değil ama aynı
derecede klostrofobik.

Göğsüm inip kalkıyor, her nefesim keskin bir bıçak gibi, kalbim o kadar
hızlı atıyor ki kaburgalarımı kıracak diye korkuyorum.

Yorganı atıyorum, ellerim titreyerek odayı tarıyorum — köşeleri, duvarları,
tavanı — hareket, parıldayan siyah bedenler arıyorum.

Hiçbir şey yok. Sadece gölgeler. Ama tüylerim diken diken oluyor, her
sinirim sanki o bacaklar hala üzerimde kayıyormuş gibi çığlık atıyor.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, yüzümü onlara gömüyorum, nefesim
kesiliyor, hıçkırarak dua ediyorum.

Lütfen, yine olmasın. Yine olmasın.

"Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Bu gerçek değil."

Ama sözler boş geliyor, korku nemli çürüklük gibi bana yapışıyor.

Parmaklarım kollarımı sıkıca kavrar, kendimi yere sabitlerim, ama
örümceklerin hayali hissi hala devam eder — boynumda, ellerimde,
dudaklarımda. Titrerim, boğazımda bir hıçkırık takılır ve alnımı dizlerime daha
sert bastırırım, kalbimin yavaşlamasını isterim.

O bodrumdan beri araknofobi beni takip ediyor, babamın sapkın cezası
örümcekleri yaşayan kabuslara dönüştürdüğünden beri.

Her rüya beni oraya geri götürüyor, yedi yaşında, çaresiz, çığlıklarım
sessizliğe boğulmuş.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim yine tavana kayıyor, yarı yarıya siyah bir dalganın üzerime çökmesini bekliyorum.

Göğsüm zonkluyor — sadece rüyadan değil, gerçeklikten de. Babam beni buraya kilitledi, Nico'nun ölümünden beni sorumlu tutuyor ve Cassian dışarıda, bulamadığım bir bisiklet için "son nefesimi" almayı bekliyor.

Hafifçe sallanarak, "Bu gerçek değil" diye fısıldıyorum, ama bu sözler, içimi kemiren hissi, yara izlerim kadar benim bir parçam olan dehşeti silemiyor.

Telefonuma baktığımda saatin gece yarısını geçtiğini görüyorum.

Luca'nın beni buradan çıkaracağına dair verdiği söz, bir can simidi gibi geliyor, ama şüphe içimi kemiriyor.

Kendimi daha da kıvrılıyorum, nefesim hala düzensiz, dilimde acı bir korku tadı var
dilimde. Örümcek olsun ya da olmasın, bir ağa kapana kısılmış durumdayım ve yaptığım her hareket ipleri daha da sıkılaştırıyor.

Sabah güneşi, ben sessizce giyinirken kilitli pencerelerin arkasından benimle alay ediyordu. Kapı hala dışarıdan kilitliydi — babamın kontrol fikri. Ama Luca beni buradan çıkaracağını söyledi. Şu anda tutunduğum tek şey, o söz.

Buraya uzlaşma için gelmemiştim. Vincent için gelmişim. Kardeşim için. Ve şimdi o gitti, babamın gizli görevlerinden birinde bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Ona bir şey olursa, yemin ederim... Grayson'ı kanatacağım.

Köprücük kemiğimin yanındaki morluğa kapatıcı sürerken kapı çalındı. Yumuşak bir vuruş değildi, şiddetli bir gümbürtüydü.

Babam öfkeyle çenesini sıkarak içeri daldı. "Morettilerle düğünü öne aldın," diye homurdandı, yumruklarını sıkmış, şakaklarında damarlar şişmişti. "Kendini akıllı mı sanıyorsun, Charlotte?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, sesimi sakın tutuyorum. "Şaşırdın mı?"

Vincent nerede?"

Çenesi gerilir, gözleri öfkeyle parlar, sanki bana vurmak üzereymiş gibi.

Dün geceki kabus — örümcekler, yedi yaşındayken bana gösterdiği acımasızlık

—zihnimde canlanıyor.

Bu adam çocukken bana işkence etti, muhtemelen annemi sattı, beni büyükbabamın yanına gönderdi ve şimdi kardeşimin nerede olduğunu bile söyleyemiyor. Canavar kelimesi onu tanımlamaya yetmez.

"Seni bir kez uyaracağım, Charlotte," diye homurdandı. "Morettiler seni sonsuza kadar korumayacak. Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun."

"Morettiler hakkında ne biliyorsun?" Yeni bir ses, yumuşak ve ölümcül bir ses kesintiye uğradı.

Luca kapıda duruyor, özel dikilmiş takım elbisesi tertemiz, koyu renkli gözleri soğuk. "Duvarların kulakları vardır, Grayson." Babamı ilk adıyla çağırıyor, bu ince güç gösterisi babamın yüzünü kızartıyor.

Luca bana kibar ama emredici bir şekilde işaret etti. "Bayan Charlotte."

Zaten gerekli eşyalarla dolu spor çantamı alıp, babamın arkamda yakıcı bakışlarını hissederek yanından geçiyorum.

Vincent, anne... İkinizi de bulacağım, diye içimden yemin ediyorum ve koridora adım atıyorum. Özgürlük keskin bir tada sahip, ama korkuyla karışık.

Dışarıda Luca beni siyah zırlı bir Escalade'ye götürüyor, koyu renkli camları ve güçlendirilmiş şasisi politikacı düzeyinde güvenlik sağladığını gösteriyor.

İki SUV daha arkamıza takılır, motorları bekçi köpekleri gibi kükrer. Arka koltuğa otururuz, deri koltuklar cildime serin gelir. Konvoy şehirde ilerlerken, ağır ve bekleyiş dolu bir sessizlik uzar.

"Nasıl başardığımı merak ediyor musun?" Luca, iPad'ine dokunarak, ekranında şifreli dosyalar parıldarken, sakın, neredeyse eğlenir gibi bir sesle sorar.

Boğazım düğümlenir, başımı sallarım. "Hayır. Sadece... teşekkür ederim."

O başını sallar, dikkatini tekrar ekrana verir, parmakları ekranın üzerinde uçar. Başka söz yok, sadece tuşların yumuşak tıkırtıları.

Bu benim geleceğim mi? Özünden çok gölgesiyle tanınan, soğukkanlı ve tehlikeli, mafyaların klişeleşmiş küstahlığıyla değil, daha sessiz ve daha ölümcül bir adamla evli olmak mı? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu sessizlik içinde geçireceğim bir ömür düşüncesi beni ürpertiyor.

Escalade, Moretti malikanesine doğru süzülüyor, demir kapıları güç perdesinin açılması gibi açılıyor.

Çantamı sıkıca tutarak arabadan indim, ama şık bir takım elbise giymiş bir güvenlik görevlisi koşarak geldi ve saygıyla başını eğerek çantamı aldı.

Luca, adamlarına emirlerini veriyor, sesi alçak ve acil, şüphesiz mafya işleri. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Charlotte," diyor, bana bakarak, "çekinmeden isteyin."

"Tamam," diyorum, sesim kısık.

"O size odanızı gösterecek," diye ekliyor Luca, muhafızlara başını sallayarak. "Evlenene kadar orada kalacaksınız." İki iri yarı adamın arasında büyük adımlarla uzaklaşıyor, konuşmaları anlaşmalar ve kanla ilgili fısıltılarla dolu.

Muhafız beni malikanenin labirentinde, kristal avizeler ve ataların portrelerinin önünden geçerek, biyometrik kilidi olan şık bir kapıya götürdü.

Parmak izimi taradı, kilit açıldı ve çantamı içeri koydu. "Buyurun, hanımefendi," dedi ve başını sallayarak ayrıldı.

"Teşekkür ederim," diye seslenirim ve odaya girerim.

Oda zarifti: fildişi duvarlar, ipek örtülü dört direkli yatak, bakımlı bahçelere bakan bir balkon... Ama gösterişli değil, sadeydi.

Çantamı bırakıp sessiz güzelliğin tadını çıkarırken, köşede bir gölge hareket etti.

Kalbim hızla çarpar, boğazımda bir çığlık kalır, göğsümde bir ağrı hissederim, ameliyat izlerim ağrımaya başlar.

Nefes nefese göğsümü tutarken Cassian'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Koltukta tahtındaki bir kral gibi uzanmış, siyah takım elbisesinin düğmeleri açık, mavi gözleri yırtıcı bir sakinlikle parıldıyor. "Tanrım, beni korkuttun," diyorum titrek bir sesle.

Hiçbir şey söylemez, sadece izler, sessizliği kelimelerden daha keskin bir silahtır.

"Luca'ya onunla evlenmeyeceğini söyle," diyor sonunda, sesi alçak, soğuk, buza oyulmuş bir emir gibi.

"Ne?" diye kekeliyorum, kalbim hızla atıyor.

"Duydun beni," dedi, kıpırdamadan, varlığı odayı duman gibi dolduruyordu.

"Neden bunu yapayım?" Sesim titriyor, ama çenemi kaldırıp meydan okurcasına bakıyorum. "Çünkü sen benimsin." Sözleri bir iddia, tavizsiz, sahiplenici.

"Benim yüzüğümü takacaksın. İstesin ya da istemesin, benim karım olacaksın."

Kafamı sallıyorum, göğsümde korku ve öfke savaşıyor. "Benden nefret ediyorsun, Cassian. Seninle evlenmeyeceğim. Ve eğer mesele motosikletse, hâlâ onu bulmaya çalışıyorum."

Yüzü kararır, gözlerinde gizem derinleşir.

"Luca annemi bulmama yardım edecek," diyorum, avantajımı kullanarak. "O senin gibi değil."

Yumruğunu sıkar, hafif bir seğirme olur, ama ifadesi taş gibi kalır.

Kızgın mı? Kıskanç mı?

Yavaşça tehditkar bir şekilde ayağa kalkar ve bana doğru yürür.

İçgüdüsel olarak geri çekilirim, kalbim deli gibi çarpar, sırtım duvara çarpar, soğuk sıva cildime şok etkisi yapar. Birkaç santim uzaklıktadır, kokusu...

sedir, deri, tehlike kokusu... beni sarıyor, vücudum kontrol edemediğim bir sıcaklık dalgasıyla bana ihanet ediyor.

Gözlerim hafifçe aralık kapıya kayıyor, panik artıyor. Luca şimdi içeri girerse...

Kenara çekilmeye çalışıyorum ama Cassian'ın eli başımın yanındaki duvara çarparak beni hapseder.

Diğer eli belimi kavrar, beni sabitler, dokunuşu elektrik gibi, korkutucudur. "Cassian, lütfen," diye fısıldarım, durmasını mı yoksa başka bir şey için yalvarıyorum.

Parmağı dudaklarımı okşayarak beni susturur, gözleri gözlerime saplanır. "Benden korkmuyorsun," diye mırıldanır, sesi kadife gibi bir tehdit gibidir. "Luca'nın bizi böyle görmesinden korkuyorsun."

"Senin karın olamam," diyorum, sesim artık daha kararlı, korkuyu aşan bir meydan okuma ile. "Ne hissedersen hisset, bu karşılıklı değil."

Karanlık ve kötücül bir sırtışıla, dudakları benimkilerin üzerinde, o kadar yakın ki, sıcak ve tatlı nefesini yüzümde hissediyorum.

Dudaklarım istem dışı açılır, hain bir refleks, ve bunun için kendimden nefret ederim. Onun cazibesi zehir gibidir, içime sızar ve ben boğulurum. "Düğünü iptal et," der, sesi alçak, ölümcül. "Benim olduğunu ilan et, yoksa neler yapabileceğimi görürsün."

"Hayır," diye bağırırım, korku beni pervasızlaştırıyor. "Luca, onun karısı olduğumda bana dokunmana izin vermez. Uzak dur." Göğsüne doğru itiyorum, ellerim taş gibi sert kaslara dokunuyor.

Onları geri çekiyorum, temasından cildim yanıyor, onun boğucu varlığından kaçabilmeyi diliyorum.

Kapının çalınması o anı bozar, ama Cassian hiç irkilmez.

Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni döndürüyor, sırtımı göğsüne bastırıyor, vücudum onun vücuduna yapışıyor.

Onu hissettiğimde nefesim kesildi; sert, inatçı, dudakları boynumu okşuyor, nefesi sıcak. "Annenin bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadı, sesi bir bıçak gibiydi. "Bedeninle, ruhunla ve zihninle."

"Onun günahları... artık sana ait."

Kalbim durur. Annem mi? "Neden bahsediyorsun?" diye sorarım, kafam karışık ve korku içinde.

Eli gömleğimin altına kayıyor, parmakları çıplak karnımda yayılıyor, sıcak ve sahiplenici.

Vücudum tepki veriyor, alt tarafımda bir sıcaklık hissediyorum, ama panik yükseliyor - yara izlerime çok yakın. Daha yukarı çıkarsa, anlayacak.

Önce Luca'ya söylemeliyim, hikayeyi kontrol etmeliyim. "Bana tecavüz ediyorsun," diyorum, sesim titriyor. "Ellerini çek."

Eli daha aşağıya iniyor, kot pantolonumun kenarını okşuyor ve ben bileğini tutup onu durduruyorum. Utanç verici bir şekilde, tenim onun için yanıyor, ama bu yanlış — Luca, düğün, annemin kaderi. "Dur," diye yalvarıyorum, sesim neredeyse bir fısıltı.

Durur, eli orada kalır, sonra geri çekilir, gözleri benimkilere kilitlenir, karanlık ve vaatlerle dolu. "Evlendiğimizde, kendimi tutmayacağım," der, sesi bir yemin gibidir. "Seni istediğim gibi alacağım, karım." Uzaklaşır, bakışları yakıcıdır.

"Mihrapta görüşürüz," diye mırıldanır, ipekle sarılmış bir tehdit gibi. Sonra kapı kapanır ve ben titreyerek, yalnız, ele geçirilmiş halde kalırım.

Bölüm 6

CHARLOTTE

Gelin süiti sessiz bir hassasiyetle uğulduyor, bir grup modacı ve stilist yıldızın etrafındaki gezegenler gibi etrafımda dönüyor.

Bugün Luca Moretti ile evlenme günüm. Onunla bir elin parmaklarını sayabileceğim kadar az konuşmuşum.

Bana nazıkçe gülümserken bile, varsayılan ayarı "mesafeli" gibi görünen bir adam. Bir şey bana, o gülümsemenin tamamen başka bir şeyi maskeleydiğini söylüyor - belki de kin. Ya da Cassian'ınkinden bile daha soğuk sırlar.

Bir stilist, Vera Wang gelinliğimin korsesini düzeltiyor. Fildişi rengi ipek organze, narin katmanlar halinde dökülüyor. Chantilly dantelli korse, vücudumu sarıyor ve altındaki izleri dikkatlice gizliyor.

Bir diğeri elmacık kemiklerime highlighter sürüyor, elleri sabit bir şekilde yüzümü gelin için mükemmel hale getiriyor.

Üçüncüsü, katedral uzunluğundaki duvağı topuzuma tutturuyor, tül ay ışığı gibi parıltıyor. Yansımama bakıyorum, hissetmediğim yeminlerin görüntüsü, midem bulanıyor.

Luca nazık ve mesafeli davranıyor, ama Cassian'ın sözleri aklımdan çıkmıyor: "*Annenin bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin.*"

Bunun ne anlama geldiğini hiç açıklamadı.

Luca, soğuk karizmasına rağmen, en azından açıklamayı seven birine benziyor. Ama o sabahtan beri onu görmedim, en azından düzgün bir şekilde. Ona ulaşmak için yaptığım her girişim engellendi. Toplantılar. Seyahatler. Mafya işleri.

Aramalarıma cevap yok, mesajlarımı görmezden geliyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Zaten imparatorluğuyla evli olan biriyle nasıl evlenirsin? Bu aşk değil, görev, büyükbabamın ölmeden önce Moretti ailesine bağlayan son isteği, ben doğmadan çok önce başlayan kanlı bir satranç tahtasındaki bir hamle.

Bir yıl içinde, büyükbabamın neden Moretti ailesiyle evlenmemi istediğini ortaya çıkaracağım, yoksa çekip gideceğim. Bunun arkasında bir neden olmalı, bana söyleyemediği bir şey. Ve o zamandan beri bu beni kemirip duruyor.

"Hazır," diye mırıldanıyor giydiricilerden biri.

Dışarı çıkıyorum, gelinliğin kuyruğu mermer zeminde fısıldıyor.

Büyük salon, gücün katedrali gibidir, tonozlu tavanı siyah kadifeyle kaplıdır, avizeler konukların üzerine altın bir ışık yayar — yeraltı dünyasının devleri, özel dikim takım elbiseleri sadece inisiyelerin görebileceği kan lekelerini gizler.

Hava tehlikeyle dolu, her gülümseme bir bıçak, her bakış bir hesap.

Babam onların arasında duruyor, varlığı bu zenginlikte bir leke gibi.

Luca'yı arıyorum ve onu damadın yanında, koyu renk takım elbiseli adamlarla fısıldaşırken görüyorum, yüzü okunaksız. İmparatorluğundan hiç kurtulabiliyor mu acaba?

Oturma düzeni Moretti geleneğine göre: damadın ailesi ön sırada, gelinin ailesi - tanımadığım yabancılar - ikinci sırada ve konuklar, mafya elitlerinden oluşan bir deniz, geri kalanı dolduruyor.

Tüm gözler beni, gelini, kurtların arasında ipek giysili bir kuzuyu izliyor.

Babam yaklaşıyor, gülümsemesi duvağımdaki elmaslar kadar sahte. "Sonunda evleniyorsun, ha?" diyor, sesi yağcı ve yapmacık.

Yaklaşıyorum, fısıltım keskin. "Vincent'ı ve annemi bulacağım. Onları nerede sakladığını itiraf edeceksin, yoksa seni zorlarım." Geri çekiliyorum, nazik bir gülümseme zorluyorum, gözlerim soğuk.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirir — öfke mi, korku mu? — ama bunu gizler ve kolunu uzatır.

Parmağımı onun parmağına geçiriyorum, parmaklarım sertleşiyor, o beni gelinin koltuğuna götürüyor, nedimelerim gölgeler gibi peşimden geliyor.

Baş nedimem, daha önce hiç görmediğim çarpıcı bir kadın, bu komedinin bir başka düzenlenmiş parçası.

Gelinin ailesinin oturduğu bölüm, rol oynamak için kiralanmış tanıdık olmayan yüzlerle doludur.

Bir yaylı dörtlüsü Pachelbel'in Kanonunu çalıyor, notaları yumuşak, aldatıcı, odadaki tehdidi nezaketle örtüyor.

Luca, tanımadığım bir adamın yanında yaklaşıyor — belki babası, ya da başka bir kiralık figüran.

Damadın sağdıçları onu takip ediyor, yüzleri sert, gözleri tehditleri tarıyor. Cassian'ı arıyorum, sağdıç olarak onu bekliyorum, ama ortada yok ve bu yokluk içimi burkuyor, adını koyamadığım bir uyarı gibi.

Luca elimi tutar, elimin arkasını öper, dudakları serindir. "Çok güzel görünüyorsun gelinim," der, sesi yumuşak, halka açıktır.

İsteğim dışında kızarıyorum. "Sen de yakışıklısın," diye fısıldıyorum.

Kömür rengi takımı kusursuz, koyu saçları pürüzsüz, ama koltuğuna oturduğunda yüzü değişiyor — soğuk, odaklanmış, adamlarına fısıldıyor.

Gümüş saçlı, yüzünde sırlar kazınmış, zayıf bir adam olan rahip, siyah cüppesi altın haçla tezat oluşturan bir şekilde, öne çıkar.

Sesi, kanlı parayı kutsayan ve cesetleri gömen birinin ağırlığını taşıyor. "Hoş geldiniz," diyor, gözleri sanki onların günahlarını biliyormuş gibi kalabalığı tarıyor.

Bana yabancı gelen Latince ritmiyle bir ilahi okur, ardından evlilik üzerine kısa bir vaaz verir — görev, fedakarlık, sadakat — bu yılan yuvasında uyarılar gibi gelen sözler. "Gelin öne çıksın," der.

Oda sessizleşir.

Ayağa kalkarım, gelinliğim hışırdar, duvak görüşümü engeller. Yeminlerin zamanı gelmiştir, bu ritüelin en önemli kısmı.

Luca'nın koltuğuna bakıyorum, ama boş.

Adamları artık seyrek, dağınık. Kalbim sarsılır. Düğün günümüzde mafya işleri için beni terk mi etti? Utanç yakıcıdır, ama başım dik, nedimem arkamda, mihraba doğru yürürüm.

Rahibin kaşları seğirir. Boğazını temizler, hala kutsallığı korumaya çalışır. "Damat öne çıkabilir mi?"

Oda nefesini tutar. Boş koltuğa bakarım, Luca'nın ortaya çıkmasını dilerim, kalbim deli gibi çarpar.

Bir dakika. İki dakika. Sessizlik gergin ve doğal olmayan bir şekilde uzar, konukların mırıldanmaları boşluğa karışır. Sonra, salonun arkasından bir çığlık yükselir.

Dönüyorum ve bir silüet belirliyor — siyah Tom Ford takım elbiseli bir dev, bir avcının zarafetiyle hareket ediyor, varlığı odadaki havayı emiyor.

Moretti geleneği olan siyah bir peçe yüzünü gizliyor, ama aurası çok belirgin: güç, tehlike, insan formunda bir fırtına. Koridorda ilerliyor, kalabalığı ipek bir bıçak gibi ayırıyor, her adımı o alanı sahipleniyor.

Kalbim çarpıyor, rahatlama ve tedirginlik karışıyor. Luca gelmiş. Tanrıya şükür. Ama yaklaştıkça, bir terslik olduğunu hissediyorum.

O daha uzun, daha geniş, takım elbise sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi üzerine tam oturuyor. Altara odaklanıyorum, törenin bitmesini diliyorum, yüzlerce çift gözün ağırlığından kaçmak için çaresizce çabalıyorum.

Kokusu burnuma geliyor — sedir, deri, barut — ve göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Neden Cassian gibi kokuyor?

Önümde duruyor, varlığı ezici, ve kasıtlı bir yavaşlıkla duvağı kaldırıyor. Zaman yavaşça akıyor. İlk önce çenesi ortaya çıkıyor, Luca'nınkinden daha keskin, bir silah gibi oyulmuş.

Sonra yüksek ve ölümcül elmacık kemikleri. Sonunda, acımasız, tanıdık bir ateşle yanan mavi gözleri.

Kalbim durur. Cassian. Dizlerim titrer, dünya eğilir, ama kendimi tutarım, sunak kenarını sıkıca tutarım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım, sesim düşük, titriyor. "Luca nerede? Onunla evleniyorum."

Karanlık ve kötücül bir sırtışıla, gözleri beni çıplak bırakır. "Altarın altında bir bomba var," diye mırıldanır, sesi alçak ve ürpertici bir vaat gibidir. "Benimle evleneceksin Charlotte, yoksa bu odadaki herkes ölecek."

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır.

Mavi gözleri kırpmıyor. İpek duvakın içinden, içimden geçiyorlar. Bir meydan okuma. Bir uyarı.

Salonda bir çığlık yayılır. Yeraltı dünyasının seçkinleri, hiç korkmaması gereken adamlar, şimdi donmuş bir şekilde otururlar, cilalı maskeleri kayar ve korkularını ortaya çıkarır.

Parmaklarım peçemin kenarını kavrar, eklemlerim beyazlaşır. Bir zamanlar kraliyet gibi hissettiren Vera Wang gelinlik, şimdi bana bir tuzak gibi yapışır. İpek organze cildime yapışır. Chantilly dantel korsaj, kimsenin görmesini istemediğim yara izlerine baskı yapar.

Cassian bir adım öne çıkıyor.

Siyah Tom Ford takım elbisesi ışığın her zerresini emiyor.

"Sonra ağlayabilirsin. Şu anda sen benimsin. O yüzden orada dur, yüzüğü tak ve iyi bir eş gibi yalan söyle."

Rahibin yüzü solgun, titrek parmaklarıyla cüppesini düzeltir. "Hiç kimse ayırmayın," diye mırıldanır. "Yeminlere başlayalım mı?"

Gözleri Cassian'a kayar, gözlerinde açıkça korku vardır.

Konuklar kıpırdanır, fısıltıları düşük bir uğultuya dönüşür, ama kimse kıpırdamaz. Morettileri tanırlar — onlara karşı gelirse, kurtulamazsınız.

Kalbim deli gibi atıyor. "Yapamam," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor, ama Cassian'ın eli bileğimi kavırıyor, dokunuşu demir gibi, gözleri ölümden beter bir şey vaat ediyor.

"Yapacaksın," diyor, sesi kadife gibi keskin. Rahibe başını sallıyor, rahip ise geri çekiliyor, İncil'i kalkan gibi sıkıca tutuyor. "Devam et."

Rahip yeminleri okurken sesi titriyor, her kelime tabutuma çakılan bir çivi gibi.

"Charlotte, Cassian Moretti'yi yasal eşin olarak kabul ediyor musun?" Boğazım düğümlenir, görüşüm bulanıklaşır.

Chicago'nun yeraltı dünyasında mahsur kalan annemi, kayıp olan Vincent'ı, beni bu aileye bağlayan büyükbabamın isteğini düşünüyorum. Cassian, ona ulaşmam için tek ipucum, ama bu? Bu bir kafes.

"Ben..." Tereddüt ediyorum, gözlerim Cassian'ın gözlerine kilitlenmiş, onun acımasızlığında bir çatlak arıyorum. Hiç yok. Sadece ateş ve sahiplenme var.

"Söyle," diye homurdanır, elini sıkar, kolumdan bir acı geçer. "Evet," diye boğuk bir sesle söylerim, kelimeler dilimde kül gibi.

Kalabalık nefesini verir, toplu bir rahatlama, ama gerginlik —daha da yoğunlaşır.

Cassian'ın sırtışı genişliyor, zafer kazanmış gibi, rahip damadın yeminini kekeleyerek okurken.

Eğilir, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor — bir sevgilinin fısıltısı değil, bir bıçak gibi.

Sesi alçak, kasıtlı, sadece bana yönelik.

"Senin yanımda aldığın her nefeste seni mahvetmeye yemin ederim.

Evliliğimizi senin hesaplaşmana dönüştürmek için - yavaş, kasıtlı ve unutulmaz.

Beni paramparça eden annem,

unutmayacağım. Affetmeyeceğim.

Kollarımda huzur bulamayacaksın.

Adımda güvenlik bulamayacaksın. Sadece

kaybettiğim şeylerin yankısı

Ve sana borçlu olduğun her şeyin ağırlığı.

Sen benim olacaksın, ta ki senin soyunun çaldığı her şeyi geri alana kadar.

Onun sözleri

yankılanmıyor. Kazınıyor.

Kemiklerime. Derime. Geleceğime.

Zihnim anlamaya çalışıyor, daha başlamadan hayatta kalmak için.

Bana, yok etmek istediği kişiyi parça parça kafese kapatan bir adam gibi bakıyor.

Yavaşça. Samimi bir şekilde. Güzelce.

Yavaşça geri çekilir, gözleri benimkilerle buluşur — çok sakın, çok emin. Sonra, hiç tereddüt etmeden rahibe döner ve yüksek sesle "Evet" der.

Soğuk. Kesin. Bir kralın ölüm cezasını onaylaması gibi. Ve sonra, yüzükler.

Cassian ceketinin iç cebine uzanır ve kadife bir kutu çıkarır — benim seçtiğim değil, ayarlanan değil.

Yavaşça açar.

İçinde metalden daha koyu bir renkle parıldayan bir çift platin yüzük var.

Benimkini alır ve ışıқта hafifçe çevirir — ve o anda onu görürüm

on

u Onun adı.

Cassian.

Yüzüğün iç kısmına dövme yapılmış. Kazınmış. Oyulmamış, damgalanmış.

Ve yanında: *Mia per sempre.*

Sonsuza kadar benim.

Midem düğümleniyor. Oda sallanıyor.

Ve sonra anlıyorum.

"Altarda buluşuruz."

İki gün önce. Kaybolmadan önce bana söylediği son söz buydu. Demek bunu kastetmişti.

Bunu planlamıştı.

Her zaman düğünü, yeminleri, beni çalmak niyetindeydi.

Rahip tereddüt eder. "Yüzükler?" diye sorar, konuşması gerekip gerekmediğinden emin olamadan.

Cassian beklemez. Sol elimi alır — dokunuşu sert, sahiplenici — ve yüzüğü parmağıma acı verici bir yavaşlıkla geçirir, başparmağıyla eklemimin yanındaki yara izini okşar, sanki o da ona aitmiş gibi.

"Artık benim soyadımı taşıyorsun," diye fısıldar, o kadar alçak sesle ki sadece ben duyabilirim. "Bunu geri alamazsın."

Yüzüğünü kaldırırken parmaklarım titrer, ama ben onu parmağıma takamadan o bileğimi yakalar.

"Onu öpmeni istiyorum," diyor, ön sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. Kalbim hızla atıyor.

"Ne?"

"Yüzüğümü öp. Sonra parmağıma tak."

Bir talep, bir istek değil. Bir gösteri. Güçle örtülü bir aşağılama.

Rahip ırkilir. Babam birkaç sıra arkada kaskatı kesilir.

Birinin "Ciddi mi?" diye fısıldadığını duyarım.

Ama ben yaparım.

Dudaklarımı soğuk yüzüğe bastırırım — midem bulanır — ve titrememeye çalışarak yüzüğü parmağına geçiririm.

Rahip boğazını temizler. "Bana verilen yetkiyle..."

Ama sözler bulanıklaşır. Tek duyduğum kulaklarımda kanın sesi ve Cassian'ın boynuma eğilip fısıldarkenki nefesi...

"Artık benimsin, karım."

"Öp onu," diye bağırır bir konuk, arkadan cesur bir sesle, ama Cassian'ın gözleri kararınca oda sessizliğe bürünür.

Yine eğildi, dudakları benimkine değdi, öpücük değil, kısa ve sahiplenici bir damga gibiydi.

Cildim yanıyor, utanç ve korku, bir hainin ateşiyle karışıyor. Kalabalık alkışlıyor, boş bir ses, o geri çekilirken, eli hala bileğimde, beni kendisine zincirliyor.

Tören biter, ama kimse hemen hareket etmez. Sonra büyü bozulur.

Sandalyeler sürtünür. Konuklar ayağa kalkar. Daha yumuşak bir melodi başlar, değişimi işaret eder. Bir personel koluma nazikçe dokunur, beni sunaktan indirir. Sertçe onu takip ederim, bedenim hareket eder ama zihnim uyuşmuştur.

Mekan değişmez, ama ışıklar kararır, müzik yükselir ve şampanya tepsileri sihir gibi ortaya çıkmaya başlar.

Rahip ortadan kaybolur. Onun yerine bir piyanist gelir. Oda konuşmalar, kahkahalarla dolmaya başlar — zoraki, dikkatli, boş.

Düğün, bir resepsiyona dönüşmüştür.

Benim yer almadığım bir kutlama.

Cassian yanımdan ayrılmıyor ama konuşmuyor da. Sadece izliyor — yaptığım her hareketi, her nefesimi. Tepsiden bir kadeh şampanya alırken parmaklarım titriyor. İçmiyorum.

Sonra onu görüyorum. Babamı. Mermer sütunun yanında, yalnız. Ve öfkeli.

Bana doğru fırtına gibi gelir, gülümsemesi kaybolmuştur, yumruklarını sıkıktan takım elbisesi buruşmuştur. "Seni aptal," dişlerini sıkarak tıslar ve beni hafifçe kenara çeker. "Neden Cassian? Uzaklaşabilirdin, kaçabilirdin, o psikopatla evlenmekten başka her şeyi yapabilirdin."

Luca yerine Cassian ile evlendiğim için neden bu kadar öfkeliydi?

Ne fark ederdi ki? Evlilik sözleşmesi benim kararımdı. Morettiller'e kendim gittim, büyükbabamın isteğini yerine getirmek için belgeleri imzaladım

isteğini yerine getirmek için belgeleri imzaladım, onun isteği değil. Kimse beni zorlamadı.

Öyleyse neden umursadı?

Tabii... bir şey kazanacaksa. Benden değil. Morettilerden değil. Luca'dan.

Geri adım attım, gelinliğimin eteği topuğuma takıldı, sesim keskinleşti. "Gitmek mi? Altarın altında bir bomba varken mi? Sence başka seçeneğim var mıydı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye bağırır, gözleri alev alev yanar. "Plan Luca'ydı. O kontrol edilebilir, tahmin edilebilir. Cassian ise kontrolsüz bir bomba, her şeyi mahvettin."

"Her şeyi mi?" diye alay ettim, öfkem alevlendi. "Luca'dan ne kazandın, ha? Para mı? Güç mü? Annemi de Morettilere mi sattın, yoksa o sadece senin ek işin miydi?"

Yüzü morarır, şakağında bir damar atar. "Nankör kaltak," diye hırlar ve eli yanağıma çarpar, tokatın sesi salonda yankılanır. Acı, sıcak ve keskin bir şekilde yayılır, yüzümü tutarak sendelerken görüşüm bulanıklaşır. Kalabalıkta bir hayret dalgası yayılır, kafalar döner, ama kimse müdahale etmeye cesaret edemez.

Konuşmadan, bir gölge belirir.

Cassian belirir, varlığı bir fırtına gibidir, gözleri bir avcının bakışıyla babama kilitlenmiştir. "Karımı dokundun," der, sesi alçak, ürpertici bir vaat gibidir, her kelimesi çılgın bir tehdit ile doludur.

Kalabalık, kan kokusunu alarak ikiye ayrılır.

Babam geriye sendeliyor, cesareti parçalanıyor. "O benim kızım," diye kekeliyor. "Ben..."

Cassian onu yakasından yakalar, kendine doğru çeker, parmak eklemleri beyazlaşır. "O artık benim," diye homurdanır, yara izi öfkeyle seğirir.

Bir anda, babamı sütuna çarpar, mermer bu kuvvetin altında çatlar.

Kalabalık donar, eller yudumlamayı yarıda bırakır ve bardaklar tıkırdar.

Cassian'ın yumruğu babamın çenesine çarptı, mide bulandırıcı bir çıtırtı sesi duyuldu, kan kadife perdelere sıçradı.

Bir yumruk daha, sonra bir tane daha, her vuruş kasıtlı, acımasız, babamın yüzü şişiyor, nefes nefese, ıslak ve çaresiz.

"Cassian, dur," diye fısıldarım, sesim titriyor, ama beni duymuyor, gözleri çılgın, dengesiz, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi.

Babamı salonun ortasına sürükler, kalabalığın önünde diz çökmeye zorlar. Cassian'ın elinde bir bıçak belirir, bıçağın ucu parıltır ve

bıçağı babamın boğazına dayadı, ince kırmızı bir çizgi belirdi.

"Özür dile," diye emrediyor Cassian, sesi ölümcül bir sakinlikte. "Ona. Hemen."

Babam boğulur, dudaklarından kan sızar. "Özür... dilerim," der boğuk bir sesle, gözleri bana doğru kayar, gözlerinde korku ve aşağılanma vardır.

Cassian eğilir, dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülür. "Ona bir daha dokun, Grayson, yoksa kalbini söküp adamlarına yediririm." Babamı yere iter, adam nefes nefese, yıkılmış bir halde yere yığılır.

Kalabalık sessizce izliyor, yüzlerinde hayranlık ve dehşet karışımı bir ifade var. Cassian bana döner, bıçağı kaybolur, eli uzanır. "Gel, karım."

Tereddüt ediyorum, yanağım zonkluyor, kalbim deli gibi atıyor. Onun şiddeti beni korkutuyor, ama bu benim için, çarpık bir kalkan.

Elini tutuyorum, sıkı ve sıcak bir tutuş, ve onun beni götürmesine izin veriyorum, kalabalık deniz gibi ikiye ayrılıyor.

Ondan nefret etmeliyim. Kaçmalıyım.

Ama omurgamdaki titreme korkudan mı, yoksa sonunda benim için savaşıyor biri olmasıyla gelen korkutucu rahatlıktan mı kaynaklanıyor, anlayamıyorum.

Babamın inlemeleri arkamızda kayboluyor, ama Cassian'ın yüzüğünün ağırlığı parmağımı canlı bir tel gibi sıkıştırıyor.

O, sunak altındaki bombayı patlatmadı. Beni patlattı.

Beni salondan çıkarırken Cassian aşağıya baktı, sevgiyle değil, tuzağı kapanmış bir avcının kendini beğenmiş memnuniyetiyle.

Artık şeytan benim sahibim.

Yasal olarak. Herkesin gözü önünde. Geri dönülmez bir şekilde. Düşmanım artık benim kocam.

Bir zamanlar son nefesimin ona ait olacağına söz veren adam.

Hakkımda her şeyi bilen ve beni parça parça mahvetmeye yemin eden kişi.

Bu evlilikte beni nasıl bir kader bekliyor?

Bölüm 7

CHARLOTTE

Flaşlar patlayacak, paparazziler olacak, hatta bu kadar tehlikeli bir aile için bir sıra siyah araba bile bekliyordum. Ama ortalık sessiz.

Cassian beni, salonun özel kapılarının hemen ötesinde park etmiş şık siyah bir Aston Martin'e götürdü. Güvenlik görevlisi yoktu. Fotoğrafçı yoktu. Sadece o vardı.

Siyah bir Lamborghini Aventador bekliyordu, şık hatları sokak lambasının altında parılıyordu, sahibi kadar vahşi bir canavar.

Vera Wang gelinliğimin fildişi organze eteği etrafımda dalgalanırken, ona takılmamaya dikkat ederek yolcu koltuğuna oturdum.

Cassian sürücü koltuğuna oturur, çenesi sıkı, mavi gözleri yola sabitlenmiş, aramızdaki sessizlik onun tehdit ettiği bombadan daha ağırdır.

Arka koltuğa oturmaya cesaret edemiyorum. Geçen sefer, "*Ben senin şoförün değilim*" diye bağırıyordu, sesi hala keskin bir bıçak gibi.

Babamın tokatından yanağım zonkluyor ve kafam sorularla dolup taşıyor. Luca nerede? Kardeşinin gelinini çaldığını biliyor mu?

Profiline baktım — yakışıklı, keskin hatlı, okunması imkansız. Gözleri yoldan ayrılmıyordu. Konuşmuyordu. Ama direksiyonun etrafındaki parmak eklemleri beyazlamıştı. Ve bu beni bağırımdan daha çok korkuttu.

Bir şeyler söylemek için birkaç kez ağzımı açtım, ama kelimeler dilimde kurudu, ben de pencereye döndüm, şehir bulanıklaşarak geçiyordu, kaçamayacağım bir labirent gibi.

Araba, Moretti malikanesinin merkezi yayılmasından uzakta, denizdeki karanlık dalgaları yansıtan cam cephesiyle bir uçurum kenarındaki penthouse'un önünde durdu.

Midem düğümlendi, burası malikâne değildi. Arabadan indim, elbisenin dantelli korsesi yara izlerime yapıştıyordu, sessiz malikâne şehrin nabzına kıyasla sinir bozucu bir şekilde hareketsizdi.

"Burası aile evi değil," dedim, sesim gergin.

"Hayır," diye cevapladı basitçe. "Burası senin yeni evin."

Beni beklemedi. Sadece arabadan indi, kapıyı çarptı ve önüme geçti. Ben de onu takip ettim, gelinliğim arkamda bir hayalet gibi sürükleniyordu. İçeride, giriş holü yumuşak altın rengi ışıklarla aydınlatılmıştı ve... duvarlar pembeydi.

Pembe.

En sevdiğim renk.

Sinirlenerek baktım. Tesadüf mü? Hayır. Cassian'la ilgili hiçbir şey tesadüf değildi.

Cassian beni minimalist lüksüyle dikkat çeken bir yatak odasına götürdü: siyah ipek çarşafı bir kral yatak, kırık ışıklar saçan bir kristal avize.

Giyinme odasının kapısını açtı ve raflarca tasarımcı kıyafetleri ortaya çıkı: Dior, Chanel, her renk, her beden, benim için seçilmiş.

"Bizim odamız," diyor, Tom Ford ceketini çıkarıp özenle askıya asıyor.

Gömleğinin düğmelerini açıyor, kumaş açılıp mürekkepli kasları ortaya çıkıyor, geniş göğsü kumaşı gerginleştiriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, panik yükseliyor. Eğer üstümü değiştirirsem, yara izlerimi, sırrımı göreceksin.

Saklayamam, o artık benim kocam, iyi günde, kötü günde. Ona söylemeliyim

"Sana bir şey söylemeliyim," diyorum, olduğum yerde donup kalmış, geceliğin ağırlığı beni yere sabitliyor.

"Konusun," diyor, koltuğa çökerek, gözleri okunaksız, tahtındaki bir kral gibi.

Yutkunuyorum, ağzım kurumuş. "Birkaç ay önce çift mastektomi oldum." Sesim titriyor, ama sabit tutmaya çalışıyorum.

"Kanser yayılmadan önce her iki göğsümü de aldılar. Rekonstrüksiyon istemiyordum... Vücuduma öyle bakamazdım."

Yüzü değişir, bir anlık bir şey belirir — şok mu? tiksinti mi? — sonra maske gibi sertleşir.

Parmakları seğirir, tek tepki belirtisi budur, sessizliği kulakları sağır eder.

Gözlerim yaşarır, ama gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı geri çekerim, yıkılmayı reddederim. "Bir şey söyle," diye yalvarırım, sesim çatlar.

Söylenemez. Bakışları kararır, bir fırtına kopar ve ben içinde boğulurum.

Başka ne yapacağımı bilemeyerek, titrek bacaklarımla oturmak için hareket ederim, ama sesi beni durdurur.

"Soyun," diye emreder, alçak ve tavizsiz bir sesle. Donakalırım. "Ne?"

Öne eğilir, gözleri gözlerime kilitlenir, ona karşı gelmeye cesaret etmemi bekler. "Soyun."

Öfke alevlenir, sıcak ve keskin. "Ben senin karınım," diye bağırırım, sesim yükselir. "En azından bana saygı duyuyormuş gibi davran."

"Burada hiçbir hakkın yok," diyor, sesi sert ve keskin. "Benim dediklerimi yapacaksın. Bu evde, bu evlilikte, itaatın tek önemli şey

önemli olan tek şey itaat etmendir."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okurum, artık pervasızca, korkum yok olmuştur. "Nico'yu öldürdüğün gibi beni de mi öldüreceksin? Devam et, Cassian. Cesaretin varsa."

Gözleri kısıılır ve ayağa kalkar, yatağın yanındaki çekmeceye doğru yürür.

Çekmeceyi açar ve içinden bir şey fırlar — bacakları seğiren, yerde koşturan siyah bir örümcek.

Çılgılığım odayı yırtıp geçer, ham ve ilkel, panik beni sararken görüşüm daralır.

Zihnim yedi yaşında o bodrum katına geri döner — karanlıkta kilitli, babamın eliyle yere dökülen örümcekler. Bacaklarımdan yukarı tırmanıyorlar. Sırtımdan aşağı. Saçlarıma.

Göğsüm inip kalkıyor, yaralarım zonklıyor, nefesim sık ve düzensiz.

Nefes alamıyorum.

Titriyorum, ellerim kollarımı tırmalıyor, hayali bacaklar derimde kayıyor. "Hayır, hayır, hayır," diye nefes nefese, geriye doğru sendeleyerek, geceliğim dolanırken zemini, duvarları, tavanı tırıyorum, korku beni boğuyor.

Örümcek köşeye doğru fırlıyor ve onu kaybediyorum, paniğim artıyor.

Düşünmeden Cassian'a atılıyorum, ona bir can simidi gibi tırmanıyorum, bacaklarım beline dolanıyor, kollarım boynuna sarılıyor. "Lütfen," diye hıçkırıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum, sedir ve deri kokusu beni çökmekten alıkoyacak kadar sakinleştiriyor. "Öldür onu, lütfen, örümceklerden çok korkuyorum."

"Çekil üstümden," diyor, sesi alçak, ürpertici, histerimi kesen bir emir.

"Hayır," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım akıyor, vücudum onun vücuduna titriyor. "Lütfen, yardım et."

Hareketsiz, kasları gergin, sonra konuşur, sesi kararlıdır. "Dediğimi yapacaksın."

"Yapacağım," diye nefes nefese, sesim kırılır, panik gururumu bastırır. "Ne olursa olsun, sadece onu öldür."

Hareket ediyor, vücudum hala ona yapışık, adımları sağlam, botunun altında bir şeyi ezip geçiyor — keskin bir çıtırtı beni irkiltiyor.

Ayağını fayansların üzerinde sürükleyerek balkon kapısını açar, denizin uğultusu içeri dolup taşar.

"Gitti," diyor, sesi düz.

Hareket etmiyorum, kalbim hala hızla atıyor, derimde hayali örümcekler dolaşıyor.

Çok korkuyorum, çok hassasım, bırakamıyorum, kokusu başımı döndürüyor, sıcaklığı acımasız bir rahatlık.

"Charlotte," diyor, sesi emir gibi, "aşağı in."

"Tamam," diye fısıldıyorum, ama tutuşum sıkılaşıyor, yüzüm boynuna bastırılıyor, paniğim kırılmayan bir zincir gibi.

Orada, boyun eğmeden duruyor, kocam, beni esir alan kişi, ve ben kapana kısılmış durumdayım

—sadece onun tarafından değil, çocukluğumdan beri beni ele geçiren terör tarafından da. Vücudum hala titriyor, ama artık örümcek korkusundan değil. Biliyorum ki—ben bir erkekle evlenmedim.

Bir canavarla evlendim.

Ve canavarlar unutmaz.

Sonunda Cassian'dan kendimi ayırdım, vücudum hala panikten titriyordu. Cığerlerim ağır ağır nefes alıyordu, oda etrafımda hafifçe sallanıyordu.

Derim hala ürperiyor, araknofobim damarlarımda canlı bir tel gibi, her gölge potansiyel bir tehdit.

Odayı taradım, köşeden başka bir siyah bacak çıkmasını bekler gibi.

Cassian'ın telefonu çalmaya başladı ve sessizliği bozdu.

Ekrana bir göz attı, yüzü karardı, keskin hatları üzerinde bir fırtına bulutu geçti.

"Geri döneceğim," dedi, sesi düz ve okunaksızdı.

Cevap beklemeden kapıdan çıkar.

Yatağa yığıldım, siyah ipek çarşaf lar kızarmış tenime serin serin geliyordu, yorgunluk beni bir gelgit gibi çekiyordu.

Gözlerim köşelere, tavana kayar, örümcekleri arar, fobim acımasız bir hayalet gibidir.

Hiç bu kadar bitkin hissetmemiştim, vücudum ağırlaşmış, zihnim Cassian'ın acımasızlığıyla dolmuştu.

Telefonum titredi, garip bir numara yanıp sönüyordu.

Donakaldım. Sonra yorgun bir sesle cevap verdim. "Alo?"

"Charlotte." Ses sakın, tanıdık, karanlıkta bir can simidi gibi.

Kalbim hızla çarparak dik otururum. "Vincent?" Kardeşimin adı benim için bir dua, tutunduğum bir umuttur. "Sen misin?"

"Evet. Benim," diye cevapladı sakın sesi, acı verici derecede tanıdık.

"Oh Tanrım Tanrım!" karıştırdım tamamen dik göğsüm göğsüm çarpıyor. "Vincent, neredeydin? İyi misin? Neredesin?"

"Evdeyim. Az önce geldim. Senin Moretti ile evlendiğini öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

Titrek bir kahkaha attım. "Evet... uzun hikaye. Nerede olduğunu bilseydim sana anlatırdım. Gerçekten iyi misin?"

"Hayattayım. Tek parça halinde. Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Evet," dedim, sesim titriyordu. "Adresi mesaj atarım. Yarın öğlen gelir misin?"

"Tamam," dedi. "Görüşürüz."

Telefon görüşmesi biter ve ben derin bir nefes alırım, omuzlarımdan bir yük kalkar. Vincent hayatta, güvende.

Babamın onu hapsedtiğini, hatta daha kötüsünü yaptığını sanmıştım. Tanrıya şükür.

Ayağa kalkıp Vera Wang gelinliğini çıkarıyorum, organize ve dantelleri bana sunaktaki ihaneti hatırlatıyor.

Banyoda duş alıyorum, sıcak suyla günün dehşetini yıkıyorum, sonra dolaptan Gucci marka ipek bir elbise giyiyorum — zümrüt yeşili, yara izlerime yumuşak gelen, bir meydan okuma gibi hissettiren bir seçim.

Penthouse'un ana oturma odasına adımımı atıyorum, pembe duvarları çocukluk hayallerimin acımasız bir yankısı, şimdi Cassian'ın gölgesiyle lekelenmiş.

Muhafızların yokluğu beni tedirgin ediyor — Cassian gibi mafya üyeleri güvenlikten beslenir, dünyaları ihanetlerle dolu bir mayın tarlasıdır. Burası neden bu kadar boş?

Askerler nerede? Güvenlik görevlileri? Hiçbir mafya patronu korumasız yaşamaz, tabii kendini dokunulmaz sanmıyorsa.

Mutfak beni donduracak kadar şaşırttı.

Bir ev mutfağından çok lüks bir süpermarkete benziyordu. Parlak mermer tezgahlar, alfabetik sırayla dizilmiş baharatlar, akla gelebilecek her türlü üst düzey mutfak aleti. Bir mutfakta isteyebileceğim her şey vardı.

Eskiden büyükbabamın en sevdiği yemeği pişirmesine yardım ederdim: tatlı kırmızı şarap ve biberiye ile dana yahnisi. Her zaman şef elleri olduğunu söylerdi. Eskiden böyle bir mutfak hayal ederdim.

Kendime kahve yaptım, bu işlemi metodik bir şekilde: öğütme, sıkıştırma, dökme, karıştırma. Bu tanıdık işlem beni sakinleştirdi. Fincanı oturma odasına götürdüm, büyük üç kişilik kanepeye kıvrıldım ve televizyonu açtım.

Arka planda yumuşak bir indie şarkı çalarken, ön kapının gıcırdandığını duydum.

Cassian

mı?

Donakal

dım.

Nefesimi tutarak televizyonu kapattım.

Gıcırtı durdu, yerine ağır ve rahatsız edici bir sessizlik geldi. Kalbim hızla çarpmaya başladı; burada ne güvenlik görevlisi ne de kamera vardı.

Ayağa kalktım, kapıya sürünerek yaklaştım, sesim fısıltı gibiydi.

"Kim var orada?" Düşük ve acı dolu bir inilti cevap verdi.

Pervasızca kapıyı açtım ve Cassian içeriye sendeledi, koyu renk saçları dağınıktı, Tom Ford gömleği dışarı çıkmıştı, vücudundan viski ve ter damlıyordu.

Mavi gözleri cam gibi parlıyor, soluk ışıktaki yara izi belirgin bir şekilde görünüyor. Solak elini duvara dayayarak, zar zor ayakta duruyor. "Cassian?" Korkuyu bastırarak endişeyle ona doğru adım atıyorum.

Elini kaldırarak beni durdurur, sesi boğuk ama keskindir. "Geri dur."

"İçeriye girmana yardım edeyim," derim, sessiz malikaneyi tehditlere karşı tarayarak...

ama gölgeler ve denizden başka bir şey yok.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye tersler, duvardan elini hiç çekmeden sendeleyerek ilerler.

Koltuğa yığıldı, artık bir kral değil, yaralı bir hayvan, sağ eli karnını tutuyor, yüzü solgun.

"Neden sarhoş oldun?" diye soruyorum, önünde diz çöküp kan, morluklar, durumunu açıklayacak herhangi bir şey arıyorum.

Görünürde bir şey yok, ama bir terslik var — nefes alışığı zayıf, çenesi gergin.

"Sen benim annem değilsin," diye homurdanır, gözleri parıldayarak. "Beni sorgulama

."

"Sen benim kocamın," diye karşılık verdim, ellerim titriyor olmasına rağmen sesim kararlıydı

"Bana yardım et, yoksa acı çekmeni izleyeceğim ve umursamayacağım."

O, acı ya da meydan okuma dolu bir sesle homurdanır ve konuşmaya çalışır, ama başı geriye düşer, vücudu çöker.

Gözleri kapanır, nefesi düzelir — bayılmıştır. Ayakta dururum, bir kez olsun savunmasız yüzüne bakarım.

Cehennemi görmüş ve yanmış bir adam gibi görünüyordu.

Dolgun ve yumuşak dudakları, sert çene hatlarıyla tezat oluşturuyor, yara izi ise benim bilmediğim bir hikayeyi anlatıyor.

Canavarlar bile uyur, ama lanet olsun, o çok güzel, yıkımdan oyulmuş karanlık bir melek.

Onu yatağa sürüklemek istiyorum, ama çok ağır ve bilinçsiz olsa bile bana dokunmama izin vereceğinden emin değilim.

Sessizlikte kalakaldım, ne yapacağımı bilemeden.

Cassian karşımda uyuyor, düşmüş bir tanrı gibi sandalyeye uzanmış, ama dinlenirken bile tehlikeli görünüyor. Parmak eklemleri kırmızı, gömleği buruşuk. Bu gece ne olduysa, hakkında konuşmaya hazır değil. Belki de hiç konuşmayacak.

Burada beklemeli miyim? Telefonunu kontrol edip nereye gittiğini öğrenmeli miyim?

Hayır. Bu, hazır olmadığım bir sınırı aşmak olur. Onunla birlikte daha da tehlikeli hissettiren bir sınır.

Bu yüzden sadece oturuyorum, kollarımı kendime dolayarak ona bakıyorum ve bu buzları kırabilecek miyim diye merak ediyorum. O her anlamda bir yabancı.

Onun buzunu kırabilir miyim? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum — Luca dışındaki ailesi, geçmişi, acısı.

Tek bildiğim şey... Onun bisikletini çaldığım. Ve onun da benim hayatımı çaldı.

Cassian annemi bulmama yardım etmeyecekse, Luca yardım edebilir, artık ben bir

Moretti olduğum için, bu bağ ne kadar çarpık olursa olsun.

Gözlerim ağırlaşıyor, televizyonun uğultusu azalıyor ve uykuya dalıyorum.

Birdenbire uyanıyorum, kanepede değil, yatakta, yumuşak bir yorganla örtülmüş olarak.

Kalbim hızla atıyor, yanımda büyük bir figür yatıyor, hareketsiz, gözleri siyah ipek bir bantla örtülü.

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, göğsüm ağrıyor, ta ki gerçeklik yüzüme çarpan bir tokat gibi vurana kadar: Evlendim.

Bu Cassian, kocam.

Buraya nasıl geldim? Beni taşıdı mı? Bu düşünce imkansız — dün gece dokunuşumdan geri çekildi — ama bu çatı katında yalnızız.

Nefes verip kendimi sakinleştiriyorum. "Korkuyor musun?" Sesi keskin, alçak, duygusuz, bant hala yerinde.

"Korkuyordum," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak, aramızdaki havayı yokluyorum. "Teşekkür ederim," diye ekliyorum, tereddüt ederek, "beni yatağa getirdiğin için."

"Ben getirmedim," diyor düz bir sesle, bandajı çıkarıp ayağa kalkıyor, sırtı bana dönük, düğmeleri açık gömleğinin altında kaslı vücudu ve dövmeleeri görünüyor.

Midem burkulur. O değilse, kim? "O zaman... kim yaptı?"

O oturur, keskin bir hareketle maskeyi çıkarır ve yataktan kalkar. Onu izlerim, onu takip etmeli miyim yoksa mesafemi korumalı mıyım emin olamam.

Köşedeki masaya doğru büyük adımlarla yürüdü, şık maun masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve kağıtlar vardı.

Ekрана dokunuyor, hareketleri kesin, benim sorumu görmezden geliyor.

Panik hissediyorum, ama onun soğuk varlığı beni sakinleştiriyor. "Lütfen gitme," diyorum, sesimdeki yalvarıştan nefret ederek.

Belki de daha önce serbest bıraktığı örümcek ya da kokusunun geçici rahatlığı yüzündendir, ama onun burada olmasına ihtiyacım var.

"Buradayım," diyor, duygusuz bir şekilde, gözleri dizüstü bilgisayarda. Bu yalın sözler, göğsümdeki düğümü gevşetiyor.

"Erm..." diye kekeliyorum, uzun boylu vücuduna bakarken, söylemek istediğim sözler - yaralarım, onun sessizliği hakkında - boğazımda takılıyor.

Gözleri kalkıyor, mavi gözleri delici, ben de sanki beni kendi canavarı olarak sahiplenmiş gibi, korkmuş bir şekilde başımı eğiyorum.

"Yaraların hakkında mı?" diyor, zihnimi okuyarak, sesi nötr. Ciğerlerim donuyor. Bu konuyu açmasını beklemiyordum, en azından bu şekilde.

Ne düşünüyor? Beni Nico **g i b i** mahvolmuş biri olarak mı görüyor? Eksik mi? Çoğu erkeğin takıntılı olduğu şeyi kaybetmiş bir kadın mı?

Acımasızlığa hazırlandım. "Umurumda değil," diyor, dizüstü bilgisayarına dönerek, bir görüntüyü yakınlaştırıyor - grenli bir fotoğraf, belki bir yüz. "Yemek yapabilir misin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Hakaret yok, acıma yok, sadece... kayıtsızlık mı? "Charlotte," diyor, sessizliğimi fark ederek daha keskin bir sesle.

"Evet," diyorum, hemen cevap veriyorum.

"Yemek yapabilirim." Konunun birdenbire değişmesi beni şaşırtıyor.

"Acıktım," diyor ve dizüstü bilgisayarı kapatıyor.

Ayağa kalkıyorum, korkum azalıyor, içimde bir amaç kıvılcımı parlıyor.

Ve nedense, onun için yemek pişirmek tereddüt etmeden yapacağım bir şey gibi geliyor.

Onun için yemek pişirmek, seve seve yapacağım bir şey. "Sana ne pişirmemi istersin?"

Ayağa kalkar, dizüstü bilgisayarı alır ve kapıya doğru yürür. "Benimle gel." Telefonuma bakarım — saat 2. Gece yarısı yemek pişirmek mi?

Gucci ipek elbisem hışırdayarak onu takip ediyorum, cerrahi ameliyathane gibi parıldayan paslanmaz çelikten yapılmış geniş mutfaka doğru büyük adımlarla ilerlerken ona yetişiyorum.

"Ben hallederim," diyorum, tezgahları işaret ederek. "Sadece ne istediğini söyle."

"Ben de yemek yaparım," diyor, sesi alçak, şaşırtıcı. "Birlikte yapalım."

Gözlerim büyür, ihtiyatımı kesen bir sıcaklık parıltısı.

Birlikte yemek pişirmek mi? Bu samimi ve güven verici bir davranış.

"Tamam," diyorum, mutfak adasına doğru adım atarak. "Ne yapıyoruz?"

"Pasta alla Norma," diyor ve buzdolabından malzemeleri çıkarıyor: patlıcan, domates, fesleğen.

"Ricotta salata'yı getir."

Başımı sallayıp raftan peyniri alıyorum. Mutfak, bir şefin hayallerini süsleyen büyüklükte.

"Patlıcanı ince dilimleyin," diyor Cassian, bana bıçağı uzatırken parmakları benimkilere değiyor. İrkiliyorum. Korkudan değil, daha keskin bir şeyden.

Ben hassas bir şekilde keserken, o domatesleri küp küp doğradı, hareketleri becerikli, neredeyse zarıftı.

"Tuzu azalt," diyorum, kaynayan suya eklediği tuzu izleyerek. "Fesleğenin tadını bastırır."

Bana bir bakış atıyor, bir anlık bir şey — saygı mı? — sonra başını sallıyor ve tuzu azaltıyor.

Senkronize hareket ediyoruz, sessiz bir ritim oluşuyor. Ben patlıcanları soteliyorum, cızırtısı havayı doldururken, o domates sosunu karıştırıyor, mutfak sarımsak ve otların kokusuyla ısınıyor.

"Biraz daha fesleğen," diyorum, ona bir dal uzatırken, ellerimiz yine birbirine değiyor, istemeden de olsa cildim karıncalanıyor.

Arkamda durur, o kadar yakın ki, ocaktan daha yoğun olan vücut ısınısını hissediyorum.

O yoğun bir şekilde odaklanarak fesleğeni ekler, ben de makarnayı tabaklara koyar, her porsiyonun üzerine ricotta salata peyniri rendelersem, kokusu zengin ve davetkardır.

"On beş dakika," diyorum ve lezzetlerin birbirine karışması için tabakları ısıtıcı fırına koyuyorum.

"On dört," diye düzeltir, sesinde hafif bir meydan okuma vardır, sandalyeye yaslanarak, sarayını yöneten bir kral gibi değil, alışık olmadığı bir şeye alışmaya çalışan bir adam gibi. Neredeyse... insan gibi.

Sonra aniden: "Baban Vincent'ı intihar görevine gönderdi." Nefesim kesilir. Mutfağın sıcaklığı yok olur.

"Ne?"

O duraksamadan devam eder. "Ben olmasaydım, o ölmüş olurdu. O koşuda bulunan diğer herkes öldü."

Tezgahı tutarak sendelerim. "Sen... onu kurtardın mı?"

Cassian'ın gözleri benimkilerle karşılaşır, hiç çekinmeden. Gözlerinde hiç yumuşaklık yoktur. "Baban riski biliyordu. Yine de onu gönderdi." Sesi taş gibi, kayıtsız ve kesin.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Bunu hak etmiyorum."

Gözünü bile kırpmadı. "Bunu senin için yaptığımı kim söyledi?" Bu sözler sadece canımı yakmakla kalmadı, beni çıplak bıraktı.

"Oh," diye nefes alıyorum, şaşkın, ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. "O zaman... neden?"

"Onu kurtardım," diyor, fırına doğru adım atarken, sosun kokusu keskinliğini örtüyor. "Bilmen gereken tek şey bu."

Yutkunuyorum, zihnim hızla çalışıyor. "Luca'dan yardım isteyecektim... annem hakkında."

Cassian'ın dudakları seğiriyor, ama eğlenceden değil, çok daha tehlikeli bir şeyden. Yavaş, bilmiş bir sırtış.

"Ne yap düşünüyorsun düşünüyorsun ne gittim dışarı gittim yap son senin küçük örümcek krizinden sonra ne yapacaksın?"

Donup kaldım, nefesim kesildi. "Ne yaptın?" "Onun icabına baktım," dedi, sesi alçak ve tehditkardı.

"Sen... Luca'yı öldürdün mü?" Sesim titriyor, dehşet yükseliyor.

"Hayır," diyor, makarnayı kontrol ederken. "Onu kaçırdım. Adamları onu buldu, kurtardı. Neden yaptığımı ona anlattım."

Duraklıyorum, anlamaya çalışıyorum. "Ve? Anladı mı?"

"Beni zehirlemeye çalıştı," diyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi, rahat bir tavırla. "Yemek hazır."

Fırını kapatıyorum, kafam karışık... Luca onu zehirlemeye mi çalıştı? Onların kardeş olduklarını sanıyordum... O sessizliğin altında sadakat olduğunu sanıyordum.

Makarnayı tabağa koyuyorum, buhar yükseliyor ve "Yemek odasına git. Yemeği getireceğim," diyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Neden?" İleri adım atar, tabağını alır. "Zaten buradayım."

Ben de kendiminkini takip ediyorum.

Yerlerimize oturduk — ben uzun masanın en ucunda, o ise ortada, sanki savaş sonrası barış görüşmeleri yapan iki dünya lideri gibi.

Karşıt taraflar. Tek masa. Güven yok.

İki kişi, bunun savaş değil de akşam yemeği olduğunu iddia ediyor.

Bölüm 8

CHARLOTTE

Cassian, zarif bir hassasiyetle çatal bıçağını alır, her hareketi kontrollü ve bilinçlidir. Makarnayı kesip ilk lokmayı ağzına götürürken bana bir kez bile bakmaz.

Oda çok sessizdir — müzik yok, konuşma yok, sadece çatal bıçakların hafif sesi ve benim düşüncelerimin çarpıntısı var.

Ben de işaretini anlar ve kendi çatalımı alırım, parmaklarım hafifçe titriyor.

Makarna sıcak, hatta lezzetli, ama bana hiçbir tadı yok. Aramızdaki sessizlik çığnenebilecek kadar yoğun. Yine de garip bir şekilde rahatlamışım — vücudumla alay etmedi. Geri çekilmedi. Bu bile bir şeydir.

Ama bu yeterli değil.

"Bu evlilik ne kadar sürecek?" diye patladım, sesim istediğimden daha sessizdi. Soru, suya atılan bir taş gibi hissettirdi — kesin, geri dönüşü olmayan.

O, acele etmeden ağzını peçeteyle siler, sonra başını kaldırır. Bakışları sakın, okunamaz. "Sonsuza kadar."

Bu kelime beklediğimden daha sert

vurur. Nefesim kesilir.

Sonsuza kadar.

Büyükbabamın vasiyetini yerine getirmek için Moretti ailesine gelin gittim, hepsi bu. O yaşlı adam hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı. Stratejik ve titizdi. Bu birleşmeyi bir amaç için istedi, ama ben hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Ama böyle olmamalıydı. Cassian'la olmamalıydı.

"Benden nefret ediyorsun," diyorum, şimdi daha sessizce. "Aksini iddia bile etmiyorsun.

Bu... böyle devam edemez."

Bir yudum su içti, parmak eklemleri bardağı sıkıca kavradı. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve korkutucu bir sakinlikle şöyle dedi: "Bana bağlısın. Geri dönüşü yok. Son nefesini verene kadar senden kurtulamayacağım."

Sözleri yüksek sesle değil, ama derin bir kesik atıyor. Bana bir kez bakıyor, sonra koridorda kayboluyor.

Donakalmış bir şekilde oturuyorum, iştahım kaçmış. Son nefes mi? Sanki özgür olmadan önce ölecekmişim gibi

Öyle mi?

Hayır.

O bu evliliği bitirmezse, ben bitireceğim. Bir yıl. Bu kadar süre vereceğim. Hiçbir şey değişmezse, hala ipek bir kafeste tutsak olursam... Gideceğim.

Cassian Moretti'den kurtulacağım.

Tabağı itip kalkıyorum, yavaşça yatak odasına doğru yürüyorum. Uzanır uzanmaz, onun tehdidinin ağırlığı soğuk demir gibi etrafımı sarıyor.

Dışarıda yağmur yağmaya başlar, şiddetli ve durmaksızın, sanki gökyüzü benim ruh halimi yansıtmaya karar vermiş gibi. Yorganı üzerime çekip, yumuşak çarşafın altında titreyerek, sonunda huzursuz bir uykuya dalarım.

Sabah.

Telefonumda tek bir cevapsız arama ile uyanıyorum. Cassian gitmiş — şaşırmadım. Yine de, içindeki mantıksız bir kısmı onun yanımda olmasını bekliyordu. Olanları kabul etmesini. Sessizlik, bağırmasından daha gürültülü.

Cevapsız arama bilinmeyen bir numaradan. Ama bir de mesaj var:

Bunu görür görmez beni ara. —Luca

Kalbim duruyor. Luca. Onun beni aramasını beklemiyordum, özellikle de düğünden sonra. Cassian'ın yaptıklarından sonra.

Hemen onu arıyorum, telefon çalarken kalbim hızla atıyor.

"Bayan Charlotte," sesi geliyor — pürüzsüz, cılalı, sanki başka bir yüzyıldan gelmiş gibi. Her zaman beni tavlama mı yoksa ezmek mi istediğinden emin olamadığım aynı zarif sakinlik.

"Merhaba," diyorum, damadım olması gereken adama ne söyleyeceğimi bilemeden. "Ben..."

O, keskin ve doğrudan sözümü keser. "Cassian'ın motosikletinin, kaybettiğin motosikletin, onun için bir makineden daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kırptırırım. "Bir dakika... Onu kaybettiğimi nereden biliyorsun?"

"Konuştuk," diyor basitçe. "Onun ihanetinden önce."

Tabii ki. Bir zamanlar yakındılar, değil mi? Cassian nişanı bozmadan önce.

"Onu buldum."

Yataktan fırlarım, kalbim deli gibi atıyor. "Öyle mi? Nasıl? Nerede?"

"Malikaneye gel," diye cevaplar, her zamanki gibi sakin. "Sana göstereceğim." "Şimdi gelebilir miyim?"

"Her zaman gelebilirsiniz," diyor. "Ama gelmeden önce mesaj atın. Ne de olsa, nezaket gereği."

"Teşekkür ederim," derim, büyük bir rahatlama hissederek. O bisiklet, boynumda bir ilmek gibi asılı duruyordu. Onu geri verirsem, belki Cassian sonunda bunu başıma kakmayı bırakır.

Hemen banyoya koşar, hızlıca duş alıp giyinirim. Cassian'dan hiçbir iz yok.

İyi. Bir başka soğuk savaşa girecek havamda değilim.

Uber çağırdım, ancak şoförden bir mesaj aldım: mülk kapısından geçmesine izin verilmeyormuş.

Tabii ki. Burası Fort Knox'tan daha sıkı korunuyor.

Garajda iki araba var, ama izinsiz olarak onun eşyalarına dokunmaya cesaret edemiyorum

—izin almadan. Bu yüzden bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir seçim yapıyorum: yürüyorum.

Yol uzun ve ıssız — her iki tarafta orman var, devasa çatı katları sessiz tanrılar gibi yükseliyor. Hepsi aynı görünüyor. Soğuk, renksiz, ifadesiz. İsim yok, numara yok. İnsan kolayca yanlış eve girebilir ve bunu asla fark edemez.

Güneş çıkmış, ama rüzgâr içimi kesiyor. Yorulmaktan terliyorum, ama yine de üşüyorum, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Malikanenin ana kapısına vardığımda, bitkin düşmüş durumdayım.

İki gardiyan orada duruyor, maskeli, silahlı, tank gibi yapılı. Tek kelime etmeden kapıları açıyorlar. Onlara göz kırpıyorum. Beni tanıdılar mı? Yoksa beni bekleyecekleri söylendi mi?

Sadece daha sonra beni geri içeri alacaklarını umuyorum.

Dışarı çıktığımda, Uber'e ulaşmak için bir mil daha yürümem gerekiyor. Yetkisiz araçların yaklaşması bile yasak. Bacaklarım ağrıyor. Her adımda acı hissediyorum.

Sonunda arabaya ulaştığımda, nefes nefese arka koltuğa yığıldım. Şoför aynadan bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Muhtemelen milyarder bir kocamdan kaçtığımı düşünüyor.

Beni Moretti malikanesinin kapısına bırakıyor. Ücreti ödüyorum, arabadan iniyorum ve sorunsuzca içeri giriyorum. Güvenlik görevlileri bana iki kez bile bakmıyorlar.

Bu ailenin güvenlik sistemi... rahatsız edici. Burada hiçbir şey güvenli hissettirmiyor, ama yine de hiçbir şey onların gözünden kaçmıyor.

İçeride, ilk oturma odasına götürülürüm — o kadar tertemizdir ki, sanki kraliyet ailesi için tasarlanmış bir laboratuvar gibi steril bir his verir. Robotik personel, mermer zeminlerde sessizce hareket eder

yüzleri ifadesiz. Havada sandal ağacı ve limon kokusu var — pahalı, özel, kasıtlı. Sonra Luca ortaya çıkıyor.

"Bayan Charlotte," diye selamlıyor, sanki önceki gece ondan çalınmamışım gibi.

"Merhaba."

"Gel," diyor yumuşak bir sesle, eliyle işaret ederek. "Sana motosikleti göstereyim."

Luca beni uzun bir koridordan geçirdi, aramızdaki sessizlik söylenmemiş her şeye uğulduyordu. Sonunda, ana malikanenin yanındaki daha küçük bir avluya çıktık. Parlak siyah bir Maserati'nin yanında park edilmiş Cassian'ın motosikleti vardı — şık, mat siyah, eşsiz. Kalbim durdu.

Dokunulmamış görünüyordu. İnanılmaz derecede güçlüydü. Ve canlıydı.

Elimde uzaktan kumandayı sıkıca tuttum ve düğmeye bastım. Motosiklet yanıt olarak kükredi, ışıkları yanıp sönerек uyandı. Yüzümde gerçek, istemsiz bir gülümseme belirdi. Sanki Cassian'dan değil, kendimden kaybettiğim bir şeyi bulmuş gibi hissettim.

"Onu gerçekten bulduğuna inanamıyorum," dedim, ona doğru yürürken, gözlerimi kocaman açarak şasiyi inceledim.

Luca bir adım geride kaldı, sesi yumuşaktı. "Sana yaptığımı söyledim." "Nasıl?" Ona döndüm.

Yüzü kapandı. "Önemli değil."

Sevinçlerim azaldı. Tabii ki söylemeyecekti. Morettiler için her şey göğüslerine yakın tutulan bir kart gibidir.

Yine de başımı salladım, parmaklarım bisikletin metalini okşadı. "Teşekkür ederim."

"Bunu minnettarlık için yapmadım," dedi. Sonra blazerinin iç cebine uzandı ve ince, resmi görünümlü bir zarf çıkardı. Bana uzattı.

Zarfi açtım.

Boşanma belgesi.

Benim adım. Cassian'ın adı. Zaten yazılmış ve basılmıştı. Midem düğümlendi.

"Bu... bu ne?" Parmaklarım titriyordu.

"Büyükbaban, Moretti ailesinden biriyle evlenmeni istiyordu. Hangi kardeşle olduğunu belirtmemişti. Bu da demek oluyor ki..." zarfı hafifçe vurdu, "...bu hala onun isteklerine çok uygun."

"Cassian'dan boşanmamı mı istiyorsun? Öylece mi?"

"Senin karım olmanı istiyorum. Kaderimizde olduğu gibi."

"Ama kaderimizde yoktu," diye bağırdım, öfkem kabarıyordu. "Nişanlanmıştık, evet, ama sen bana bakmıyordun bile. Hep meşguldün. Uzaklardaydın. Ben senin için bir insan değildim, Luca. Ben politik bir evlilikti."

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Sana şimdi netlik sunuyorum. Bu, Cassian'ın sana sunabileceğinden çok daha fazlası."

"Ya hayır dersem?" diye sordum.

Gözünü bile kırpmadı. "O zaman seni zorla alırım. Seninle evlenirim. Benim varislerimi doğurursun. Ve Cassian beni durdurmak için parmağını bile kıpırdatmaz."

Sözler yumuşak bir sesle, neredeyse sıkılmış bir şekilde söylendi. Ama acımasızlıkları beni derinden sarsmıştı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bu imparatorluğu korumak için yaptıklarımın yarısını bilseydin, bunun bir tehdit olmadığını anlardın. Bu kaçınılmaz bir şey."

"Sen delisin," diye fısıldadım, ellerimle klasörü sıkıca kavrayarak.

"Hayır," dedi. "Ben odaklanmış durumdayım. İki hafta. Son kararın bu. Onu ikna et. İmzasını al. Yoksa senin peşine düşerim, Charlotte. Ve hiçbir şey, ne Cassian, ne büyükbabanın hatırası, ne de sen, beni durduramaz."

Sonra döndü, uzaklaştı ve beni arkamda motosikletin gürültülü sessizliği ile orada bırakarak gitti.

Bacaklarım titriyordu. Ellerim hala klasörü sıkıca tutuyordu, parmak eklemlerim solmuştu.

Neden? Neden ben? Luca neden şimdi beni bu kadar çok istiyordu? Bu ne tür bir oyundu?

Motosiklete baktım. En azından bunu kontrol edebilirdim.

Üzerine çıktım, tekrar kontağı çevirdim. Sadık bir hayvan gibi tepki verdi. Şehirden çıkarken rüzgâr saçlarımı dağıttı ve hız kafamı boşalttı. Birkaç blok boyunca neredeyse her şeyi unuttum. Neredeyse.

Cassian'ın malikanesinin kapısına vardığımda, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde yine durduruldum.

Maskeli muhafızlardan biri yanıma yaklaşarak bana küçük beyaz bir kart uzattı. "Bunu saklayın Bayan Moretti. Acil durumlar veya özel araçla alınmanız gerektiğinde kullanabilirsiniz."

Kartı aldım ve ona bakarak gözlerimi kırptım. "Teşekkür ederim."

En azından bir dahaki sefere bir saat boyunca yürümek zorunda kalmayacaktım.

Kapıları açtılar ve ben içeri girdim, serin rüzgâr yüzümü okşadı. Buradaki sessizlik her zamankinden daha derindi, sanki duvarlar bile dinliyordu.

Bisikletten indim ve kaskımı çıkardım, vücudum hala sürüşün heyecanıyla titriyordu.

Ve sonra hissettim — izlendiğimi gösteren o belirgin yanma hissini. Yukarı baktım.

Cassian pencerenin yanında duruyordu, soluk ışıktaki bir gölge gibi. Duruşu okunamazdı. Hareketsizdi. Kıpırdamıyordu.

"Motosikleti buldum!" diye bağırdım, neden söylediğimi bilmeden, sadece söylemem gerektiğini hissederek. Sesim taş avluda yankılandı.

O kıpırdamadı.

Ama iki dakika sonra kapı açıldı.

Cassian siyah bir gömlek ve bol koyu renkli pantolon giymiş, çıplak ayakla dışarı çıktı, saçları sanki uyumamış ya da saatlerce volta atmış gibi dağınıktı.

Doğruca bisiklete doğru yürüdü, gözleri bisiklete şaşırtıcı bir yoğunlukla sabitlenmişti. Saygılı. Sahiplenici. Birinin yeni doğmuş bir bebeğe dokunur gibi elini gidonun üzerinde gezdirdi.

"Onu buldun," diye mırıldandı.

Ben de istemeden gülümseyerek başımı salladım. "Luca buldu. Bana söyledi."

Cassian başını kaldırdı, bakışlarında bir değişiklik oldu — karardı, sonra yumuşadı, neredeyse minnettarlık gibi. Neredeyse.

Elini bana doğru uzattı. Anladım. Ona anahtarı uzattım.

Bisikletin üzerine bacağını attı, kontağı çevirdi ve motorun altında gürleyen sesi duyuldu. Tüm avlu onunla birlikte titredi. Orada... farklı görünüyordu. Mafya varisi gibi değil, kocam gibi değil. Tamamen özgür biri gibi.

Bana baktı. "Bin." Gözlerimi

kırıptım. "Ne?"

"Bin." Ben

de bindim.

Onun arkasına tırmandım, kollarımı gövdesine doladım. Bu sefer göğsüm ağrımadı — yastıklar sayesinde — ve ilk kez, o gece dedemin evinin önünde istediğim gibi ona sarıldım.

"Sıkı tutun," diye emretti.

Ben de öyle yaptım.

Ve sonra yola çıktık.

Bisiklet ileriye doğru fırladı, lastikler pençeler gibi yola tutundu, rüzgar etrafımızda uğulduyordu. Saçlarım arkamda dalgalanıyordu, kollarım onu sıkıca sarıyordu, kokusu - koyu baharat ve deri - beni şeytani bir şey gibi sarıyordu.

O hızını kesmedi. Aksine, daha da hızlandı, sanki şehir ona aitmiş gibi sokaklarda kıvrılarak ilerledi. İçimden kopan kahkahayı durduramadım, vahşi ve nefes nefeseydim. Haftalardır çıkardığım ilk gerçek sevinç sesiye bu.

O bir canavardı. Ama uçabiliyordu.

Ve bu gece, onunla birlikte uçuyormuşum gibi davranmama izin verdim.

Malikaneye geri döndük. Motordan ilk ben indim, botlarım betona gürültüyle çarptı, bacaklarım sabahki yürüyüşten dolayı hâlâ ağrıyordu.

Cassian benden sonra indi, yüzündeki ifade okunamazdı, hareketleri yumuşak ama keskin.

"Gel," dedi basitçe, dönüp önüme geçerek. Ben de onu takip ettim, hafifçe topallıyordum ama bunu belli etmemeye çalışıyordum.

Bacaklarım, penthouse'dan malikanenin kapısına kadar yaptığımız uzun yürüyüşten dolayı hala gergindi, ama en azından artık o lanet erişim kartı bendeydi.

Artık mafya kalesinden geçen orman yürüyüşleri yoktu.

Cassian beni daha önce hiç gitmediğim bir odaya götürdü, ne oturma odası ne de yatak odasıydı. Bir kasa odası gibi görünüyordu. Loş ışık, penceresiz, serin hava ve duvarlarda sıralanmış silahlar. Bıçaklar, tabancalar, hepsi klinik bir hassasiyetle dizilmişti.

Zehir veya sakinleştirici gibi görünen şeylerin bulunduğu kilitli bir dolap. Taktik teçhizat köşede gölgeler gibi asılıydı.

Bana deri bir bankta oturmamı işaret etti. Yavaşça oturdum. Oda yağ ve çelik kokuyordu ve nabzım hızlandı. Burası sadece bir silah odası değildi. Bir mesajdı.

Cassian en yakın silah vitrinine doğru yürüdü. Parmaklarını mat siyah bir tabancanın üzerinde gezdirdi, sanki ona aşına, kişisel bir şeymiş gibi. Sonra tabancayı eline aldı ve bana döndü.

"Uymak zorunda olduğun kurallar var."

Silahı rahatça tuttu, nişan almadı, sadece ağırlığının konuşmasına izin verdi.

"Bu bir SIG Sauer P226. Özel kuvvetler için standarttır. Hızlı ateş eder. Temiz öldürür."

Ağzım kurudu.

"Bana haber vermeden bu mülkten ayrılmayacaksın," dedi. Kural bir.

"Neden?" diye sordum, kendimi durduramadan. "Ben bir mahkum muyum?" Silahı ateşlemeye hazırladı. Ses havada yankılandı. Nefesim kesildi.

"Evet," dedi düz bir sesle, gözlerini benden ayırmadan. "Sen benim tutsağımsın."

Geri çekildim. "Geçici bir evlilikte senin tutsağın olmak istemiyorum."

Bana doğru yürüdü. Sonra, beni şaşırtacak şekilde, silahı kucağıma bıraktı.

Donakaldım. Metalin soğuk ağırlığı bacaklarıma bastırıyordu, beklediğimden daha ağırdı. Tek kelime etmedi, sadece sert bakışlarla bekledi.

"Bana soru sorma. İtaat et." Sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı.

Sonra: "Silahı tut. Bana doğrult."

Ona baktım. Ciddi miydi?

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Charlotte." Adım onun ağzından tehlikeli geliyordu. Tehlikeli ve... samimi. Midemde garip bir sıcaklık hissettim. Ugh. Neyim var benim?

Yavaşça silahı aldım, titrek ellerimi zoraki bir özgüvenle gizlemeye çalışarak. Silah absürt derecede ağırdı. Sokak kavgalarına karışmışım, elbette, ama hayatımda hiç böyle bir silah tutmamıştım.

Cassian kıpırdamadı. Kollarını kavuşturmuş, benim çabalamamı izliyordu.

"Bir daha Luca ile asla konuşmayacak ve iletişime geçmeyeceksin," diye ekledi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kural iki.

Silahı düzgün tutabiliyormuş gibi davranmayı bıraktım ve başımı sallayarak silahı yanıma nazıkçe bıraktım.

"Onun numarasını sil. Engelle. Hemen."

Tereddüt ettim. Luca hala annemi bulmanın anahtarı olabilirdi. Onu daha önce gördüğümde bu konuyu açmamamın tek nedeni, bana boşanma belgesiyle pusu kurmasıydı. Yine de...

Sonunda telefonumu çıkardım, ne olur ne olmaz diye Luca'nın numarasının son birkaç hanesini ezberledim, sonra onu sildim ve engelledim.

"Bitti," dedim sessizce.

"Ama kural olarak belirtmek yerine, gardiyanlara beni dışarı çıkarmamalarını söyleyebilirdin," diye mırıldandım.

Beni görmezden geldi.

"Luca sana ne dedi?" Tabii ki soracaktı.

Luca'nın bana verdiği ince dosyayı çıkardım ve ona verdim. "Seninle boşanmamı istiyor."

Cassian klasörü açtı, içindekileri gözden geçirdi ve ortasından ikiye yırttı. Gözleri bile seğirmedi.

"Senin imzan nerede?" diye sordu.

"Senden boşanmaya hazır değilim," dedim. Kararımı çoktan vermiştim: Bu evliliğe bir yıl süre verecektim, gerçeklerin ortaya çıkmasını bekleyecektim.

"Hazır olsan bile, bunun bir önemi yok," dedi buz gibi bir sesle. "Bu, ben bitti dediğimde biter."

Parçalanmış belgeyi yakındaki bir masanın üzerine attı.

"İki kuralı tekrar et."

"Ben... sana haber vermeden mülkü terk edemem. Luca ile bir daha konuşamam," diye tekrarladım.

Bıçaklarla dolu duvara döndü — işkence aletleri. Tırtıklı, kancalı, temiz bıçaklar. Bir çift kelepçe. Bir damgalama demiri.

"Aferin kızım," dedi.

İçimde bir şey durdu. Bana aferin kızım dedi.

Bu basit cümlelerin içimde bir şeyler uyandırmasından nefret ediyordum.

En kötüsü neydi? Bunu hissetmiştim. Göğsümün derinliklerinde. Midemde. Kimsenin ulaşmaması gereken yerde.

"Kendini savunmayı öğreneceksin," diye devam etti, silah duvarına geri dönerek. "Ateş edebilir misin?"

"Daha önce hiç silah ateşlemedim."

O öne çıktı, bir fırlatma bıçağı aldı ve tereddüt etmeden onu uzak duvara fırlattı. Bıçak, şimdiye kadar fark etmediğim bir hedefin kırmızı merkezine isabet etti. Üç tane daha attı ve hepsi de mükemmeldi.

"Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan, öğreneceksin."

Yine bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Kalk."

Tereddüt ettim, sonra elimi onun eline koydum. Temasla birlikte vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Sadece tenin tenle temasıydı, ama sanki içimde bir fitil yakmış gibi hissettim.

Elini çekti, döndü ve bana daha hafif bir tabanca attı. Zar zor yakaladım. "Bu bir Glock 43. Daha hafif. Kontrol etmesi daha kolay."

Arkamda durdu, çok yakın. Fazla yakın. Sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum, tutuşumu düzeltirken nefesi kulağımı okşuyordu.

"Kollarını düz tut. Dirseklerini kilitle. Düzenli nefes al."

Onun talimatlarını uygulamaya çalıştım, ama o kadar yakınımda dururken odaklanamıyordum.

"Oraya doğrult," dedi, odanın karşısındaki küçük kırmızı noktayı işaret ederek. "Ateş et."

Tutuşumu sabitledim. Parmağım tetik üzerinde duruyordu.

"Devam et," diye mırıldandı Cassian, hâlâ arkamdaydı. "Ateş et."

Tetiği çektim.

Hızlı arka arkaya iki keskin patlama sesi duyuldu. Her iki seferinde de irkildim, geri tepme kolumu sarsmıştı. Silahın namlusundan hafif bir duman yükseldi. Kalp atışlarım diğer her şeyi bastırıyordu.

Cassian yanıma geldi, hedefi kontrol etti ve kaşlarını kaldırdı. "Iskaladın."

Yüzümü buruşturdum. "Bu konuda kötü olduğumu söylemiştim."

"Kötü değilsin," dedi. "Eğitimsizsin. Arada fark var." Duvara doğru yürüdü ve başka bir tabanca aldı, bana uzattı. "Tekrar dene. Her gün."

Cevabımı beklemedi. Çıkışa doğru yürürken sordu, "Spor yapıyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Evet. Biraz."

"İyi," dedi. Sonra kapıdan kayboldu. Geride bıraktığı sessizlik boğucuydu.

Silahi indirdim ve kendimi deri koltuğa bırakarak derin bir nefes verdim.

Ellerim hala ateş ettiğim için karıncalanıyordu. Ama daha da önemlisi, onun elinin benim elimdeki izini hala hissedebiliyordum. Arkamdan beni nasıl sabitlediğini hala hissedebiliyordum. Kulağıma fısıldadığı düşük, dikkatli sesini hala duyabiliyordum. Yakınlığının bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ve bunu bilmesinden nefret ediyordum.

Yine de... bu, tekrar ateş etmek istememe neden oldu.

Bu sefer daha ağır olan başka bir tabanca aldım, kırmızı noktaya nişan aldım ve ateş ettim.

Tık.

Boştu.

İki tane daha denedim. Her birinde sadece iki mermi vardı. Bunun kasıtlı olduğunu anladım — bana itidal öğrenmemi zorluyordu.

Hâlâ silahları deniyordum ki telefonum çaldı. Silahı hemen kenara koydum, ellerimi kot pantolonuma sildim ve ekrana baktım.

Vincent.

Kalbim hızla çarptı.

Telefonu kaptım ve nefes almadan cevap verdim. "Alo?"

"Ön kapıdayım," dedi sakın bir sesle, sanki onun sesini en son duymamın üzerinden on yıl geçmemiş gibi. "Onları arayıp beni içeri almalarını söyleyebilir misin?"

"Evet. Evet, bekle."

Muhafızların bana daha önce verdiği kartı bulmak için acele ettim. Ellerim titriyordu, malikanenin numarasını çevirdim.

"Ben Bayan Moretti," dedim telefonu açtıklarında. "Lütfen Vincent Grayson'ı içeri alın. O benim kardeşim."

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı adam. "Onu almaya gelir misiniz, yoksa ana eve götürelim mi?"

"Götürün," dedim.

Kalbim çarparken telefonu kapattım.

Sonra dışarı çıktım ve merdivenlerin yanında durup uzun araba yoluna baktım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ama sadece titremelerini engellemek için.

On lanet yıl sonra.

Babamız bizi ayırdıktan sonra... Kardeşimi hayatımdan kopardı, sanki birbirimizi çok sevdiğimiz için suçluymuşuz gibi.

On yıllık sessizlikten, gizli telefon görüşmelerinden, sınırlar ve korku arasında fısıldanan "seni özledim"lerden sonra...

Sonunda geliyor.

Kardeşim.

Gerçek. Canlı.

Ve birkaç dakika sonra beni tekrar

kucaklayacak. Nefesim hızlandı.

Şimdi nasıl görünüyordu acaba? Onu tanıyabilecek miydim? Onu kesintili video görüşmelerinde görmüştüm, görüntüsü piksellli ve uzaktaydı ama birini ekrandan görmek, onunla birkaç santim uzaklıkta durmak, sesini canlı olarak duymak, aranızda söylenmemiş her şeyin ağırlığını hissetmekle aynı şey değildi.

Bana baktığında ne görecekti?

Hâlâ onu koruyan kız kardeşi mi görecekti, yoksa dönüştüğüm kadın mı? Düşmanla evlenmiş. Demir parmaklıklar ardında yaşayan. Sırları ikinci bir deri gibi giyen. Henüz hayal bile edemeyeceğİ şekilde yaralanmış.

Göğsümde binlerce duygu dalgalandı: rahatlama, korku, inanamama, sevinç.

Ve hepsinin altında, küçük, acı veren bir umut vardı.

Çünkü Vincent buradaysa...

O zaman belki artık yalnız değildim.

Belki de yıllar sonra ilk kez, ailem diyebileceğim biri vardı.

Bölüm 9

CHARLOTTE

Siyah güvenlik cipinin araba, malikanenin kapısının hemen önünde durdu ve koyu renkli camdan onu gördüğüm anda - uzun boylu, takım elbiseli, gerçek - koşmaya başladım.

Kapı açıldı.

O dışarı çıktı ve ben, o nefes bile alamadan ona çarptım. Kollarımı sıkıca omuzlarına doladım ve rahatladım, çünkü o da kollarını bana doladı — güçlü, sağlam, tanıdık. On yıllık sessizlik, yokluk ve en kötüsünden korkmanın ardından, küçük kardeşim buradaydı.

Sesim omzunda titredi. "Lanet olsun... Seni çok özledim."

Beni görebilecek kadar hafifçe geri çekildi. "Ben de," dedi, sesi alçak ve biraz kaba, yüzü ise ihtiyatlı, yaşından daha yaşlı görünüyordu.

Artık benden daha uzundu. Daha genişti de. Siyah takımı ütülüydü, saçları kısa ve temiz kesilmişti. Bir erkek gibi görünüyordu, sanki ben bakmıyorken çok hızlı büyümüş, ateşle şekillenmiş biri gibi.

Onu içeriye götürdüm, aramızdaki sessizlik henüz söylemediğimiz her şeyle doluydu. Ana oturma odasında, kanepeye doğru işaret ettim. "Otur. Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, tabii," dedi ve vücudu, tereddüt etmeden öldürebilecek bir adamın evinde oturuyormuş gibi değil de, yumuşak deri koltuğa rahatça yaslandı.

Hızla mutfığa gidip ona soğuk bir bardak mango suyu hazırladım — çocukken, her şeyin basit olduğu zamanlarda en sevdiği içecekti. Buz ekledim, eskiden yaptığım gibi bir dilim limon ekledim ve ona götürdüm.

Küçük bir baş hareketiyle bardağı aldı ve ben de yanına oturup parmaklarının bardağı kavrayışını izledim. Çenesi artık daha keskin, gözleri daha koyu renkteydi. Hatırladığım çocuk ortadan kaybolmuştu.

"Nasılsın?" diye sordum, sesim yumuşaktı.

Hafifçe gülümsedi, bir yudum aldı, sonra bardağı masaya koydu.

"Harika." Hepsi bu kadardı. Sadece... harika.

Sonra bana dönerek ses tonunu değiştirdi. "Morettiler bizim müttefikimiz değil, Charlotte. Neden onların ailesine gelin gittin?"

Ben iç geçirdim. "Büyükbabam istedi."

Vincent gözlerini kısarak sordu. "Neden?"

"Bilmiyorum. Henüz. Ama öğreneceğim. Güven bana, ben iyiyim."

Öne eğildi, takım elbisesinin iç cebine uzandı ve küçük siyah bir kutu çıkardı. "Dün düğünün vardı," dedi, kutuyu bana uzatarak, "sana bir hediye getireyim dedim."

Kalbim kıpır kıpır oldu. "Aww... Gerek yoktu." Kadifeyi parmaklarımla okşayarak gülümsedim. "Açabilir miyim?"

"Tabii."

Gülümseyerek kapağı kaldırdım, tatlı bir şey bekliyordum. Belki bir bilezik. Küçük bir hediye. Çiçekler ya da bir kitap.

Bunun yerine, kadife astarın içinde, ince bir gümüş hançer parlıyordu. Jilet gibi keskin. Ölümcül.

Elim dondu. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Bu ne?"

O geriye yaslandı. "Yanında tut. Canavar kocan tuhaf bir şey yaparsa diye. Harekete geçerse, onu bıçakla. Boğazına sapla."

Kalbim durdu. Bıçağa sanki beni yakmış gibi baktım. "Vincent..." diye fısıldadım. "Bu... bu bir düğün hediyesi değil. Bu bir uyarı."

"Aynen öyle," dedi, sesi düz. "Buraya sadece şampanya içip düşmanla kutlama yapmaya geldiğimi mi sanıyorsun? O adam senin ölmeni istiyor, Charlotte. Belki bugün değil, ama bir gün. Ve ben senin hayatta kalmana ihtiyacım var."

"Kendimi idare edebilirim. Ve... o artık benim kocam."

Vincent dik oturdu, sesi birden keskinleşti. "Kendine gel. Onun kardeşiyle evlenecektin, hatırladın mı? Sonra Cassian düğününü kaçırdı ve seni bir mal gibi sahiplendi. Gerçekten onun bir nedeni olmadığını mı düşünüyorsun? Gerçekten işini bitirdikten sonra seni öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Göğsüm sıkıştı. Yanıldığı için değil, bunun onun için ne anlama geldiği için. O, hatırladığım yufka yürekli çocuk değildi. Sanki birini öldürmüş gibi konuşuyordu. Ölümü rutin bir şey gibi bekleyen biri gibi.

"Senin görevin," dedim sessizce, yüzünü izleyerek. "Babanın sana verdiği görev... geri dönen tek kişi sendin, değil mi?"

Gözleri kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cassian söyledi."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki söyledi. Artık onun yatağındasın, seni yumuşak tutmak için sana her şeyi söyler. Bizim hakkımızda her şeyi biliyor. Kullanılmadığını sanma."

Koluna dokundum. "Vincent... Senin babam gibi olmanı istemiyorum. Seni tatlı ve nazik buluyordum. Sen onun gibi değilsin."

"Onun gibi değilim," diye tersledi, ayağa kalkarak, sesi alçak ve keskin. "Ama bir avcıyı gördüğümde tanırım. Sen en kötülerinden biriyle evcilik oynuyorsun."

"Gerçekten kocamı öldürmemi söylemek için mi buradasın?"

"Hayatta kalmanı sağlamak için buradayım," dedi. "Benim için önemli olan tek şey bu."

Yeniden bir araya gelmemizin böyle olacağını hayal etmemiştim. Kahkahalar, rahatlık, hatta belki gözyaşları olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bana bir bıçak uzatıldı ve arkamı kollamam söylendi.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Göğsüm ağırlaşmış bir şekilde onu takip ettim. Merdivenlere ulaştığımızda, "Cassian'ı öldürmeyeceğim," dedim.

Vincent tartışmadı. Hatta kıpırdamadı bile. Bana son bir kez baktı, sakın ve okunaksız bir bakışla.

"Tamam," dedi.

Ama bunu söyleme şekli... sanki hiç kabul etmediğim bir konuşmanın sonu gibiydi.

Güvenliği çağırıp onu götürmelerini istedim ve birkaç dakika sonra bir araba geldi. Tekrar sarıldık, bu sefer daha kısa ve daha sıkı. Sonra o arabanın içinde kayboldu ve ben rüzgârda, ağzımda acı bir tatla kalakaldım.

Onu görmenin verdiği sıcaklık yok olmuştu. Yerine korku gelmişti. Bu benim tanıdığım kardeşim değildi.

Penthouse'a geri adım attım, vücudumdaki sıcaklık kaybolmuştu. Boğazımı tırmalayan acıdan kurtulamıyordum.

Vincent'ın yüzü düşüncelerimde kalakaldı — sert, okunaksız. Ve o bıçak. Onun çarpık aşk anlayışı.

Üç adım atmadan, arkamda birinin kapıyı kapattığını duydum.

"Evime misafir getirmeden önce bana haber vermelisin," dedi Cassian'ın derin ve sakın sesi.

Döndüm. Orada duruyordu, sanki fırtınadan yeni dönmemiş gibi eldivenlerini yavaşça çıkarıyordu.

"O benim kardeşim."

"Kim olduğu umurumda değil," dedi soğukkanlılıkla, öne doğru adım atarak. "O benim tek ailem."

"Ve yine de umurumda değil," diye her heceyi ayrı ayrı telaffuz ederek sertçe cevap verdi. "Burasını otel mi sanıyorsun? Beni daha katı kurallar koymaya zorlarsan, kendi varlığından nefret etmeye başlayacağına emin olabilirsin."

Gözlerimi indirdim, isyanımı yuttum. "Peki."

Beni tehdit etmemiş gibi nefes verdi. "Garajdaki iki araba senin kullanman için. Sadece Sophia'ya dokunma."

"Sophia mı?" diye

tekrarladım.

"Bisikletim."

Başımı salladım. "Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Dokunmayacağım."

Beni bir saniye inceledi. "Bu gece dışarıda olacağım. Yeraltı yarışı. Ulaşılamayacağım."

"Dün gece de müsait değildin." Sözlerim istemediğim kadar keskin çıktı. "Nereye gittiğini bana söylemek zorunda değilsin Cassian. Sonuçta seni pek tanımıyorum."

O hiç irkilmedi. "Uyandıktan birkaç dakika sonraya kadar yanıdaydım," dedi basitçe, sonra dönüp gitti. "Yarın görüşürüz."

"Hayır, bekle," diye bağırdım, ayağa kalkarak. "Seninle gelmek istiyorum." "Bu senin gibiler için değil," dedi, arkasını dönmeden.

Bir gölge gibi kovulmayı reddettim. Onu kovaladım ve motosikletine yaklaşıırken dışarıda yakaladım.

"Burada yalnız kalmak istemiyorum," dedim nefes nefese.

Durdu ve kasklı başını bana doğru çevirdi. "İçeri gir."

Yumruklarımı sıktım. "Luca, senden boşanmazsam iki hafta sonra beni almaya geleceğini söyledi. Onu durduramayacağını söyledi."

Cassian döndü, sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı. "Sadece ölüm seni benden alabilir. Ve ne zaman olacağına ben karar veririm.

Sophia'ya bindi ve kontağı çevirdi, ama ben henüz bitirmemiştim.

Motosikletin önüne çıktım.

"Beni ezmen gerekecek," dedim, sesim titriyordu. Eli gaz kolunda dondu. "Çekil."

"Hayır. Ne yapmamı bekliyorsun, sen ortadan kaybolurken sessizce çürümeyi mi?"

"Bir tutsağın var olmaktan başka bir şey yapması beklenmez. Sessizce acı çek.

Beni seni kilitlemek zorunda bırakma."

Hızlıca gözlerimi kıptım. "Bir gün beni gerçekten öldürür müsün?" Sessizliği, evet demekten daha yüksek sesle haykırıyordu.

Ona yaklaştım. "En azından annemi bulmama yardım eder misin? Chicago çetesiyle birlikte, bunu biliyorum. Lütfen, Cassian. Bana yardım et, sana her şeyi vereceğim. Senin olacağım. Ama onu bulmam lazım."

Bana sanki zaten sahip olduğu bir şeymişim gibi baktı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Sen, Charlotte, bana her şey borçlusun."

Motordan indi ve bileğimi yakaladı.

"Hayır..." Geri çekildim, kurtulmaya çalıştım ama onun tutuşu demir gibiydi. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna attı.

"Bırak beni! Seni piç, indir beni!" diye bağırdım, tekmeledim, tırmaladım. Ama o hiç aldırış etmedi.

Beni penthouse'un doğu kanadındaki dar bir koridordan geçirdi — daha önce fark etmediğim bir koridordan — ve sahte bir duvarın arkasında gizlenmiş ağır çelik bir kapının önünde durdu.

Bir şifre girdi. Kilit açıldı.

Kapıyı genişçe açtı, beni içeri taşıdı ve soğuk betona attı.

Hücre.

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Hemen ayağa kalktım ve kapıya atladım. "Cassian! Cassian, seni orospu çocuğu — LANET KAPIYI AÇ!"

Hiçbir şey. Ses yok. Sadece uzaklaşan ayak sesleri.

Parmaklarım ağrıyana kadar, nefes nefese kalana kadar, artık bağıramayana kadar kapıyı yumrukladım.

Sonra duydum.

Bir çığlık.

Odanın arkasından.

Hızla döndüm. Alan dardı, başparmak izi gibi kubbe şeklindeydi, taş duvarları vardı ve ulaşabileceğim kadar alçak penceresi yoktu. Uzakta, kalın bir duvarla ayrılmış bir yerde, zincirlerin çınlamasını duydum, ardından başka bir çığlık

—çaresiz, çığlık.

Kanım dondu.

Burada biri kilitliydi. Başka biri.

"Hey—HEY!" Dudaklarımı soğuk duvara bastırdım, sesim çatallanıyordu. "Beni duyuyor musun?! Sana yardım edebilirim—sadece konuş benimle."

Ama tek duyduğum tıkırtıydı. Ve birinin kırılmasının düşük, insanlık dışı sesi.

Sonra sözler geldi.

"Beni serbest bırak... Beni serbest bırak... BENİ SERBEST BIRAK!"

Bir kadının sesi—parçalanmış, sanki ruhu çoktan bedeninden ayrılmış gibi.

Geri çekildim, göğsüm sıkışmış, gözlerim yanıyordu.

Tanrım. Buraya birini kilitlemişti. O kadar uzun süre, o kadar yüksek sesle çığlık atmış ki, sesi bir hayalete dönüşmüştü.

Duvarın arkasından fısıldadım, "Sana yardım edeceğim. Yemin ederim, seni buradan çıkarmaya

."

Ama sesi giderek zayıfladı. Sessiz hıçkırıklar. Sonra sessizlik.

Elimi soğuk duvara dayadım ve yere kayarak oturdum. O bir canavardı.

Hayır, o canavardı.

Bunu nasıl atlatabileceğime inanmıştım ki?

Vincent haklıydı. Cassian, gözünü bile kırpmadan Nico'yu öldürmüştü.

kendi kardeşini bir düğünde kaçırmış ve bir bomba yerleştirmişti. Ve şimdi, şimdi ben buradaydım, bir hayvan gibi onun hapishanesine atılmıştım.

Beton zemine çöktüm, kendimi kıvrıldım. Ben

onun karısıyım, diye kendime hatırlattım.

Beni burada bırakamaz.

Ben onun karısıyım.

Beni almaya gelmek zorunda.

Ama saatler geçti. Belki günler. Zaman kavramını yitirdim. Yukarıdaki dar pencereden ışık girmiyordu. Gündüz mü gece mi, hiçbir fikrim yoktu.

Susadım. Açlıktan kıvrandım. Güçsüz düştüm.

Aklımı kaybetmemek için egzersiz yapmaya çalıştım. Bacaklarımı uzattım, yavaşça çömelip kalktım, hatta zayıf zıplamalar yaptım ama her hareket beni yordu. Dayanamadım. Başım zonkluyordu, dudaklarım kurumuştı. Su için yalvardım.

Yine bağırdım. Duvarlara vurdum. Derim çatlayana kadar yumruklarımı vurdum. Kimse gelmedi.

Sonunda bayıldım. Sonra panik içinde uyandım. Sonra tekrar bayıldım. Bu döngü tekrar tekrar devam etti.

Kendime şöyle dedim: Ben onun karısıyım.

Ama bu bile anlamını yitirmeye başladı.

Duvardaki çatlakları saymaya başladım.

Bir.

İki.

On.

Durduğumu hatırlamıyorum. Zihnim kaşınıyordu. Dudaklarım çatlamıştı. Sessizlik karşılık vermeye başladı.

Bazen ayak sesleri duyduğumu sanıyordum. Ama sadece kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı, uyanık kalmam için yalvarıyordu. Kaymamam için yalvarıyordu.

Bir ara adımı unuttum. Hala benim olup olmadığından emin olmak için duvara fısıldadım.

Sonra, bir gece -eğer geceydiyse- gördüm. Tavanda bir şey sürünüyordu.

Kalbim durdu. Tüylerim diken diken oldu.

Yavaşça hareket ediyordu — sekiz bacağıyla, kararlı, avlanıyordu. Bir örümcek.

Sonra düştü.

Koluma kondu. Siyah. Seğiriyordu.

İçimden bir çığlık kopardı — içimden gelen, boğazımı parçalayan bir çığlık. Kendimi tırmaladım, onu koparmak için çılgınca uğraştım, ama sanki derime batmış gibiydi. Sanki derimin altında sürünüyordu.

Boğuluyordum. Örümcekten değil, korkudan. Boğazım kapandı. Göğsüm içe çöktü. Nefes alamıyordum. Ayaklarımda üstünde duramıyordum.

Duvarlar çok yakındı. Sessizlik çok gürültülüydü.

Sendeledim, nefes nefeseydim, ellerimle boynumu, kollarımı tırmalıyordum, hala onun üzerimde olduğuna inanıyordum. Hala hissediyordum. *Hala hissediyordum.*

Her şey yanlara doğru bükülürken kendimi kıvrıldım. Vücudum titredi. Aklım çatladı.

Ve sonra—

Hiçbir şey.

Sadece karanlık.

Bölüm 10

CHARLOTTE

Karanlık.

Ağzım kurumuş, vücudum ağrıyor, zihnim parçalanmış halde orada süzülüyordum. Ölmüş müydüm, rüya mı görüyordum, yoksa ağır bir şeyin altında mı gömülmüştüm, bilemiyordum. Etrafımdaki hava antiseptik ve nişasta kokuyordu. Tavan bembeyazdı. Fazla beyazdı. Fazla hareketsizdi. Bir hastane miydi?

Vücudum sanki parçalanmış ve yanlış dikilmiş gibi ağrıyordu. Damarlarımdan serum çekiliyordu. Dudaklarım çatlamıştı. Boğazım yanıyordu. Yavaşça gözlerimi kıptım ve floresan ışıklar kulaklarımda olması gerekenden daha yüksek bir sesle vızıldıyordu.

Sonra onu
gördüm. Sadece
bir saniye.

Karşımda oturan sandalyede bir kadın vardı — koyu saçlı, mavi bir fular takmış. Annem. Sırtı dik, elleri kucığında, her zaman kilisede oturduğu gibi. Hafifçe gülümsüyordu.

"Anne...?"

Ama tekrar gözlerimi kıptığımda, o gitmişti.

Onun yerine boş bir sandalye ve dokunulmamış bir yemek tepsisi vardı.

Kalbim sıkıştı, boğazım düğümlendi. O orada değildi. Elbette değildi. Sadece beynim bu fırtınada rahatlamak, iyi bir şey bulmak için çabalıyordu.

Dışarıdan ayak sesleri.

Sesler. "O listede yok."

"Onu içeri alın."

Kapı gürültüyle açıldı.

"Ona ne yaptın sen?!" Vincent.

Onun sesini algılayacak zamanım bile olmadan, öfke duman gibi etrafına yayılırken içeri fırladı.

Takımı buruşmuştu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Yüzünde vahşi ve pervasız bir ifade vardı.

Yumruklarını sıkarak Cassian'a doğru yürüdü. Cassian pencerenin önünde sessizce duruyordu, eldivenli ellerini sanki bu bir iş toplantısıymış gibi arkasında tutuyordu.

toplantıdaymış gibi.

"Vincent," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Sesim kendi hayaleti gibiydi.

Bana doğru hızla döndü, yüzündeki ifade bir anda değişti. Keder. Öfke. Suçluluk. "Charlotte..." İki uzun adımla odayı geçti, yatağın yanında diz çöktü ve soğuk elimi iki eliyle tuttu. "Tanrım. Sana ne yaptı bu adam?"

"Uyandı." Cassian arkasında, dönmeden düz bir sesle konuştu. Vincent yavaşça ayağa kalktı. "Konuşma."

Cassian başını eğdi. Hâlâ sakindi. "Beni sınama."

"Onu bir deliğe kilitledin ve bir köpek gibi orada bıraktın. Takım elbise giyip emirler yağdırdığın için bundan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?"

"Vincent, lütfen," dedim, sesim titriyordu. Onun ölmesini istemiyordum. Burada değil. Benim için değil.

Ama Vincent'ın öfkesi dinmedi. Yine Cassian'a doğru adım attı.

"Yemin ederim, ona bir daha bir şey olursa, seni kendi ellerimle kafandan vuracağım."

Cassian kıpırdamadı. Gözleri Vincent'a bile bakmadı.

"Bir adım daha atarsan," dedi, kış kadar sakın bir sesle, "bu odayı mezarın yaparım."

Vincent donakaldı.

Çünkü öfkeli olsa da aptal değildi.

Diğer mafya patronlarının korumaları vardı. Cassian ise koruma görevlisiydi. Güvenlik ekibi yoktu. Yanında adamlar yoktu. Sadece bir adam, bir motosiklet ve tüm suç ailelerini titreten bir itibar vardı.

Vincent'ın çenesi titredi, ama o son adımı atmadı.

Bunun yerine bana döndü. Sesi çatladı. "Üzgünüm, Charlotte. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim."

Cassian, tören dinlenmesinde bir asker gibi hareketsiz kaldı.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sordu Vincent, kapıyı işaret ederek.

"Hayır," dedi Cassian.

Vincent duvara yumruk atacakmış gibi görünüyordu.

Hâlâ elimi tutarak yatağın kenarına çöktü. "Sana ne yaptı? Canını yaktı mı? O..." Cümlesini tamamlayamadı.

Cassian'ın sesi kırbaç gibi çıktı. "Eşimden ellerini çek." Vincent sertleşti.

"Ne?"

"O benim kardeşim!" diye bağırdım.

Vincent ayağa kalktı. "Onu bebek bezinden beri tanıyorum. Bir yüzükle onu sahiplenmenin bunu değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Cassian'ın sesi değişti, daha sessiz ve soğuk bir tona büründü. "Sen doğmadan önce onu tanıyordum."

İkimiz de donakaldık.

"Bu ne demek oluyor?" Vincent gergin bir sesle sordu.

Cassian'ın gözleri, Vincent'ın başparmağının benim parmak eklemlerimi okşadığı yere kilitlenmişti. "Eğer elin bir daha benim olan şeye dokunursa, onu kesip babana postayla gönderirim."

Göğsüm dondu. Çünkü yalan söylemiyordu.

Hakkımda çok şey biliyordu. Hayatım hakkında. Fobim hakkında. Hatta annem hakkında bile. Bu mümkün müydü?

Beni çocukluğumdan beri tanıyor muydu? Bütün bu zaman boyunca

beni izliyor muydu? Başka neler biliyordu?

Bu oyun da neydi böyle?

"Bu adam bir psikopat," diye mırıldandı Vincent. "Klinik ve işlevsel olarak deli."

Cassian tepki vermedi.

Sonra, birdenbire, koyu renk takım elbiseli iki adam odaya

girdi. Vincent hızla döndü, anında gerildi. "Bana dokunma..."

"Cassian... Bu ne?" Çok hızlı bir şekilde oturdum, yan tarafımdan bir acı geçti. Damar yolundaki iğne kolumu keskin bir şekilde çekti.

Cassian hiç irkilmedi. "Ziyareti bitti." "Hayır!

O benim kardeşim..."

İki adam Vincent'ı iki kolundan yakaladı. O şiddetle direndi.

"Çekilin üstümden! Bırakın beni!" diye bağırdı, onlara karşı direnerek. "Charlotte, beni ara! Charlotte, fırsatın olursa onu öldür, beni duyuyor musun? Sen bunu hak etmedin!"

"Vincent!" diye bağırdım, göğsüm parçalanırcasına.

Ama o çoktan odadan sürükleniyordu, tekmeliyor ve bağıırıyordu.

Sesi koridorda kayboldu. Gitti. Ve ben

yine yalnız kaldım.

Altarda beni yok etmeye yemin eden adamla baş başa kaldım.

O yeminlerin yankısı hala kafamın içinde çınlıyordu, düğünde olduğundan daha yüksek sesle:

Senin yanımda aldığın her nefeste seni mahvedeceğime yemin ederim.

Evliliğimizi senin için bir hesaplaşma haline getireceğim - yavaş, kasıtlı ve unutulmaz.

Beni paramparça eden annem,

unutmayacağım. Affetmeyeceğim.

Kollarımda huzur bulamayacaksın.

Adımda güvenlik bulamayacaksın. Sadece

kaybettiğim şeylerin yankısı

Ve sana borçlu olduğum her şeyin ağırlığı.

Sen benim olacaksın, ta ki senin soyunun çaldığı her şeyi geri alana kadar.

Ona baktım. Gerçekten baktım.

Siyah takım elbise. Soğuk gözler. Çelikten ve intikamdan oyulmuş bir adam. "Sen hep biliyordun, değil mi?" diye fısıldadım.

Cassian cevap vermedi. Sadece izledi.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Onun hakkında. Annem hakkında."

Sesim çatladı. "Neden tek ben karanlıkta bırakıldım?" Hiçbir şey söylemedi. Ama sessizliğinde kontrolün kaynadığını hissedebiliyordum.

"Ölecektim," dedim yumuşak bir sesle. "Beni orada ölüme terk ettin."

Cevabı tereddüt etmeden geldi. "Eğer ölmen gerekiyorsa... bu benim şartlarımla olacak. Benim ellerimle. Başka hiç kimse bu hakkı kazanamaz."

Şimdi her şeyi bir araya getirdiğimde, her şey netleşti: Ben daha büyük bir şeyin içinde sadece bir piyonum. Daha eski bir şeyin.

Büyükbabam beni Moretti ile evlenmeye zorladı. Babam ise Luca ile evlenmemi istiyordu. Peki Cassian? O, kimsenin bilmemesi gereken şeyler biliyor.

Benimle ilgili şeyler... samimi, imkansız şeyler. Örümcek fobim. Annem... on yıl önce sanki yeryüzü onu yutmuş gibi ortadan kayboldu. Muhtemelen beni çocukluğumdan tanıyordu, ben onun adını öğrenmeden çok önce.

Hatta belki de ben söylemeden göğüs ameliyatımı bile biliyordu. Öyle hissediyorum, sanki onun önünde çıplak kalmışım gibi. Açığa çıkmışım gibi.

Mahremiyetimden, güvenliğimden mahrum bırakılmış gibi.

Ve yine de kimse bana hiçbir şey söylemiyor.

Dışarıda birisi gerçeği biliyor. Belki babam. Belki Luca.

Ama Cassian? Cassian her şeyi bilir.

Öyleyse neden tek karanlıkta kalan ben oluyorum? Neden herkes bu çarpık oyunda gözlerimi bağlıyor?

Tanrım, bu beni delirtiyor.

Oynanmaktan bıktım artık.

"Çıkmak istiyorum," dedim, sesim kırılgan bir tondaydı, sanki çok yüksek sesle konuşursam parçalara ayrılacakmış gibi.

Cassian gözünü bile kırpmadı. "Dinlemiyorsun. Bizi sadece ölüm ayırabilir. Ve eğer öyle bir şey olursa... benim ellerimle olacak."

Nefesim kesildi. "Peki taburcu olduğumda ne olacak? Beni tekrar kafesine geri mi çekeceksin?"

Bana uzun, okunaksız bir bakış attı. "Bu duruma bağlı. Zorluk çıkarmayı bıraktın mı... yoksa bana meydan okumanın ne demek olduğunu sana tekrar öğretmem mi gerekiyor?"

"Yani... tekrar hapsedilmeyeceğim mi?" diye sordum, sesindeki ince nüansları anlamaya çalışarak.

Cevap yoktu. Sadece soğuk, aslan gibi keskin gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Birini duydum," dedim, bunu söylemem gerekiyordu, onun hiç tereddüt etmeyeceğini bilsem de. "Benim hücrenin yanındaki hücrede bir kadın var. Kilitli... Yalvarıyor. Çığlık atıyor."

Cassian kıpırdamadı.

"Serbest bırakılmak için yalvarıyordu."

Sonunda yavaşça ve kararlı bir şekilde döndü, köşedeki küçük bir bar taburesine yürüdü ve telefonunu çıkardı.

"Neden birini evine kilitlersin ki? Seni rahatsız ettiyse, normal bir insan gibi mahkemeye götür. Yoksa yemin ederim, polise söyleyeceğim."

Aramayı yarıda kesti. Bana döndü.

"Yap," dedi.

"Ne?"

"Polisi ara. Her şeyi anlat. Sana yaptıklarımı. Duvarlardaki kadını. Hadi."

Telefonu kucağına attı.

Onu dolu bir silahmış gibi baktım. "Korkmuyor musun?"

Yaklaştı. "Senden mi korkayım?" Soğuk ve acıyarak gülümsedi. "Sessiz bir günde senden daha kötü şeyleri gömdüm."

Ciddiydi. Ölümcül derecede ciddiydi.

Ama artık bunu yapamazdım. Ben bir insandım, bir piyon, bir oyuncak bebek ya da lanet bir mahkum değildim. Telefonu aldım ve numarayı çevirdim.

O sadece orada durup, ne kadar ileri gideceğimi merak eder gibi beni izliyordu. "911, acil durumunuz nedir?"

Sesim titriyordu. "Bir hastanedeyim. Adını bilmiyorum. Kocam beni kilitleyip bayılana kadar aç bıraktı. Lütfen... lütfen gelip beni alın. Beni bırakmıyor."

"Hanımefendi, bize adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Charlotte Grayson. Kocamın adı Cassian Moretti."

"Aramanızı takip edip bulunduğunuz yere ekip göndereceğiz. Sakin olun ve söz konusu kişiyi uyarmayın."

Telefonu kapattım ve titreyerek ona baktım. "Tamam. Bitti. Şimdi ne olacak? Beni yine aç bırakacak mısın? Beni bağlayacak mısın? Ben çılgılık atarken örümceklerin üzerimde dolaşmasına izin verecek misin?"

Kendimi hazırladım, çenemi
sıktım. Cassian harekete
geçti.

Hızlı. Yumuşak. Odayı geçti ve kolumu tuttu — şiddetle değil, ama nefesimi kesecek kadar sıkı.

Tek bir hareketle beni ayağa kaldırdı ve yatağın başlığına oturttu. Hareket o kadar hızlıydı ki zihnim yetişemedi.

"Sana söylemiştim," dedi alçak sesle, "o kararı verdiğinde, sonuçlarına katlanmak zorundasın."

"Bana daha ne yapabilirsin?" diye fısıldadım. "En kötüsünü zaten yaptın."

Eğildi, eli çenemin altına kayd. Yüzümü ona doğru çevirdi. Cildinin soğukluğundan nefret ediyordum. Ben parçalanırken nefesinin ne kadar sabit kaldığından.

"Seni kırmanın dört yüz on dokuz yolu var," dedi sakın bir sesle. "Seni mahvetmenin. Seni tamamen parçalamanın. Ve daha ilkinin bile kullanmadım."

Onun sözleri yağ gibi göğsüme işledi.

Sonra alnımı öptü.

Yumuşakça.

Yanağıma öptü. Sonra dudaklarıma.

O öpücük daha sertti. Sahipleniciydi. Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçti, ama yanmadan önce kendimi geri çektim.

Eğilip kemerini çözdü. Ben irkildim.

"Yapma..."

Durdu. "Sana asla vurmam. Hayır." Kemerini yatağın yanına attı. "Bir insanı yok etmenin daha iyi yolları var."

Ben hareket edemeden ayak bileklerimi yakaladı, bacaklarımı ayırdı ve birini kemeriyle yatağın sol direğine bağladı.

"Bırak beni!" Onu tekmelemeye çalışarak çırpındım, ama o beni yere bastırdı, kravatını aldı ve diğer ayak bileğimi ikinci direğe bağladı.

"Bana tecavüz etmeye cüret etme!" diye bağırdım. "Bunu istemiyorum, rıza göstermiyorum!"

Cassian üzerime süründü, iki bileğimi de yakaladı ve tek eliyle başımın üstüne doğru bastırdı. Vücudu benim vücudumun üzerinde duruyordu. Güçlüydü. Çok güçlüydü. Nefesi dudaklarıma ateş ve çelik gibi çarptı.

"Sana ne yapacağıma karışabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Çok tatlısın."

Ağlamaya başladım.

Sadece gözyaşları değil, tüm vücudumu sarsan hıçkırıklar.

"Benim rızama ihtiyacın yok mu?" diye boğuk bir sesle sordum. "Bunun güç olduğunu mu düşünüyorsun? Bunun seni erkek yaptığını mı düşünüyorsun?"

Nefesi şakağımı okşadı. "Henüz anlamıyorsun. Ama anlayacaksın."

Artık kontrolsüz bir şekilde titriyordum. "Lütfen..." diye yalvardım. "Lütfen, böyle olmasın."

O durdu.

Bu onu durdurdu.

Artık çığlık atmıyordum, daha önce kırılmış bir kız gibi yalvarıyordum. Ve o bunu hissetti. Değişimi.

"Senden korkmuyorum Cassian," dedim gözyaşları içinde. "Hatırlamaktan korkuyorum. Bu hissin ne olduğunu korkuyorum. Bunu bir kez yaşadım ve hiç unutamadım."

Onun tutuşunda bir şey değişti.

Sonra sessizce başını eğdi ve yanağımdan akan gözyaşlarını öptü.

O kadar yumuşaktı ki neredeyse hissetmedim. Sonra tekrar dudaklarıma öptü, ama bu sefer daha nazikçe. Uzun uzun. Neredeyse insan gibi.

"Böyle istemiyorum," diye fısıldadım, boğulur gibi. "Seninle değil. Kimseyle değil. Tekrar güvende hissetmek istiyorum. Bu çok mu fazla bir istek?"

Bileklerimi bıraktı.

Sonra, tek tek ayak bileklerimi çözdü.

Titreyerek kendimi kıvrıldım, bacaklarımı battaniyeyle örttüm. Konuşmadı. Bana dokunmadı.

Sadece ayağa kalktı ve bana sırtını dönerek pencereye doğru yürüdü. Omuzlarının düştüğünü ilk kez görüyordum.

Aramızdaki sessizlik artık güç gibi gelmiyordu.

Sanki bir şey kırılıyordu ve ikimiz de bunu nasıl durduracağımızı bilmiyorduk.

"Sana tecavüz eden adamın adını söyle," dedi Cassian. Sesi alçaktı. Kesindi. Zaten kırılmış bir cilde saplanan bıçak gibiydi.

Bu bir soru gibi gelmedi, daha çok ani bir farkındalıktan doğan bir emir gibiydi. Sanki ilk kez benim hakkımda bilmediği bir şey keşfetmiş gibi.

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordum, onu doğru duyduğumdan emin olamadan. "Adı," diye tekrarladı, tereddüt etmeden. "Şimdi."

Gözlerimi kaçırdım. Boğazım düğümlendi. Söylemek istemiyordum. O anlara geri dönmek istemiyordum, ama anı yine de geldi, yeniden açılan bir yaradan kan akması gibi.

O gün benim doğum günümdü.

O günün erken saatlerinde babamla kutlamıştım, o gece geç saatlerde üniversiteden iki arkadaşımınla ucuz bir kulüpte buluşmayı planlıyordum, çünkü daha iyisini karşılayamazdım. Sadece ben, Zara ve Ivy. İkisi de şimdi Rusya'daydı, çok uzaktaydılar, kan ve sessizlik kokmayan hayatlar yaşıyorlardı.

İçiyor, dans ediyor, gülüyorduk. Bir an için kendimi özgür hissettim. Canlı. Ama sonra onlar geldi — koyu renk giysili, şiddetle kaplı adamlar. Mafya. Onlardan kokusu geliyordu, çürümüş etin üzerine sıkılmış pahalı kolonya gibi.

İkisi yanıma yaklaşp patronlarının beni görmek istediğini söyledi.

Ben gülerek reddettim.

Bu hoşlarına gitmedi.

Kimsenin patronlarını reddedemeyeceğini söylediler.

Karnımda bir korku hissetmeye başladım. On sekiz yaşına yeni girmiştim, henüz yetişkin sayılmazdım, dünyayı pek anlamıyordum. Üniversiteye yeni başlamıştım. Hala gözleri parlayan ve aptal bir gençtim. O zamanlar Nico ile çıkmaya yeni başlamıştım, hala başıma gelebilecek en kötü şeyin kötü bir not almak ya da ayrılmak olduğunu düşünüyordum.

Adamlar uzaklaştılar, ama bunun bitmediğini biliyordum.

Arkadaşlarıma gitmek istediğimi söyledim. Ucuz tekila ve sahte ışıklarla sarhoş olmuşlar, beni el sallayarak uğurladılar. Ben de gizlice çıkmayı planladım. Sessizce. Yalnız.

Ama kapıya ulaşmadan önce geri geldiler. İkisi.

Beni yakaladılar. Yerden kaldırdılar.

Çığlık attım. Direndim. Isırdım. Tekmeledim. Kimse dinlemedi.

Beni bir odaya attılar. Duman ve bayat içki kokusu havayı boğuyordu. O bekliyordu. Patronları. Beni isteyen adam.

Kemerini çoktan çıkarmıştı.

Diğerleri gitmedi. Sadece izlediler. O gece beni mahvettiler.

Doğum günümü tüm yanlış nedenlerle unutulmaz kıldılar. Çarşafların kokusunu hatırlıyorum. Kulüpten gelen gürültülü müziği. Çürükleri.

Her şey bittiğinde, bir hayalet gibi eve yürüdüm.

Büyükbabama söylemedim. Söyleyemedim. Onu üzme istemedim.

Kimseye söylemedim.

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Kontrol edemiyordum. Vücudum, o anı çok net hatırlamışçasına titriyordu.

Cassian kıpırdamamıştı, ama oradaydı. Sessizdi. Fazla sessizdi. Sonunda başımı kaldırdım.

O da yanıma geldi.

"İsimlere ihtiyacım var, Charlotte," dedi, sesi sakindi, ama altında bir şey gerginleşiyordu.

"Bilmiyorum," diye bağırdım, artık hıçkırarak. "Onları tanımıyordum! Sadece gölgeler gibi ortadan kaybolan yüz­süz canavarlar."

"Ne hatırlıyorsun?" diye tekrar sordu, bu sefer daha yavaş. "Herhangi bir şey. Herhangi bir iz. Aksan. Yüzük. Dövme?"

Burnumu sertçe çektim. Tüm vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyordum. "Bir dövme," diye fısıldadım. "İçlerinden birinde vardı. Bunu hatırlıyorum."

Yeterliymiş gibi bir kez başını salladı. Yan masaya gitti, iPad'ini çıkardı ve bana uzattı, stylus'un kilidini açtı.

"Çiz," dedi.

Elim titriyordu. Görüntü zihnime kazınmıştı—unutmak için çok uğraşmışım, ama şimdi siyah çizgilerle ortaya çıkıyordu: kendi kuyruğunu yiyen yılan, altında arması.

Bitirdiğimde geri verdim.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama diğer eli sıkıca yumruk yapmıştı.

sıkı

bir O sırada kapı birden açıldı.

yu İki polis memuru — biri erkek, biri kadın — içeri girdi, üniformaları düzgün,

mru

k

hali

ne

gel

di.

silahları kılıflarında.

"Charlotte Grayson hanım?" diye sordu kadın.

"Evet," dedim hemen, yatakta doğrulup. Umut, oksijen gibi göğsüme doldu. Gelmişlerdi. Çıkıyordum. Sonunda.

Bana doğru yürümeye başladılar, ama sonra gözleri Cassian'a kaydı.

Her şey durdu.

Donakaldılar.

Sonra... selam

verdiler.

Ben

bakakaldım.

Cassian gözünü bile kırpmadı. "O benim karım," dedi, sesi kırık cam gibi tizdi. "Gidebilirsiniz."

Polisler sertleşti.

"Anlaşıldı, efendim," dedi erkek polis. Ve öylece gittiler. Tereddüt etmeden. Soru sormadan.

Midemi bir ağrı sardı. Az önce ne oldu böyle?

Sanki bir film izliyormuşum gibi hissettim. Bir kabus. Çıkışı olmayan bir tuzak.

Cassian döndü, köşedeki tabureye geri yürüdü ve oturdu. Oda sessizliğe büründü. Ağır, boğucu bir sessizlik.

Neredeyse iki saat boyunca ikimiz de konuşmadık. Orada yatıp uyumaya çalıştım, ama doğum günümün hayaletleri şimdi daha da gürültülüydü. Göğsüme oturup fısıldıyorlardı.

Sonunda başımı çevirdim. "Gidebilirsin," mırıldandım. "Kaçabileceğim de yok."

Hareket etmedi.

"Git dedim. Beni boğuyorsun." Hala

hiçbir şey yapmadı.

Sonunda ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü.

Panik göğsümü kapladı. "Bekle... kalabilirsin."

Durdu, omzunun üzerinden baktı, ifadesinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Sonra dışarı çıktı.

Ağzım açık kaldı. Artık ne istediğimi bile bilmiyordum.

O benim esir alan kişiydi. Ama Vincent söylemişti: Ya Cassian'ı öldürecektim ya da o beni öldürecekti.

Ve ikimizden biri özgür olacaktı.

İki gün geçti.

Cassian ortada yoktu. Bir kez bile. Tek bir telefon bile. Tek bir mesaj bile.

Ne tür bir koca böyle bir şeyden sonra ortadan kaybolur?

Tabii ya, karısını en büyük korkularının olduğu bir odaya kilitleyip, onu yarı aç bırakıp, sonra da bebek gibi uyuyabilen bir koca.

Taburcu olduğumda bedenim iyileşmişti, ama zihnim bir krater gibiydi. Boş. Tükenmiş. Kendim bir Uber çağırdım — çünkü elbette kimse beni almaya gelmeyecekti — ve beni dedemin evine götürmesini söyledim. Henüz satılmamışsa, bir süre orada kalabilirdim... bir sonraki hamlemi belirleyecek kadar uzun bir süre. O hamle ne olursa olsun.

Ama hastanenin girişinden dışarı adımımı attığım anda, o oradaydı. Siyah bir arabaya yaslanmış, güneş gözlüğü takmış. Sessiz. Hareketsiz.

Gözlerimi kırptım. Midem bulandı. "Sophia nerede?" diye sordum, o da benim için arabanın kapısını açarken.

"Yaralandı. Tamircide."

Bu, onun tehditkar olmadan, açıkça cevap verdiği ilk seferdi. Sessizce eve gittik.

Eve girdiğimiz anda garip bir şey fark ettim.

Odam tertemizdi. Hiç olmadığı kadar temizdi. Çarşaf lar yenilenmişti.

Parfümüm... Biri onu sıkıyordu.

Biri içeri girmişti.

"Lütfen," diye fısıldadım etrafa bakarak. "Beni bir daha kilitlemeyin.

Ve... örümcekleri yok edebilir misin?"

Cassian başını kaldırmadan yatağa doğru yürüdü. "Onları bilerek içeri aldım."

"Ne?" Ona döndüm, hava bir anda soğudu. "Neden? Bana ne yaptıklarını biliyorsun. Beni nasıl mahvettiklerini."

"Evet. İşte bu yüzden onları buraya aldım."

Sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi, sanki bana hava durumunu anlatıyormuş gibi. "Sadece iki örümcek," diye ekledi.

"Bir tanesine bile dayanamıyorum," dedim, sesimde panik yükseliyor, gözlerim yaşarıyordu. "Bebek örümcek bile tüylerimi diken diken ediyor..."

"İyi," diye araya girdi. "Bu, onların yapmaları gerekeni yaptıkları anlamına gelir. Buraya rahat etmek için gelmedin. Buraya çözülmek için geldin. Seni kıran, mahveden, korkutan her şeyi... yanımda tutacağım."

"Bu işkence."

Tembelce mırıldandı ve sanki uykuya dalacakmış gibi gözlerini kapattı.

Bir deli. Gerçek, işlevsel bir deli.

Gözlerim çekmeceye kaydı — Vincent'ın bana verdiği hançeri sakladığım çekmeceye.

Bunu yapabilirdim. Buna son verebilirdim. Onu öldürebilirdim.

Bu evde iki örümcek vardı. Onları öldürecektim. O korkuyla yüzleşecektim. Bir gün, o dehşet olmadan yaşayabilecektim ve o gün geldiğinde, Cassian'ın bana karşı kullanabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Buna yemin ettim.

Çekmeceye doğru yürüdüm, açtım ve hançeri çıkardım. Yatak odasının ışığı altında parlıyordu, elimde ağır ve soğuktu. Yatağa doğru attığım her adımda göğsüm sıkışıyordu.

O hareketsizdi, göğsü yavaşça inip kalkıyordu, ağzı uykuda - ya da sahte uykuda - hafifçe aralıktı.

Elimde hançerle yatağın kenarına oturdum.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim.

Kocam ilk kurbanım mı olacaktı?

Bıçağı boynuna doğru yavaşça yaklaştırdım, onun avcı gibi havada bileğimi yakalayacağını, geriye doğru çevireceğini ve beni yere çarpacağını bekliyordum.

Ama yapmadı.

Konuştığında hançer neredeyse derisine değecekti. "Beş gün sonra doğum günün."

Kalbim durdu.

Geriye doğru sıçradım, bıçak elimden kayarak yatağın üzerine düştü. "Evet," diye fısıldadım.

Tabii ki biliyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Doğum günümünden nefret ediyordum. Bana hatırlattığı şeylerden nefret ediyordum.

Üç yıl önce, o gece kulüpte... beni mahvettikleri gece. "Sana bir hediyem var," dedi, sesi ipek üzerine dökülmüş çakıl gibi.

"Hediye mi?" diye dikkatlice sordum. Çiçek gibi mi? Yoksa Vincent'ınki gibi berbat bir şey mi?

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Sen benim karımsın. Mahkumlar bile sürprizleri hak eder."

Döndü ve sırt üstü uzandı. "Üç gündür uyumadım. Şimdi uyuyacağım."

Üç gündür

mü?

Ne yaparak?

Gözlerim hançere kaydı. Ne yapacağımı bilemeden, onu dikkatlice yastığımın altına ittim. Onu öldürmek istedim. Gerçekten istedim. Ya da en azından

öyle düşündüm.

Ama şimdi yorgundum.

Çok yorgundum.

Yavaşça yatağa girdim. Gözlerimi kapattım. Düşüncelerimin akmasına izin verdim.

Sonra geldi — eski perdelerden güneş ışığı gibi sızan anılardan biri.

Büyükbabam, yıpranmış kazağıyla, en sevdiğimiz yemeği pişirirken, tonunu tutturamadan mırıldanıyordu — haşlanmış patates ve çırpılmış yumurta, çoğu gece alabileceğimiz tek şeydi. Sanki kraliyet ziyafetiymiş gibi davranır, sanki büyük bir saraydaymışız gibi, dramatik bir reveransla çentikli tabakları masaya koyardı.

Ben de her zaman gülerdim. Komik olduğu için değil, sanki sihirli bir şey gibi hissettirdiği için.

Yağmur yağdığında ve çatı akarsa, yataklarımızı odanın kuru köşesine çekip, "Şimdi zenginler gibi pencerenin yanında uyuyabiliriz" derdi.

Hayat acımasız olsa bile, o onu nazik hale getirirdi.

Onu o kadar çok özlüyordum ki, sanki kederin elleri vardı ve göğsümü sıkıştırıp nefes almamı zorlaştırıyordu.

O hala burada olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Benimle dünya arasında dururdu. Ne kadar küçük, yorgun veya fakir olursa olsun.

O benim her şeyimdi. Ve dünya onu çok erken benden aldı. Ne

zaman uykuya daldığımı bilmiyordum, ama uyandığımda

bacaklarım Cassian'ın bacaklarının üzerine uzanmıştı.

Kolum onun göğsüne yaslanmıştı.

Donakaldım.

Ne oluyor lan?

Ne yapıyordum ben, lanet olası bir kedi gibi beni esir alan kişinin üzerine kıvrılmış olarak?

Nefesimi tuttum, panikledim, o fark etmeden uzuvlarımı çekmeye çalıştım.

Ama fark etti.

"Ben senin kocanım," diye mırıldandı, hala yarı uykulu halde. "İstedığın kadar bana vurup dur.

Göğsüm sıkıştı. "Ben

öyle demek

istemedim..."

Cümlemi bitiremeden, beni tamamen kendine çekti. Kollarını belime doladı, küçük bedenimi sıkıca kendine çekti.

Kokusu beni etkiledi. Derin. Temiz. Pahalı. Korkutucu.

Bunu beklemiyordum. Onun sıcaklığının bu kadar yakıcı olacağını, nefesinin tüylerimi diken diken edeceğini beklemiyordum.

Ondan kaçmak istedim. O hançeri kalbine saplayıp her şeyi bitirmek istedim.

Ama hareket

edemedim. Henüz

edemedim.

Çünkü bir saniye boyunca, korkunç ve kalp kırıcı bir saniye boyunca, bu hissi sevdim.

Ve bu beni örümceklerin yapabileceğinden daha çok korkuttu.

Bölüm 11

CHARLOTTE

Beş gün bulanık bir şekilde geçti, her biri sessiz bir işkence gibiydi. Ve bugün benim doğum günümdü.

Eskiden çok sevdiğim bir tarih. Ta ki onlar onu mahvedene kadar.

Bu yıl, Cassian yüzünden aklımda kaldı. Bana vereceğini söylediği hediye yüzünden. Aklımdan çıkaramadığım bir şeydi, heyecandan değil... korkudan.

Tanrıya şükür, beni tekrar kilitlemedi. Ama kendimi hiç özgür hissetmedim.

Penthouse'un oturma odasındayım, pembe duvarlar çocukluk hayallerimin acımasız bir yankısı, televizyon kapalı, elimde boş duran bir video oyun kumandası.

Oynamıyorum, sadece kendimi sakinleştirmek, hayatımın kaosunu bastırmak için onu sıkıca tutuyorum — örümcekler, göğsüme kazınmış yaralar ve kilitli kanatta duyduğum bir kadının çığlıkları.

Oraya gizlice girip, hücre kapısından fısıldayarak, onun sesini duymak için çaresizce bekliyorum, ama cevap olarak sadece sessizlik geliyor.

Cassian onu başka bir yere mi götürdü? Öldürdü mü? Bu düşünce beni ürpertiyor, ama dünkü keşif beni daha da dondurdu: koridorun yüksek bir yerine gizlenmiş, kırmızı gözü yanıp sönen bir kamera.

Beni izliyordu, her adımımı, her fısıltımı, ama hiçbir şey söylemedi.

Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Sadece akşam yemeğini birlikte yiyoruz, sessiz ve gergin bir şekilde. Varlığı sabit, soğuk... ama nedense, bu bana rahatlık vermeye başladı. Sıcaklık beklemeyi bıraktığınızda, çatlaklardan sızan türden bir rahatlık.

Hala aynı yatağı paylaşıyorduk, ama çoğu gece geç geliyordu, bazen hiç gelmiyordu. O gecelerde sıcaklığı özlüyordum. Onu değil. Sıcaklığı. En azından, kendime öyle söylüyordum.

Bu sabah geri döndü.

İçeri girdi, özel dikilmiş beyaz Armani takım elbisesiyle parlıyordu, koyu saçları geriye taranmıştı, bronz teninde yara izi belirgindi. Elinde hediye yoktu, sadece parmaklarından sarkan siyah bir ipek bant vardı. "Günaydın Charlotte," dedi, sesi alçaktı, mavi gözlerinde nadir bir sıcaklık parlıyordu.

"Günaydın," diye cevap verdim, sesim temkinli, boş ellerini aradım. Kutu yoktu, kurdele yoktu. Kalbim sıkıştı, ama bunu gizledim,

kontrol cihazını masaya bıraktım.

Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü. "Doğum günü hediyen bir sürpriz," dedi, yaklaşarak, bant sarkaç gibi sallanıyordu. "Buna ihtiyacın olacak." Elinde tuttu, bakışları okunaksızdı ama acımasız değildi.

Tereddüt ettim, parmaklarım ipek kumaşı okşadı. Gözlerimi bağlamadan da beni öldürebilirdi — uykumda ya da şimdi, o ölümcül elleriyle.

Ama onu alıp gözlerimin üzerine bağladım, dünya karardı.

"Çıkar şunu," diyor, sesi hem emredici hem de sakın, bu çelişki beni sakinleştiriyor.

Göz bağımlı kendisi bağladı, yavaş ve titiz bir şekilde, sanki görüşümü her saniye tadını çıkarır gibi. Sonra eli benim elimi kavradı, şaşırtıcı bir şekilde nazikçe, ve beni yönlendirdi.

Merdivenlerde

n aşağı.

Dönüşler

yaptık.

Sıcak bir yere. Çatı katına değil. Burası başka bir yerdi. "Şimdi... bak," dedi, sesi alçak ve sakindi. Kontrollüydü.

Baktım.

Ve hemen geri çekildim.

Üç adam önümde diz çökmüş, kalın iplerle bağlanmış, bilekleri ve ayak bilekleri gerginlikten kanamış, yüzleri şişmiş, morarmış, dudakları yarılmış, gözleri korkuyla çığına dönmüş.

Ağızları koli bandıyla kapatılmış, inlemeleri boğuk çıkıyordu ve giysileri yırtılmış, kan ve ter lekeli, paçavra gibi üzerlerine asılı duruyordu.

Kollarında dövmelemler vardı, bir tanesi beynime kazındı: kıvrılmış bir engerek, üç yıl önce, dünyam paramparça olduğunda o kulüpte gördüğüm dövmeyle aynıydı.

Göğsüm çarpıyor, tanıdığımda içimi bir duygu kaplıyor: bunlar bana tecavüz eden piçler, ortadaki adam bana zorla sahip oldu, diğer ikisi kollarımı tuttu, ben çığlık atarken gülüyorlardı.

Vücudum titriyordu. Nefesim kesik kesik. Göğsüm panik içinde yükseliyordu. Cassian'ın göğsüne doğru sendeledim.

"Seni tecavüz edenleri buldum," dedi, sesi alçaktı. Kontrollü. Ölümcül. "Artık seninler. Ne istersen yap. Ya da çekip git, ben de onlara ölümü dilemelerini sağlarım."

Sesi korkutucu derecede sakindi. Ne sevinç, ne alay vardı. Sadece çelik gibi bir ses.

"Onları cehenneme göndersem, tatmin olmazsın diye düşündüm." Koyu renkli ahşaptan oyulmuş, görkemli bir sandalyeye doğru yürüdü ve kanlı bir duruşmaya başkanlık eden bir kral gibi oturdu.

Yavaşça onlara yaklaştım.

Titriyordum. Öfke damarlarımdan zehir gibi akıyordu, anılar akın ediyordu — ellerim beni parçalıyordu, çığlıklarım, odanın soğuk kumları.

Ortakdaki adama, beni kaçıran adama saldırdım, o başını kaldırmaya çalıştı. Çenesi kırılmıştı. Gözlerinden biri yoktu, sadece boş, etli bir göz çukuru bana asla iyileşemeyecek bir yara gibi bakıyordu.

Ona sertçe tokat attım, tekrar tekrar, avucum yanıyordu, kanı cildime bulaşıyordu.

"Beni kırdığını mı sanıyorsun?" diye tükürdüm, sesim öfkeden boğuktu. "Yaptığın şeyin seni güçlü yaptığını mı sanıyorsun?"

Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Sen erkek değilsin. Sen pisliksin. Bu dünyadaki çürümüş, korkak bir lekesin."

Nefesim titriyor, ama durmuyorum. "Her gün senin ellerin hala üzerimdeyken uyanıyorum. Ama tahmin et ne oldu? Hala buradayım. Ayaktayım. Nefes alıyorum. Oysa sen bağlanmış ve yalvaran sensin."

Yaklaşıyorum, her kelimedede zehir var.

"Sen kazanmadın. Asla kazanamayacaksın."

O irkildi. Ve ben ona tokat attım. Sertçe. Tekrar.

Gözlerim yaşlarla doldu, ama onları geri tuttum, diğerlerine bakarken yumruklarım titriyordu. "Beni yere yatırdınız, güldünüz... Hepiniz zavallı, omurgasız piçlersiniz!"

"Lütfen... lütfen, merhamet edin!" soldaki adam ağlayarak, sesi banttan boğuk çıkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, çaresiz. "Öyle demek istemedik, lütfen, ne isterseniz yaparız!"

Sağdaki adam çılgınca başını sallıyor, boğuk hıçkırıklar çıkıyor, ipleri çekerek vücudu titriyor, bileklerinden kan damlıyor.

Ortakdaki adam sadece boş boş bakıyor, gözleri çukurlaşmış, sessizce yalvarıyor, alnında ter ve kan karışmış.

Cassian'a doğru

yürüdüm. "Silah

alabilir miyim?"

Ayağa kalkar, arka cebinden şık bir Beretta çıkarır, bana uzattığında ağırlığı soğuktur.

"Hastaneden ayrıldığım üç gün," dedi, "bu domuzları avlamakla geçirdim."

Boğazım düğümlendi.

Açıklamasına gerek yoktu. Ama bu beni etkiledi. Sanki o... bir canavar değildi. Ya da belki de bazen benim acımı zırh gibi giyen bir canavardı.

Döndüm ve silahı tecavüzcünün bacağına doğrulttum. Titreyerek ağladı. "Lütfen... lütfen yapma..." Elim titriyordu.

Vur onu, Charlotte.

Denedim.

Yapamadım.

Anılar akın etti—onun ağırlığı, çılgınlıklarım, acı—ve kararlılığım çöktü.

Silah elimde titriyordu. Ölmeyi hak ediyorlardı.

Ama elim kıpırdamadı.

Düşündüğüm kadar sert değilim. Hırsızlık yaptım, sokak çeteleriyle kavga ettim, ama onları vuramam, bu canavarlara ateş edemem.

Kırıldım.

Hıçkırıklar içimden kopup çıktı, vahşi ve acımasız. Dizlerim büküldü.

Yere düşmeden önce Cassian arkamdaydı. Beni yakaladı. Sanki ağırlığımı yokmuş gibi beni taşıdı ve oturduğu tahtın üzerine oturttu.

Sesi kadife gibiydi; yavaş, samimi ve kırık cam kadar keskin.

"Arkana yaslan, dolcezza... bırak ben halledeyim."

Boğazım düğümlenerek, gözyaşları akarak başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Onları öldüremezdim.

Ama izleyebilirdim. Ve izleyecektim.

Cassian'ın bakışları uzun bir süre benimkilerle buluştu — sessiz, okunamaz. Belki de şiddetin derinliklerinde gömülü bir insanlık kıvılcımı vardı. Belki de yoktu.

"Eğer çok fazla gelirse..." sesi ölüm kadar yumuşak bir şekilde alçaldı, "gözlerini kapat."

Onlara doğru yürüdü, sakın ve ölümcül. Kollarını dirseklerine kadar özenle sıvadı, dövme ve damarlı ön kollarını ortaya çıkardı, sessiz bir acı vaadi.

Beyaz gömleğinin bembeyaz ve pahalı kumaşı, olacıklara dayanamayacaktı. Umursamadı.

Sonra gülümsedi.

Yavaşça. Yırtıcı. Yıkıcı derecede güzel bir şey.

Bir adamın, birinin derisinden şeytanları kanatmak için yıllarca beklediği zaman takındığı türden bir gülümsemeydi — her seferinde bir çığlık.

Orta adamın ağzındaki bandı yırtıp çıkarır, adam nefes nefese kalır, dudaklarından kan sızar.

"Onun çığlıklarını hatırlıyor musun?" diye sordu Cassian, sesi ürpertici bir fısıltıydı, adamın gözlerine bakmak için çömeldi.

"Hatırlıyorum. Onun kabuslarında duydum." Kemerinden bıçağını çıkarır, bıçağın ucu parlar ve adamın yanağına ince bir çizgi çizer, yavaşça, kasıtlı olarak, kan akmaya başlar.

Adam yüksek ve kesik kesik çığlıklar atar, iplere karşı çırpınır.

"Kaçabileceğini sandın," diye devam eder Cassian, sol taraftaki adama doğru ilerleyerek, bantlarını yırtıp çıkarır. "Onu yere yatırdın, yalvarırken güldün."

Bıçağın ucunu adamın boğazına bastırır, sadece delmek için, bir damla kan oluşur.

"Şimdi yalvar."

Adam hıçkırarak ağlar, sözler ağzından dökülür: "Lütfen, özür dilerim, beni öldürme!" Ama Cassian'ın gözleri buz gibidir, hiç etkilenmez.

Bıçağı adamın koluna doğru aşağı doğru sürükler, sık ama kesin bir şekilde, engerek dövmesini yansıtan bir spiral çizer, kan yere damlar.

Adamın çığlıkları yankılanır, çiğ, çaresiz.

Cassian üçüncü adama döner ve bandını yırtarak çıkarır. "Sen izledin, değil mi? Diğer kolunu tuttun, gösteriyi izledin."

Yakındaki bir masadan bir pense alır, metalin tıkırdamasıyla açıp kapar.

"Bakalım bunu nasıl beğeneceksin." Penseyi adamın parmağına sıkıştırır, yavaşça çevirir, kemik keskin bir ses çıkarır, adamın çığlığı kulakları deler.

"Ondan çaldığın her çığlık için," diyor Cassian, sesi sakın, "senden on katını alacağım."

Bir sonraki parmağa, sonra bir sonrakine geçer, her çatlak daha yüksek sesle, adamın yalvarışları tutarsız hıçkırıklara dönüşür.

Gözlerimden yaşlar kururken, karanlık bir tatmin duygusu içimde yeşerir.

Cassian metodik, zulmü onların zulmünün aynası, ama bu benim için çarpık bir hediye.

Orta adamın yanına geri döner, masadan bir şişe alır — kapağını açtığında bunun asit olduğunu anlarım. "Onun bedenini aldın," der, sesi alçak, ölümcül. "Şimdi seninkini kaybedeceksin."

Adamın eline bir damla döker, derisi cızırdar, adam boğuk bir çığlık atar, vücudu titrer.

Cassian hiç irkilmez, bir damla daha, sonra bir damla daha döker, her damla hesaplanmış bir işkence, adamın eti kabarcıklar oluşturur, çığlıkları iniltiye dönüşür.

Diğer ikisi panik içinde patlar, sesleri birbirine karışır

— "Onun senin olduğunu bilmiyorduk!"

"Biz istememiştik... Onun sıradan bir kız olduğunu sanmıştık..."

"Senin olduğunu bilseydik, ona asla dokunmazdık!" Çaresizlikleri havayı kalınlaştırır, korkunun kokusu boğucu olur. Ama

Cassian hiç irkilmedi.

Onlara bakmadı bile, dikkatini orta adamda topladı, adam şimdi yere yığılmış, zar zor bilinci yerindeydi.

Ağır başlı bir çekiç kapar ve diz çöker. "Onu mahvettin," der, çekiçle havaya kaldırarak. "Şimdi sen mahvolacaksın."

Çekiçle adamın diz kapağını parçaladı, iğrenç bir ses çıktı, adam bayılırken çığlığı kesildi.

Cassian diğerlerine doğru ilerledi ve hassas, telaşsız vuruşlarla kemiklerini kırdı — bilekleri, ayak bilekleri — çığlıkları acı dolu bir senfoni gibiydi, vücutları tek tek yere yığıldı, altlarında kan birikintileri oluştu.

Bana döner, beyaz takımı hala inanılmaz derecede temizdir.

Mavi gözleri parıldıyor, öfkeyle değil, daha karanlık bir şeyle. "Senin sesini aldılar, Charlotte," diyor, sesi alçak, kadifemsi bir hırıltı, "o zaman biz de onlarınkini alalım."

Köşedeki metal masaya doğru büyük adımlarla yürüdü, masanın yüzeyi aletlerle doluydu ve küçük, parlak bir neşter aldı, kenarı loş ışığı yakaladı. "Kalıcı olarak."

Nefesim kesilir, silahı sıkıca tutarken gözyaşlarım yavaşlar, kalbim korku ve hayranlık arasında bir savaşa girer.

Cassian, artık bilinci yerine gelmiş, gözleri dehşetle açılmış orta adamın önünde diz çöküyor.

Adam nefes nefese, "Hayır, lütfen. Lütfen!" diye bağırdı.

Cassian onu görmezden gelir, bir eliyle çenesini kavrar ve ağzını zorla açar. "Ona pislik gibi konuştun," der, sesi ürpertici bir sakinlikle, "onu kırarken değersiz olduğunu söyledin." Neşteri adamın diline yerleştirir, bıçak havada asılı kalır, sessiz bir söz verir.

Adam çırpınır, çığlıkları boğuk çıkar, ama Cassian'ın tutuşu demir gibidir. Bir hareketle, hassas, cerrahi bir kesik atar, adamın dili yere düşerken kan fışkırır, ıslak bir ses çıkar. Çığlığı boğuk bir hırıltıya dönüşür, vücudu titrer, ipler gıcırda.

Cassian diğer ikisine de aynısını yapar.

Ben bakıyorum, hıçkırıkları dinliyor, içimi karanlık bir heyecan kaplıyor.

Onların susturulmuş çığlıkları, o kulüpte benim çığlıklarımı yansıtıyor, benimki gibi onların da güçleri ellerinden alınmış.

Cassian bana döner, neşter damlıyor, gözleri benimkileri arıyor. " sesleri gitti," diyor, yaklaşıyor, varlığı ezici. "Seninki kalıyor. Konuş, Charlotte. Onları lanetle. Ölmeden önce seni duysunlar."

Ellerim titriyor, silah ağır geliyor, ama onun sözleri içimde bir şeyleri ateşliyor.

Ayağa kalkıyorum, sesim titriyor ama giderek güçleniyor. "Beni mahvedeceğini sandın," diyorum, ortadaki adama bakarak, yüzü solgun, ağzından kan akıyor.

"Artık bir hiçsin. Hiçten de azsın. Benim özgür olduğumu ve senin unutulduğunu bilerek öleceksin."

Diğerlerine dönüyorum, boğuk inlemeleri bana güç veriyor. "Beni bastırdınız, ama ayaktaım. Siz solucanlarsınız, kan kaybediyorsunuz, ben ise hayattayım." Sesim yükseliyor, öfke ve kurtuluş çığlığı, betondan yankılanıyor, sessiz gözleri dehşetle açılmış.

Cassian başını sallar, bakışlarında bir onay ışıltısı belirir ve adamların yanına döner.

"Adrenalin," diyor, bana bakarak. "Bayılmayacaklar. Kalpleri durana kadar her saniyeyi hissedecekler."

Acele etmedi. Sadece adamın gözlerine baktı ve iğneyi ortadaki adamın boynuna sapladı, sonra diğerlerine, vücutları sarsıldı, gözleri şişti, ilaç onları uyanık tutarken acılarını artırdı.

Tetiği çekemedim.

Ama bu... Cassian'ın zulmü, onların acısı, küllerden yükselen sesim...

Bu intikamdı.

Bu bir yeniden doğuşdu.

O geri çekilir, bedenleri çökmüş ama hayattadır, iplerde seğirmektedirler, kan ve et onun işinin kanıtıdır.

"Yavaş yavaş ölecekler," diyor, sesi alçak, neredeyse samimi, önümde diz çökmüş, neşterini atmış.

"Senin için."

Elimi tuttu — parmak eklemlerinde hala kan vardı — ve avucumu göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı. Kalbi düzenli atıyordu. Acımasızca. Canlı.

"Acın," diyor sessizce, "artık senin değil. Benim. Tıpkı geri kalanın gibi."

İçimde bir şey titriyor. Korku değil. Çok daha kötü bir şey. Çok daha zayıf bir şey.

Midemdeki bir çarpıntı. Nefesimin kesilmesi. Anlamadığım bir sıcaklık.

Ondan nefret etmem gerekirdi. Ama bunu söyleme şekli, sanki kemiğe kazınmış bir yemin gibi, içimde bir şeyleri altüst etti. Nazik davranmıyordu. Talepkar davranıyordu. Takıntılıydı.

Ve ben, boğazım düğümlenmiş, ondan gözlerimi ayıramadan başımı salladım.

O bir canavar, ama şu anda, o benim canavarım, onun acımasızlığı, bizi herhangi bir yeminden daha sıkı bağlayan çarpık bir armağan. Adamların hırıltıları azalıyor, hayatları kayboluyor ve ben acıma hissetmiyorum - sadece güç, onların yıkımında geri kazanılan güç.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi, sesi alçak, okunaksız. "Bugünkü her çılgılık seni yeniden bir araya getirsin."

Yavaşça başımı salladım, gözyaşlarım hala yanaklarımdan süzülüyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, beni esir alan adama bakarak. Bana intikam hediye eden adama.

Meğer canavarlar en iyi cellatlarmış.

Beni içeriye geri götürdü. Konuşmadık. Kapıya yarı yolda geldiğinde durdu ve hafifçe döndü.

"Bugün burada olmayacağım," dedi. "İşlerim var."

Bir an geçti.

"Benimle gelmek ister misin?"

Kalbim bir an durdu. Teklif sessiz ve beklenmedikti. Kafamı salladım. Az önce acımasız ve ruhumu parçalayan bir şey izlemiştim; dışarı çıkmaya hazır değildim.

"Bir dahaki sefere," dedim.

O bir kez başını salladı. Eli kapı koluna dokunduğu anda, "Yakında geri gelir misin?" dedim.

Durdu. Arkasını dönmedi. Sessizliğin uzamasını bekledi, sonra hafifçe başını salladı.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle, soru ağzımdan kaçtı.

Bugünden sonra, artık emin olamıyordum. Tecavüzcülerimi yakalamıştı. Onları işkence etmişti. Sığır gibi kanlarını akıtmıştı. Sonra elimi göğsüne koydu ve bana şöyle dedi

"Acın artık senin değil. Benim. Tıpkı geri kalan her şeyin gibi."

Bu ne anlama geliyordu?

Acı çekmemi mi istiyordu... yoksa benimle birlikte acı çekmeye izin verilen tek kişi olmak mı istiyordu?

Hemen cevap vermedi. Sadece orada durdu, sırtı bana dönük, sessizce. Sonra yavaşça döndü, tamamen değil, ışığın yara izini yakalayacağı kadar.

"O yüzüğü parmağına taktığımda," dedi, sesi buz ve ateş gibiydi, "sen sadece karım olmadın. Benim oldun. Her şeyin. Nefesin, öfken. Sevincin... ve kederin."

Bir duraklama.

"Artık bunu tek başına taşımak zorunda değilsin," dedi. Sonra arkasına bakmadan çıktı — sanki benim için adamları parçalamamış gibi.

Onları benim için parçaladı. Ve şimdi nefretim nereden bittiğini, onun takıntısının nereden başladığını bilemiyordum.

Bölüm 12

CHARLOTTE

Günün geri kalanı sessizlik içinde geçti. Yatağa kıvrılmış, zihnim karışık, yarısı yenmiş baharatlı peynirli cips torbası ve bir kutu soda ile oturuyordum — artık çok uzak hissettiğim bir dünyadan gelen rahatlatıcı yiyecekler.

Telefonum titremeye başladı. Ekranı baktım. Bilinmeyen numara.

Tereddüt ettim... sonra telefonu açtım.

"Numaramı engellediniz, Bayan Charlotte," dedi ses — pürüzsüz, kendini beğenmiş ve kesinlikle tanıdık.

Dik oturdum. "Merhaba... Luca."

Kısa bir duraklama oldu, sonra sesi biraz karardı. "Anneni buldun mu?"

Onun adı geçince kalbim hızla çarpmaya

başladı. "Henüz değil," diye fısıldadım. "Ama..."

yardım edebilir misin?"

Hemen ekledim, "Bazı ipuçlarım var. Chicago'da olabilir. Sana gönderebilirim, belki yardımcı olur."

Ama Luca'nın sesi sakın ve küçümseyiciydi. "Cassian'ın bisikletini nasıl bulduğumu sanıyorsun?" diye sordu. "Ve ne amaçla?"

Yutkundum, bir cevap bulmaya çalışıyordum ama o beklemedi.

"Sana herkesi bulabileceğimi göstermek için. Ya da her şeyi. Cassian bile o motosikleti bulamamıştı, ama ben buldum."

Sonra, midemi bulandıran bir sesle şöyle devam etti: "Annen hakkında kendi araştırmamı yaptım. Chicago'da bir mafya çetesi tarafından tutuluyor."

Göğsüm sıkışmış gibi hissettim.

"Aman Tanrım... Ç e t e n in adı ne?" diye sordum, neredeyse nefesim kesilmişti.

"Sana söylersem," dedi yavaşça, "bu isimle tam olarak ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye kabul ettim hemen. "Ama lütfen. Lütfen bana yardım et. Bu benim için her şey demek..."

Beni keserek, "Onu sadece ben kurtarabilirim. Cassian değil. Moretti ailesinden kimse değil." dedi.

Gözlerimi kapattım, boğazımda çaresizlik hissi yükseldi. "Tamam. Lütfen. Lütfen yap. Karşılığında ne istersen yap, lütfen bana yardım et."

Sesim çatladı, ama umurumda değildi. Annem kaybolduğunda on yaşıyordum. Onu bulmak, yaptığım her şeyin ardındaki itici güç olmuştu. Her şeyi verirdim. Her şey olurdu.

Luca sessiz kaldı, sonra sonunda, "Boşanma belgelerini imzaladın mı? O imzaladı mı?" dedi.

Donakaldım. İşte o an gelmişti.

"Hayır," diye kekeleydim. "Cassian, ben istesem bile beni asla bırakmaz.

O... o öyle bir adam değil."

"O zaman sana yardım etmek için bir nedenim yok," dedi Luca soğuk bir sesle.

"Hayır, hayır, anlamıyorsun." Sesim panikle yükseldi. "Bana evliliği zorla kabul ettirdi. Sence öyle bir adam... bir kağıdı imzalayıp beni bırakır mı?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra söyledi.

"Romani Sendikası."

Kalbim durdu. Bu isim bomba gibi düştü. "Ne?"

"Anneni tutan onlar."

Romanlar Sendikası. Onları daha önce hiç duymamıştım, ama onun söylediği şekilde — sanki o ismin arkasında şeytanın kendisi yaşıyormuş gibi — kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadım.

"Sen mi?" Yumuşak bir kahkaha attı. "Hiçbir şey. Sana yardım etmezsem tabii. Ve ben yardım etmek istiyorum.

Annen yeterince acı çekti."

Yutkundum, gözyaşlarım akmak üzereydi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Malikanemde buluşalım," dedi. "Saat altıda. Geç kalma."

"Neden?" diye sordum, Cassian'ın ona haber vermeden malikaneden ayrılmamam konusunda yaptığı uyarıyı aniden hatırlayarak.

"Seni biriyle tanıştıracam. Sana yardım edebilecek güvenilir biriyle. Ama bunun bir bedeli var. Paran yoksa, sana borç veririm, şimdilik."

Sonra rahat bir şekilde ekledi, "Ayrıca, büyükbabanın evini satın aldım. Babanın sattığı evi."

Donakaldım. "Ne yaptınız?"

"Artık senin adına kayıtlı. Belgeler seni bekliyor olacak."

Bir şey çiçek açtı içimde göğsümde göğsümde O ev kutsaldı kutsaldı. Çocukluğum, köklerim. Babam onu sanki hiçbir önemi yokmuş gibi satmıştı. Ve şimdi...

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ama neden? Neden bana kızgın değilsin?"

"Kim kızgın olmadığımı söyledi?" Luca'nın sesi soğuktu. "Ama sana değil. Sorun kardeşim. Onunla ben ilgilenirim. Sonra daha fazla konuşuruz."

Sonra telefonu kapattı.

Yastıklara yaslandım, kalbim deli gibi atıyordu. Annem. Roman Sendikası. Büyükbabamın evi. Bu çok fazlaydı.

Cassian'a söyleyemezdim. O buna izin vermezdi.

Gitmeli miyim, gitmemeli miyim diye tavana bakakaldım. Ama cevabı zaten biliyordum.

Saat 5:30'da giyinmişim — siyah kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve düz ayakkabılar. Süslü bir şey yoktu. Sadece hareket edebileceğim bir şey. Son bir saati sinirlerimle mücadele ederek volta atarak geçirmiştim, ama artık geri çekilemezdim.

Saat 5:50'de garaja yürüdüm.

Cassian iki arabadan herhangi birini kullanabileceğimi söylemişti. Bu yüzden mat siyah Range Rover'a binip yola çıktım. Ellerim direksiyonda titriyordu.

Onun kuralını çiğniyordum.

Ve Cassian kuralları hafife almazdı.

Ama sonuçları bekleyebilirdi.

Bu... bu annemle ilgiliydi. Hayatımla ilgiliydi. Ve bir zamanlar sığınağım olan evle ilgiliydi.

Luca'nın malikanesinin önüne geldim, demir kapılar sanki kaderimi karşılıyor gibi gıcırdayarak açıldı. Mülk ürkütücü bir şekilde sessizdi. Hava tuhaf geliyordu.

Arabadan indim ve içeri girdim.

Luca, elinde bir bardak viskiyle, lüks bir salonda oturuyordu, yanında bir adam duruyordu. Adamın yüzü beni donduracak kadar korkuttu; yüzünün yarısı yanık ve yara izleriyle kaplıydı, cildi buruşuk ve rengi solmuştu, erimiş balmumu gibiydi.

"Bayan Charlotte," dedi Luca gülümseyerek ayağa kalkıp beni selamladı.

"Hoş geldiniz.

Lütfen oturun."

Kalbim çarparken itaat ettim.

Bana bir dosya uzattı. "Tapusu. Büyükbabanızın evi yeniden sizin oldu."

Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim. Ben... bunu hak etmiyorum."

Yanındaki yaralı adama işaret etti. "Bu Thiago. Chicago'daki en iyi casuslarımızdan biri. Romani Sendikası'nı avucunun içi gibi bilir. Anneni bulmana yardım edecek."

Thiago kısa bir baş sallama yaptı. Konuştuğunda sesi derin ve kaba çıkıyordu. "Ücretim elli bin dolar."

"O kadar paran olmayabileceğini biliyorum," diye ekledi Luca. "O yüzden şimdilik ben ödeyeceğim. Bir kredi sözleşmesi imzalayacağız. Sonra bana geri ödersin."

Tereddüt ettim, ama sonra başımı salladım. "Tamam. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Masadan başka bir dosya daha uzattı. "Sadece standart yasal şartlar. Bana elli bin dolar borçlusun. Faizsiz. Ama para olmasa bile, gerekli her türlü yolu kullanarak geri ödemeyi kabul ediyorsun."

Bu cümle beni duraksattı.

Gerekli her türlü yol mu?

Bir an için çok uzun süre baktım, ama çaresizlik galip geldi. İmzaladım.

Thiago ayağa kalktı. "Şimdi Chicago'ya gideceğim. Bay Luca aracılığıyla sizinle iletişim halinde olacağım."

Luca aracılığıyla iletişim halinde olacağım."

"Teşekkürler, Bay Thiago. Lütfen... lütfen elinizden gelen her şeyi yapın." "Yapacağım," dedi ve koridora doğru kayboldu.

Luca bana döndü, artık daha rahattı. "Bir şey içmek ister misin?

Bir şeyler yemek ister misin?"

"Ben iyiyim," dedim, tedirgin bir şekilde. "Aslında, artık gitmem gerek." Kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar erken mi? Cassian yüzünden mi gidiyorsun?"

Zorla gülümsedim. "Hayır. Sadece yapmam gereken işler var." "Otur," dedi, birden sertleşerek.

Gözlerimi kırptım. "Neden?"

"Dedim ki... otur." Bu sefer emir maskelenmemiştir. Bir kırbaç gibi çınladı.

Kalbim durdu. Ne

oluyor?

"Gidiyorum," dedim, ayağa

kalkarak. Ama o bana yaklaştı.

"Gidebileceğini mi sanıyorsun? Arabana ulaşabileceğini? Bu malikaneden kaçabileceğini?" Gülümsemesi çarpıldı. "Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Luca... ne oluyor? Beni korkutuyorsun."

Elini yanağıma sertçe vurdu, o kadar sert ki sendeledim.

Şokun etkisiyle yüzümü tuttum, yanma hissi ateş gibi yayıldı.

"O sunakta durdun," diye tısladı, "ve aptalca bir tehdit yüzünden, damadın bile olmayan bir adama evet dedin? O koridordan yürümeliydin!"

"Nasıl yaparsın!" diye haykırdım, elim hala yanaklarımdaki yanan cilde bastırılmış halde.

Sonra gölgelerden başka bir figür odaya girdi.

Midemi bir ağrı sardı.

"Baba?"

Bana doğru fırladı. "Bana öyle deme, seni rezil," diye tükürdü, bileğimi yakalayıp beni dizlerimin üzerine çöktürdü. "Sen hep zayıf oldun, annen gibi."

Gözlerim yaşlarla doldu. Acıdan değil. İhanetten. Bu bir tuzaktı.

Ben de tuzığa düşmüştüm.

Babam saçımı o kadar sert çekti ki çığlık attım. Acı, ateş gibi kafamın her yerine yayıldı. Ama yalvarmayı reddettim. Ne ona, ne de başka birine.

Koridordan başka biri çıktı. Thiago.

Chicago'ya gideceğini söyleyen adam. Annemi bulmama yardım edeceğini sandığım adam.

"Sen..." diye fısıldadım, sesim çatallanıyordu. "Gittiğini sanıyordum."

Cevap vermedi. Sadece boş, taş gibi bir yüzle orada durdu. Hepsi —yalan. Arama. Yardım. İyilik.

Bu farkındalık içimde bir şeyleri kırdı. Beni kandırmışlardı.

Bu, neredeyse evlendiğim adam. Bu, beni dünyaya getiren babam.

Onlar hiç canavar olmaktan vazgeçmediler.

"Thiago," dedi Luca, bana bakmadan. "Onu aşağı indir."

Geri çekilmeye çalıştım, ama babam yine kolumu tuttu ve beni dikleştirdi. "Seni aptal, zayıf kız," diye tısladı ve beni bir bez bebek gibi sürükleyerek ileri çekti. "Bu yüzden kızım olmasından hep nefret ettim. Saf. Duygusal. Tıpkı işe yaramaz annen gibi."

Kalbim ayaklarımın altında cam gibi parçalandı.

Luca yaklaştı, kemerini çözdü, gözleri daha önce hiç görmediğim şiddetli bir öfkeyle doluydu.

"Kaç kez seninle yattı?" diye sordu. Nefesim kesildi.

"Luca..."

Adı bir yalvarış gibi ağzımdan çıktı, ama merhamet için değil. Anlayış için. Haftalar önce bana gülümseyen adamı görmek istedim. Nazik davranan adamı. Mantıklı olanı. Ama o gitmişti.

Kemerini çıkardı ve omzuma vurdu. Çığlık attım.

Tekrar.

Tekrar.

Cildim yanıyordu, boğazım yanıyordu, ama yalvarmadım.

"Seni parçalamayacağımı mı sanıyorsun?" diye bağırdı ve sırtıma vurdu.

"Siktir et, soruma cevap ver!" diye bağırdı. "O piç kurusu kaç kez sikini içine soktu?!"

"Yapmadık," diye nefes nefese cevap verdim, kendimi korumaya çalışarak.

"Yapmadık."

Babam sonunda beni bıraktı, Luca'ya doğru yürüdü ve duyamadığım bir şey fısıldadı. Titreyerek kolumu sıktım, hareket etmeye korkuyordum.

Onların birlikte çalıştıklarını bilmiyordum.

Babamın Luca ile evlenmemi onur ya da ittifak için değil, kontrol için istediğini bilmiyordum.

Sahiplenmek için.

Her şeyi başından beri planlamışlardı.

Luca çenesini kaldırdı ve gölgelere doğru başını salladı. "Thiago."

Thiago sessizce öne çıktı, bir zamanlar onda gördüğüm sıcaklık ve sakinlik artık tamamen yok olmuştu, yerine soğuk, insanlık dışı bir dinginlik gelmişti.

"Burada kalacaksın," dedi Luca bana, sesi yine ürkütücü bir sakinlikteydi. "Cassian boşanma belgelerini imzalayana kadar. İmzaladığında, seninle evleneceğim ve seni benim yapacağım. Yasal olarak."

Kafamı salladım. "Yapamazsın..."

Beni keserek sözümü kesti.

"Kredi sözleşmesi imzaladın, hatırladın mı? Bana elli bin dolar borçlusun. Ve o sözleşmeye göre, istediğim şekilde geri ödeme talep etme hakkım var. Parayla ödeyemezsen... özgürlüğünle ödersin."

Ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

Luca öne eğildi. "Hem yasal hem de yasadışı olarak... sen bana aitsin." Sonra Thiago'ya döndü.

"Bu kaltağı kilitleyin."

Kaltak.

Bana orospu dedi.

Bir zamanlar bana sakin ve saygılı bir şekilde konuşan adam bir anda değişmişti, şimdi bana av gibi bakıyordu.

Thiago beni kolumdan sertçe yakaladı. Ben çırpındım. Tekmeledim. Ama onun tutuşu çelik gibiydi.

"Bırak beni, ellerini çek!" diye bağırdım.

Kimse dinlemedi.

Beni uzun bir koridordan, sonra da yeraltına inen dar bir merdivenden aşağı sürükledi. Ayakkabılarım taş zemine sürtünüyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Sonra beni beton bir odaya itti ve arkamdaki ağır kapıyı çarptı.

Kilit klik sesi çıkardı. Sessizlik çöktü.

Geriye doğru sendeledim, neredeyse düşüyordum, dört gri duvar ve başımın üstünde titreyen tek bir ampulü izledim.

Bir hücre.

Lanet olası bir hücredeydim.

Soğuk zemine yığıldım, tüm vücudum titriyordu. Kemerin vurduğu yerden omzum zonkluyordu. Yüzüm hala tokatın acısıyla yanıyordu. Ve ruhum cehennemde sürünmüş gibi hissediyordum.

Pişmanlık pençeleri gibi içimi parçaladı.

Cassian iki kural koymuştu.

Birincisi: ona haber vermeden malikaneden asla ayrılmamak. İkincisi: Luca ile bir daha asla konuşmamak.

İkisini de çiğnedim.

Şimdi bakın, bu beni nereye getirdi.

Yeniden doğuşumu simgeleyen o gün, doğrudan bir tuzağa düşmüştüm.

İntikamım.

Doğum günüm lanetli miydi?

Bu sabah, bana yaptıkları için üç canavarın kanını akıttım. Bir şeyi geri kazanmış gibi hissettim. Sonunda özgürmüşüm gibi.

Ama şimdi... şimdi yine kafese kapatılmışım. Bir tutsak. Babam tarafından ihanete uğramışım.

Bir zamanlar beni korumak istediğini söyleyen adam tarafından ihanete uğramışım.

Gözyaşlarım sessizce, serbestçe akarak tozlu zemini ıslattı. Cassian'ın canavar olduğunu düşünmüştüm.

Ama belki de... yanılmışım.

Belki de asıl canavarlar başından beri bunlardı. Ve şimdi... Onlarla baş başa kalmışım.

Kimse gelmeyecekti.

Hücrenin duvarları boştu, köşeler zaman geçtikçe uzayan ve büyüyen gölgelerle doluydu.

Saatler mi? Günler mi? Bilemiyordum. Tavan lambası, hayatta kalmaya karar veriyormuş gibi titriyordu. Soğuk beton cildime baskı yapıyordu ve

bileklerimdeki kelepçeler, ortaçağ zindanındaki prangalar gibi cildimi tahriş ediyordu.

Orada oturmuş, uyuşmuş bir halde, boşluğa bakarken fark ettim ki: Cassian muhtemelen kaçtığımı düşünüyor.

Onun kuralını çiğnedim. İzin almadan malikaneden ayrıldım. Bana karşı uyardığı adamın kollarına koştum.

Neden beni almaya gelsin ki?

Sessizlik kemiklerime işledi. Boğazım kurumuştı, dudaklarım çatlamıştı.

Yemek yememiştim. Yiyememiştim. Luca'nın bana yaptıklarından sonra.

Kemerden sonra.

Ağrı omzumda yanıyordu, izler acımasız bir hatırlatma gibi belirliyordu. Ağlamamıştım. Güçlü olduğum için değil, boş olduğum için.

Sonunda gözlerim kapandı. Uyku huzur olarak değil, teslimiyet olarak geldi.

Ve o uykuda onu gördüm.

Annemi.

Yine dokuz yaşındaydım. Eski evimizin arkasındaki bahçedeydik. Önümde diz çökmüş, elleri saçlarımda, lavanta dallarını saç tellerimin arasına sıkıştırarak küçük örgüler yapıyordu. Gülümsemesi her şeyi sessizliğe boğuyordu. Yumuşak ve parlak gözleri, sadece annelerin bilebileceği sırlarla doluydu.

"Sen dünyadaki en özel kızsın," diye fısıldadı, sesi su üzerindeki güneş ışığı gibiydi. "Ve bir gün, biri seni kafese kapatmaya çalışacak... Ama sakın onların ateşini söndürmelerine izin verme, Charlotte."

Uyandığımda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Göğsüm ağrıyordu, Luca'nın kemeri yüzünden değil, o anı yüzünden. Kendimi kıvrıp sessizce ağladım.

Ve merak ettim...

Cassian hakkında yanılmış mıydım? Tecavüzcülerime işkence etmesi, beni mahvetmeye yemin etmesi... Bu, onun çarpık bir şekilde beni korumak için yaptığı bir şey miydi?

O benim için o canavarları avladı, ben yıkıldığımda beni taşıdı, ama kuralları beni kafese kapattı. Nefretini, annem hakkındaki bilgisini, gizemli yemini

— *"Senin soyunun çaldığı her şeyi geri alana kadar benim olacaksın"* —
çözemediğim bir bilmece. Belki de beni Luca'dan, düştüğüm bu tuzaktan koruyordu.

Annem için gösterdiğim direniş ve çaresizlik beni buraya getirdi ve şimdi yalnızım, onların oyununda bir piyonum.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Luca içeri girdi.

Yürüyüşü yavaştı. Kendinden emindi. Sanki tüm dünya onunmuş gibi. Sanki ben onunmuşum gibi.

Elinde bir tepsi sallanıyordu; üzerinde bayat ekmek ve gri ve soğuk görünen bir parça et vardı. Onu yanıma yere koydu, sanki sadaka veriyormuş gibi çömeldi.

"Sana bir şey getirdim," dedi sahte bir sıcaklıkla. "Küflenmeden yesen iyi olur."

Kıpırdamadım.

Sesi değişti, daha soğuk, daha düz oldu. "Hâlâ gururlu musun?" diye kıkırdadı. "Sen hep biraz zor bir çocuktun. Tıpkı annen gibi."

Annem hakkında da mı biliyor?

"Onun hakkında konuşmaya cüret etme," diye boğuk bir sesle söyledim.

Bana yaklaştı. "Bir sözleşme imzaladın Charlotte. Bu seni benim yapar. Küçük öfke nöbetlerin, direnişin... hepsi şimdi çok sevimli. Boşanma belgesi imzalanır imzalanmaz," dedi, sanki bir hayvanmışım gibi parmağını çenemin altına koyarak, "seninle düzgün bir şekilde evleneceğim. Seni itaatkar yapacağım. Cassian'ın hayal bile edemeyeceği şekillerde seni kırıp geçireceğim."

"Bana asla dokunamayacaksın," diye tısladım, vücudum titriyordu.

"Oh, ama dokunacağım." Ayağa kalktı, hayali tozu kolundan silkeledi. "Cassian'ın seni kurtaracağını mı sanıyorsun? O delinin? Seni aramadı bile. Muhtemelen onun için sadece başka bir oyuncaktır. Belki de çoktan yerine başkasını bulmuştur."

Bir avcı gibi hareket ediyordu, etrafımda yavaş ve kibirli adımlarla dolaşıyordu.

"Cassian'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? Gerçekten umursadığını mı sanıyorsun? Umursasaydı, burada olurdu. Ama burada değil. Çünkü seni geri getirmek için dökülecek kanın karşılığını almaya değmezsin."

Yaklaşarak, gözleri iğrenç bir şeyle kararmıştı. "Ve şimdi, sana ne olacağına karar verecek tek kişi benim."

Bana uzandı.

Elini itip uzaklaştırdım.

"Seni kaltak..." Yüzüme bir tokat attı. Dudaklarım yarıldı. Kanın tadını aldım. Ağlamadım.

Çenemi tuttu ve bana bakmamı zorladı. "İtaat etmeyi öğreneceksin," diye tısladı, "zor yoldan."

Onu iterek kurtuldum, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Yanıliyorsun," diye bağırdım, isyanım alevlendi. "Ben senin malın değilim ve asla olmayacağım. Sen bir korkaksın Luca, sözleşmelerin ve kemerlerin arkasına saklanıyorsun." Sesim

titriyordu ama dik duruyordum, fiziksel ve fiziksel olmayan yaralarım mücadeleme güç veriyordu. "Cassian benden nefret ediyor olabilir ama o sen değil. O asla bu kadar alçalmaz."

Yine vurdu. Ve yine. Elinde bir kemer belirdi ve deri sırtımda, yanımda, bacaklarımda çatladı.

Çığlık attım, ama yardım istemek için değil. Çünkü kimse gelmeyecekti.

En azından... ben öyle düşünüyordum. Sonra...

Bir alarm.

Keskin, gürültülü bir ses.

Luca dondu.

Yere yığıldım, cildim yanıyordu, uzuvlarım titriyordu. Ama gördüm... gözlerinde paniğin parıltısını. Duvara döndü, küçük bir ekranda güvenlik kamerası görüntüsü vardı.

O küfretti.

"Ne oluyor lan...?"

Yavaşça döndü, yüzü solmuştu.

"İmkansız," diye mırıldandı.

Dış kapının kilidi tıkırdadı. Ayak sesleri.

Kasıtlı. Ölçülü. Ağır. Luca'nın eli

tabancasına gitti. Ve sonra kapı

açıldı.

Cassian orada

duruyordu. Tamamen

gölgeler ve öfkeyle.

Özel dikilmiş paltosu, ölüm meleğinin kefeni gibi arkasında sallanıyordu.

Buz gibi, okunması imkansız gözleri önce Luca'ya, sonra bana takıldı.

Gözlerini kırpmadı.

Şaşırmış

görünmüyordu.

Sadece... öfkeliydi.

Luca çenesini sıkarak öne çıktı. "Buraya bu kadar çabuk nasıl girdin? Az önce malikaneye girmedin mi?"

Cassian hemen cevap vermedi. Bunun

yerine içeri girdi. Sakin. Soğukkanlı.

"İkimiz de bu mülke girme hakkına sahibiz," dedi. "Kimsenin beni durdurma hakkı olduğunu düşünmene neden olan ne?"

Bakışları bana kaydı. Acıma değildi. Daha karanlık bir şeydi. Sahiplenme. Öfke.

Sessiz bir yemin.

Sonra gözleri yavaşça kollarımdaki kırmızı izlere, yarık dudağıma, yırtık elbise yakama kaydı. Ve tekrar konuştuğunda, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Ona vurdun," dedi.

Sesi yükselmedi. Yükseltmesine gerek yoktu.

Ama ardından gelen sessizlik çok gürültülüydü, sanki düşmeyi bekleyen bir giyotin gibiydi. "Yanlış hamle, kardeşim."

Luca'nın parmakları silahının kabzasına dokundu. Cassian kıpırdamadı.

Ama odada gerginlik gergin bir tel gibi dolanıyordu.

Derimin altında bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Benim için gelmişti. Onun kuralını çiğnememe rağmen. Hak etmediğim halde... Yine de gelmişti. Ve bunun, geride bırakılmaktan daha çok muhtemelen beni korkuttuğunu bilmiyordum.

Bölüm 13

CHARLOTTE

Luca silahına uzandı, ama fırsatı olmadı.

Cassian insanüstü bir hızla hareket etti, gölgeler etrafında bulanıklaştı. Hızlı ve akıcı bir hareketle, Luca'nın bileğini tabancayı düşürecek kadar sert bir şekilde vurdu. Tabanca metalik bir sesle yere düştü. Luca, tamamen hazırlıksız yakalanmış, sendeledi, yüzündeki ifade kibirden şaşkınlığa ve inanamama duygusuna dönüştü.

"Bir kadın için benimle kavga mı edeceksin?" diye alaycı bir şekilde sırttı, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, altındaki korkunun titremesini gizlemeye çalışıyordu.

Cassian gözünü bile kırpmadı. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Sesi alçaldı, ölümcül bir tona büründü. "Ben kadınlar için kavga etmem."

Bir anlık sessizlik.

"Benimkiler için
öldürürüm."

Gerilim gök gürültüsü gibi patladı.

Luca saldırdı, ama daha başlamadan bitmişti.

Cassian onu havada yakaladı ve vücudunu şiddetle çevirdi. Korkunç bir hassasiyetle Luca'yı yere düşürdü ve dizini omurgasına bastırarak onu yere sabitledi. Luca'nın ciğerlerinden bir homurtuyla hava çıktı.

Cassian'ın kolu boğazını sıkıca kavradı ve hareket kabiliyetini kesti. Bu sadece bir kavga değildi, yavaş çekimde bir infazdı.

Donakaldım, nefesim boğazımda takıldı.

Nico'yu da aynen böyle öldürmüştü.

Aklım o acımasız geceye gitti — Cassian'ın dizinin bastırması, boynun bükülmesi, kemiklerin kırılmasının ıslak sesi.

Kendi kardeşini öldürecekti.

Cassian kolunu arkasına doğru çekince Luca çığlık attı, vücudu kıvranıyordu ama nafiyleydi.

"Cassian, yapma..." demek istedim, ama sesim boğazımda kaldı.

Mide bulandırıcı bir çatırtı odada yankılandı.

Luca'nın çığlığı boğuk bir sese dönüştü. Kolu doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu. Cassian'ın altında kıvranarak hırıliyordu. "Seni lanet olası piç!"

Cassian yaklaştı, sesi buz gibiydi. "Bir daha ona dokunursan, kolunla yetinmem."

Sonra, başka bir şey söylemeden, Luca'yı yakasından yakaladı ve duvara çarptı.

Başının yan tarafı mermer sütunun kenarına çarptı. Kan sıçradı, sonra sessizlik oldu.

Luca yere yığıldı, uzuvları bükülmüş, gözleri geriye dönmüştü.

Hareket etmiyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ölmüş olabilirdi.

Cassian bana döndü — silueti kan ve öfkeyle boyanmıştı. Sesi sakindi, fazla sakindi. "Sen dinlemiyorsun."

Bu sözlerle irkildim.

Vücudumun her yeri ağrıyordu — omzum kemerden dolayı zonkluyordu, yanağım acıyordu, Thiago'nun tutuşundan dolayı bileğim yanıyordu. Ve göğsüm... boşluk hissi vardı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Tek yapabileceğim buydu. Sesim, çatırdayan sessizliğin üstüne zar zor çıkıyordu.

Cassian cevap vermedi. Sadece dönüp kapıyı açtı ve kenara çekildi.

"Gidelim."

Başım eğik, her adımda vücudum çığlık atarken, onun yanından topallayarak geçtim. Bacaklarım beni zar zor taşıyordu. Utanç, ter gibi cildime yapışmıştı. Ona bakamıyordum.

Babamdan ya da Thiago'dan hiçbir iz yoktu.

Onları da öldürmüş müydü?

Sormadım.

Dışarıda motosikleti bekliyordu. Sophia. O

önce bindi. Ben tereddüt ettim.

Ona dokunma hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Kuralları çiğnedikten sonra onun korumasını hak ediyorum diye düşündüm.

Ama sonra sesi tekrar geldi, keskin ve tavizsiz. "Sıkı tutun."

Ona uzanırken parmaklarım titriyordu. Kollarımı beline doladım, nazikçe, emin olamadan... Ta ki o gazı kökleyip ileri fırlayana kadar. Şehir ışıkları hayaletler gibi yanımızdan geçip gitti.

Eve kadar yol boyunca hiç konuşmadık.

Vardığımızda, ben içten dışa bitkin düşmüştüm. O hiçbir şey söylemedi. Sadece arabayı park etti, indi ve hiçbir şey olmamış gibi kapıyı açtı.

Önce benim girmeme izin verdi.

Beni sırtımdan vuracağını düşünmüştüm. Ama oturma odasındaki kanepeye yığıldığımda, hala hayattaydım. Hala nefes alıyordum.

O odadan çıktı.

Orada oturup duvara bakarken, bir hapishaneden kaçıp başka bir hapishaneye girmiş gibi hissettim. Vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım yerleri ağrıyordu. Omzum tutulmuştu. Dudaklarım şişmişti. Bileğim sıyrılmıştı. Zihnim mi? Savaş alanı gibiydi.

Sonra ayak seslerinin geri geldiğini duydum.

Cassian içeri girdi, köşeden tahta bir tabureyi sürükleyerek getirdi. Onu önüme koydu, oturdu ve ilk yardım çantasını açtı.

Gerildim.

Konuşmadı. Sadece çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çevirdi, tanıdığım adam için neredeyse... yanlış hissettiren bir şefkatle.

Yanağımdaki tokat izi, onun başparmağı altında yanıyordu. Alkolle nazikçe sildi. Fazla nazikçe.

Nefesim kesildi.

Parmakları nasırlı ve sertti. Ama dikkatliydi. Sanki kırılğan bir şeyi tutuyormuş gibi.

Neden midemde o sıcaklık hissi vardı?

Dudaklarımın kenarındaki kurumuş kanı temizledi. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Temiz, keskin. Karanlık.

Titredim.

Bir sonraki adımda bileğimi tutarken tek kelime etmedi, dokunuşu cildimdeki sıyrıkların üzerinde ipek gibi kayıyordu. Yara parmaklarının altında zonkluyordu. Ama hareketlerinde bir şey, sanki benim için önemliymişim gibi, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Çünkü bunu hak etmemiştim.

Bir çift eldiven giydi ve kırık cilde merhem sürdü, verimli bir şekilde sardı.

Garip bir sıcaklık yayıldı, elektriksel, yasak, gözlerimiz kilitlendiğinde nefesim kesildi, aramızdaki kıvılcım canlı bir tel gibiydi.

Sonra geriye yaslandı.

"Vücudunun geri kalanını da inceleyip yaralanma olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor," dedi basitçe. Nefesim kesildi.

"Hayır," dedim çabucak, göğsümde panik alevlendi. "Ben... Gerisini ben hallederim."

O hiç tereddüt etmedi.

"Giysilerini çıkar."

"Hayır. Lütfen..." Geri çekildim.

O öne eğildi, gözleri sertleşmişti. "Sana daha önce söyledim. Göğsündeki yara izleri umurumda değil."

"Evet, ama benim umurumda," diye tersledim. "Rahat değilim."

Bana bir an baktı, sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı, ama karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Neden bana itaatsizlik ettin?" diye sordu.

Bir bacağına diğerinin üzerine attı, hala beni mikroskop altında inceler gibi izliyordu.

Ağzımı açtım. Kapattım. Sonunda, "Annemin bulunmasına yardım edebileceğini söyledi," dedim.

"Annem benim her şeyim," diye ekledim hemen. "Yıllardır onu arıyorum. Birdenbire ortadan kayboldu. O bana umut verdi. Buna ihtiyacım vardı."

Cassian bir an sessiz kaldı.

Sonra: "Ben olmasaydım kardeşin ölmüş olacaktı."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Annenin nerede olduğunu kimse bilmiyor," dedi sakın bir sesle. "Ben hariç." Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Tekrarlamadı.

"Luca sana ne söylediyse... hepsi yalandı," dedi. "Sana yardım etmek gibi bir niyeti yoktu. Seni tuzağa düşürmek, hapsetmek, kırmak istiyordu."

Yutkundum. "Onun öyle olduğunu bilmiyordum." "Sen sadece aptalsın."

Sözleri acımasız değildi, sadece gerçekçiydi. Soğuktu. Sanki bunun doğru olduğuna karar vermiş gibiydi.

"Evleneceğin adam buydu," diye devam etti. "Seni tekrar tekrar dövecekti. Ta ki vücudun onun ellerinde pes edene kadar."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Ve

sen bunu aşk olarak adlandırarak

ölürdün." Orada donakaldım.

Hiçbir kelime

çıkmadı.

Sadece sessizlik.

Sadece acı.

Sadece o

vardı.

Ve yine de... bir şekilde, tüm o karanlığa rağmen, önümdeki şeytanla, geride bıraktıklarımın daha güvende hissediyordum.

"Bana vurmayacak mısın?" diye sordum sessizce, meraktan değil, korkudan.

Hiçbir şey söylemedi.

O sessizlik, herhangi bir tokatın yapabileceğinden daha fazla beni tedirgin etti.

Henüz bana elini sürmemiş olması, sürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onun ve Luca gibi adamlar... Aralarındaki farkı anlamakta zorlanıyordum. İkisi de takım elbiseli canavarlardı. Biri yumruklarıyla acı veriyordu. Diğeri ise kontrolüyle. Ve bazen, o sessiz, hesaplı zulüm - gözünü kırpmadan öldürebilecek türden - çok daha kötüydü.

Cevap vermedi.

Ben de devam ettim, sesim titriyordu ama keskin, zırhı kesmeye çalışan bir bıçak gibi. "Beni günlerce kilitledin. Örumceklerle birlikte. Fobimi biliyordun. Bayılana kadar çığlık atmam için beni orada bıraktın. Tekrar tekrar. Orada ölebilirdim, Cassian."

Yüzündeki ifade değişmedi.

"Büyükbabamın isteğini yerine getirdiğim için pişmanım," diye ekledim acı bir şekilde. "Üç gün," dedi, sesi düz.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"O hücrede üç gün kaldın," dedi sakın bir sesle. "O gece geri dönmedim çünkü vurulmuştum. Pusuya düşürülmüştüm. Bayılmışım ve üçüncü gün uyandım. Hemen geri döndüm. Seni baygın halde buldum."

Sözlerinde duygu yoktu. Ama gerçeğin bir yanı, ne kadar kesin, ne kadar net olduğu, nefesimi kesmişti.

Beni orada bırakmak istememişti.

Beni öylece kırmaya çalışmıyordu. O zaman değil.

Hafifçe geriye yaslandı. "Bayılmasaydım, birkaç saat sonra seni dışarı çıkarırdım."

Yere baktım, öfkem sönük bir köz gibi içime çöktü. "Ben kadınlara vurmam," dedi sonra.

Bu bir beyan değildi. Bir gerçeğin ifadesiydi.

Kafamı kaldırdım. "Ama onlara zarar veriyorsun."

" mahvediyorum onları kadınları yaptığım kişileri kin olanlar diye dedi. Dürüst.

Kararlı.

Kalbim acı bir şekilde sıkıştı. "Kapatıp hapsettiğin o kadın... Onu kameralarından kontrol ettiğimi gördüğünü biliyorum. Her şeyi izlediğini biliyorum."

Gözlerinde bir parıltı belirdi. Neredeyse fark edilmeyecek kadar. Ama ben gördüm.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Onu bırak. Acı çekiyor."

"Oraya gitmeyi bırak," dedi onun yerine. "Bugünden itibaren."

Göğsüm sıkıştı. "Lütfen..."

"O kelimeyi söyleme," diye keskin bir şekilde sözümü kesti.

"Onu duymaktan nefret ediyorum." Geri çekildim, tekrar söylemek istediğim kelimeyi yuttum.

Ama sonra, yumuşak bir sesle, içimden gelen kırılgan bir sesle, "Annemin nerede olduğunu bildiğini söyledin" dedim.

Cevap vermedi.

Sesim çatladı. "Onu görmeme yardım et. Bir kez olsun. Cassian, sana yalvarıyorum. Göğsüm, kalbim acıyor. On yıldır bilmeden yaşadım. Suçluluk, rüyalar... Devam etmemin tek nedeni oydu."

Yavaşça öne eğildi, gözleri ateşin üzerindeki buz gibiydi. "Hayır," dedi.

Göğsüm çöktü.

İçimde bir şey parçalandı. Baraj patladı.

"Annemi görmem lazım!" diye hıçkırarak ağladım, sonunda kendimi tutmak için boğduğum soğukkanlılığımı kaybettim. "Lütfen, lütfen... Cassian... Ne istersen yaparım. Sana itaat ederim. Sessiz kalırım. Sadece bir kez. Onu bir kez görmeme izin ver!"

Dizlerimi kavrayarak ellerim titriyordu. Her çaresiz çığlıkta nefesim kesiliyordu. Nefes alamıyordum. Durduramıyordum.

Ama Cassian?

Etkilenmemişti. Taş

gibi. Hareketsiz.

Sonunda konuştuğunda, boğazıma bıçak saplanmış gibi hissettim.

"Bu cezanızın bir parçası," dedi sakın bir şekilde. "Ben zamanı geldiğine karar verene kadar onu göremeyeceksiniz."

Donakaldım, gözyaşlarım sessizce akıyordu.

"Ve o zaman," diye devam etti, "asla gelmeyebilir. Nefes almayı bıraktığın zaman olabilir."

İnanamadan başımı salladım, daha çok kendime değil, ona. "Sen hastasın..."

"Şimdiye kadar anlamış olmalısın," dedi, sesi alçak ve kesin, "Senin tasman benim elimde, Charlotte. Acını ben belirlerim. Anneni buraya getirebilirim. Onun acısını dindirebilir, seninkini sona erdirebilirim. Ama bana karşı geldin.

Kurallarımı çiğnedin. Eğer benim gözümde değer kazanmak istiyorsan... itaat et. Her. Lanet. Talimatıma."

Ardından gelen sessizlik huzurlu değildi, boğucuydu.

Sonra, konuşmayı bitirmiş gibi ayağa kalktı. Yarı yarıya koridora doğru döndü, ama durakladı.

"Ve hayır," diye ekledi, sesi soğuktu. "Büyükbabanın evini satın alan Luca değildi."

Gözyaşları içinde gözlerimi kııptım.

Omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Ben aldım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Luca'nın belgesi yalandı. Başka bir manipölasyon. Başka bir tuzak.

O uzaklaştıktan sonra sessizlik içinde öylece oturdum, vücudum titremeyecek kadar zayıftı, düşüncelerim çıglık atamayacak kadar gürültülüydü.

Ama uyuşukluğun içinde, yeni bir düşünce belirdi.

Bana dokunmamıştı. Ben itaatsizlik ettiğimde bile. Şimdi bile, bu zorla evliliğin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen, benimle yatmaya çalışmamıştı. Bir kez bile.

Bunun bir rahatlama olduğunu kendime inandırmaya çalıştım. Ama değildi.

Seks yok, yakınlık yok. Aklım internette gördüğüm yazılara gidiyor: eşleriyle seks yapmaktan kaçınan erkekler genellikle başka yerlerde seks yapıyorlar. Beni aldatıyor mu? Cassian gibi, ölümcül bir çekiciliği olan bir erkeğin peşinde kadınlar sıraya girerdi. Ben sadece bir tutsak mıyım, bir eş değil mi?

Başka biri onun yatağını ısıtıyor muydu? Bu düşünce göğsümü bir mengene gibi sıktı.

Göğsümde karanlık bir şey oluşuyordu. Yeni bir acı.

Kıskançlık. Sahiplenme. Özlem.

Ayağa kalktım ve Luca'nın saldırısından dolayı hala ağrıyan uzuvlarımla sert adımlarla yatak odasına doğru yürüdüm. O, geniş yatağın yanında duran masanın başında oturuyordu. Kağıtlar, bir dizüstü bilgisayar ve yarısı boş, koyu renkli bir içki bardağı vardı.

Bana bakmadı. Ben de

konuşmadım.

Doğruca banyoya gittim. Yavaşça soyundum. Kendime baktım. Ayna acımasızdı. Yansımam, tanıdık gelmiyordu.

Kırmızı izler sırtımda ve uyluklarımda belirgindi. Omzumda bir şişlik vardı. Yanağım renksizleşmişti. Ama tüm bunların altında, hala onu görüyordum. Beni. Hayatta kalan kızı.

Gözlerim göğsüme indi. Hâlâ kendimi utangaç hissettiren soluk ameliyat izleri.

Ama hayattaydım.

Kanser beni almamıştı.

Öyleyse neden utanayım ki?

Temizlendim — parfümlü losyon, dudak kremi, saçlarıma yağ sürdüm, her şey yumuşak, tatlı ve kadınsıydı. Ama bu sefer... büyük beden giysilerin altına saklanmadım.

kıyafetlerin altına saklanmadım.

Hiç dokunmaya cesaret edemediğim şeffaf geceliği giydim. Sütyen yoktu. Külot yoktu. Sadece ipek ve ten.

Kumaş, fısıldayan bir günah gibi bana yapıştı.

Dışarı çıktığımda, onun bakmasını beklemiyordum. Ama baktı.

Sandalyesini çevirdi, her şeyi fark eden bir erkeğin tüm kontrolüyle gözleri üzerimde dolaştı.

Yatağa doğru yürüdüm. Yavaşça. Kararlı bir şekilde. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Vücudum çıplaktı, ama meydan okurcasına parlıyordu.

Her yerim ağrıyarak nazıkçe uzandım, ama gözlerimi kaçırmadım.

Bakışları üzerimde dolaştı — kırılğan köprücük kemiğimin eğiminden aşağı, bir zamanlar göğsümün daha dolgun olduğu şeffaf kumaşa durdu — sonra geceliğin eteğinin altında zar zor gizlenen uyluklarıma indi.

Hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey yapmadı.

Sadece izledi.

Ve sanki canlı canlı yanıyormuşum gibi hissettim. Ama en azından artık görünmez değildim. Ona bakmaya zahmet etmedim.

Sadece orada uzandım, gözlerimi tavana dikip, yukarıdaki çatlakların, sadece varlığıyla göğsümü ağrıtan adamdan daha ilginçmiş gibi davrandım.

"Şimdi gecelik mi giyiyorsun?" Sesi rahattı, ama alt tonunu duydum - alçak, hesaplı, meraklı.

"Şaşırdın mı?" diye sordum, hala yukarıya bakarak. "Hiç giymemiştin."

"Çünkü vücudumdan emin değildim." Sonunda başımı çevirip onun bakışlarıyla buluştum. "Gecelikler saklamaya çalıştığım her şeyi ortaya çıkarır. Eskiden kıvrımlarımın olduğu yerdeki boşluk... kendimi kadın olmaktan uzak hissetmeme neden oluyor."

Sesim çatlamadı, ama neredeyse çatlayacaktı. Şimdi bile, ipek cildime yapışmış ve saklanacak bir sütyenim yokken, göğüs kemiğimin hemen altında utanç duygusunun ağırlığını hissediyordum. Ama artık saklanmaktan bıkmıştım. Eğer görmek istiyorsa, beni tamamen görmek istiyorsa, boğulabilirdi.

"Seni yakıcı bir şekilde dokunmadım," dedi sakın bir şekilde, bana doğru yürürken. "Çünkü kendi cildinde rahat olmadığımı düşündüm."

Acı bir şekilde alay ettim. "Ne kadar asil. Özellikle de bir canavardan gelen bir söz." O hiç irkilmedi.

"Dik otur," dedi. "Neden?"

"Otur."

Ses tonu pazarlık yapmaya izin vermiyordu.

Oturdum, sırtım dirençle gergin. Sözler ağzımdan çıktığı anda, geri alamazdım.

"Beni aldatıyor musun?"

Çenesi seğirdi. İfadesi değişmedi, ama bir şeyin parladığını gördüm. Bunun kızgınlık mı yoksa suçluluk mu olduğunu emin olamadım.

"Tabii ki aldatıyorsun," diye ısrar ettim, sözler ağzımdan dökülüyordu. "Ben senin karın değilim, değil mi? Sadece tutsağınım. Öyleyse her gece başka biriyle yatıyorsan, parmağıma zorla taktığın yüzüğün ne anlamı var?"

Bir anda yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Ama parmaklarım kapı koluna dokunmadan önce...

"Benden bir adım daha uzaklaşırsan," dedi o sessiz, keskin ses tonuyla, "sana kime ait olduğunu hatırlatırım."

Donakaldım.

Yavaşça

döndüm.

"Sen her gece dışarı çıkıp başka kızlarla yatıyorsun," dedim, sesim öfke ve kederle titriyordu, "ben ise burada bir ceset gibi çürüyorum. Yalnız. Unutulmuş."

"Dinlemiyorsun," diye bağırды, üç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. "Vücudunla rahatsızdın. Her gece boş havayı sikmemin tek nedeni bu—tek istediğim, sen benim adımı haykırıp kollarımda bayılana kadar seni sikmekken."

Sesindeki sertlik beni şaşırttı. Takıntılı. Dengesiz. "Bu sana aldatma hakkı mı veriyor?"

"Seninle evlendiğim günden beri başka bir kadına dokunmadım," diye homurdandı. "Tek birine bile."

Nefesim kesildi.

Rahatlamayı ya da kendimden şüphe etmeyi tekrar düşünemedim, beni göğsüne çekti. Kollarını belime doladı. Diğer eliyle çenemi kavradı. Sonra beni öptü.

Sertçe. Acımasızca.

Dudaklarım yarıldı.

Nefesim kesildi, geri çekilmeye çalıştım ama eli kalçama indi ve sanki benim her parçam ona aitmiş gibi onu kavradı.

"Fazla düşünmeyi bırak," diye boğuk bir sesle ağzıma fısıldadı.

Cildimin altında ateş yayılırken, göğsüne ittim. "Başka bir kadınla mı görüşüyorsun?"

"Hayır," diye tersledi, sanki bu fikir onu rahatsız etmiş gibi. Sonra, aniden, kendimi kollarında buldum.

Kaldırılmışım.

Bacaklarımı beline doladım, o da beni aç bir adam gibi yatağa doğru taşıdı.

Gecelik yukarı kaymış, çıplak uyluklarım onun kalçalarına sürtünüyordu.

Külotum, onun göstermeyeceğini düşündüğüm sertliğe bastırıyordu.

Beni nazıkçe yatırdı, yumuşaklığı gözlerindeki vahşi bakışla tezat oluşturunuyordu.

Kemerini çıkardı, vurmak için değil, atmak için. Sonra pantolonunu.

Sonra gömleğini.

Ve çıplak kaldı.

Onu daha önce böyle görmemiştim.

Vücudu bir savaş alanı gibiydi. Göğsünde ve karın kaslarında altı, belki yedi tane yara izi vardı; bazıları ince ve soluk, bazıları ise kızıl ve belirgindi. Biri omzunda bir uyarı gibi kıvrılıyordu.

Ama gözlerimi kaçırmadım.

Tanrım, gözlerimi

kaçıramazdım.

Bakışlarım, sanki onun acısının izlerini ezberlemek istercesine, vücudundaki her kesik, her çukur üzerinde dolaştı. Karnımın altında kötü bir sıcaklık birikti, onu en çok ihtiyacım olan yerde nabız gibi atıyordu.

Uyluklarım istemsizce kasıldı. Klitorisim zonkluyordu, onu benden ayıran dantelin altında ağrıyordu. Göğsüm ağrıyordu, artık utançtan değil, açlıktan.

Bir canavar gibi yatağa tırmandı, üzerime çöktü. Eli geceliğimin eteğinin üzerinde durdu.

"Bunu çıkarmamı istediğinden emin misin?" diye sordu.

Sesi nazikti. Garip bir şekilde nazikti.

Ona göz kırptım. Gözlerimin köşelerine yaşlar doldu.

Nico'yu düşündüm. Ameliyattan sonra göğsümden nasıl geri çekildiğini. Artık yeterli olmadığını söylediğini.

Bana kırılmış gibi bakan her erkeği düşündüm. Ama Cassian öyle değildi.
Kafamı salladım.
Henüz değil.
Ayağa kalktı. Kalbim parçalandı. Uzaklaşıyordu.
Elbette öyle yapacaktı. Hâlâ benden nefret ediyordu. Hâlâ beni mahvetmek istiyordu. Ben onun için sadece hasarlı bir oyuncaktım.
Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Ama sonra geri döndü.
Elinde bir şey vardı. Siyah ipek bir göz bağı.
"Gözlerimi kapatacağım," dedi, bana doğru yürürken. "Bunu yaparken. Böylece hiçbir şey görmeyeceğim ve sen rahat olacaksın."
Hıçkırık boğazımdan çıktı. Gözyaşları akmaya başladı.
Bunu beklemiyordum.
Bir canavarın bu kadar merhametli olmasını beklemiyordum. Başımı salladım.
Kendi gözlerini bağladı, kumaşı başına sardı ve arkadan sıkıca bağladı.
"Sözünü söyle," diye fısıldadı. "Evet de, ben de seni zevkle mahvedeceğim, ta ki tek bildiğin ben olana kadar, ta ki çığlık atana, yalvarana, benim için parçalanana kadar. Adını unutacaksın. Acını unutacaksın. Sadece benim olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksın."
Sesi bir iblis gibi geliyordu.
Bir tanrı gibi.
Sırf bir geceliğine bana sahip olmak için dünyayı yok edecek bir adam.
"Evet," diye fısıldadım.
Beklemedi.
Elleri yavaşça geceliği yukarı itti. Onu neredeyse durduruyordum.
Gözlerim bağlı olsa bile, utanç içinde çıplak hissediyordum. Yara izlerim. Düz göğüslerim. Derimin altında hafifçe görünen kaburgalarım. Hiçbir kıvrım, hiçbir yumuşaklık yoktu.
Ama onu durdurmadım.
Beni tamamen soydu.

Ve ben orada yatıyordum.
Çıplak. Savunmasız. Titreyerek.
Canavarca elleri saygıyla hareket ediyordu. Ve
bir kez olsun, mahvolmuş hissetmedim.
Görölmüş
hissettim.
İstenilmiş.
Beni kendisine ait olduğunu söyleyen canavar tarafından tapınıldığımı
hissettim.

Bölüm 14

CHARLOTTE

Eli uyluğumu buldu, nasırlı parmakları yavaşça, kasıtlı daireler çizerek masaj yaparken, içimden geçen kıvılcımları ateşledi.

Yumuşak ve istem dışı bir inilti çıkar, başım geriye doğru eğilir, dokunuşu omurgamda titremeye neden olur.

Eğildi, nefesi cildime sıcak bir şekilde değıyor, sol uyluğuma, sonra sağ uyluğuma bir öpücük konduruyor, dudakları oyalanıyor, alay ediyor, gelecek olanın bir vaadi gibi.

Bacaklarım içgüdüsel olarak açılır, içimi bir elektrik akımı sarar, klitorisim yıllardır hissetmediğim bir ihtiyaçla zonklar — kanserden, ameliyattan, beni eksik hissettiren yara izlerinden beri hissetmediğim bir ihtiyaç.

Başı daha da aşağı eğildi, koyu saçları iç uyluklarımı okşadı ve dişleri klitorisimin hassas derisini sıyrırken, içimi zevk ve acı dalgalarıyla dolduran yumuşak bir ısırıkla nefesim kesildi.

"Cassian," diye inlerim, sesim çaresiz bir yalvarış gibidir, vücudum onun dokunuşuyla titrer.

Daha derine dalıyor, dili içime dalıyor, sıcak ve acımasız, yavaş ve kasıtlı vuruşlarla beni sikiyor.

Kalçalarım sallanıyor, o emdikçe tatlı bir inilti kaçıyor, ağzı beni sinirlerimi ateşleyen bir açlıkla ele geçiriyor.

Ellerim düşünmeden hareket eder, parmaklarım saçlarına dolanır, sanki hayatım buna bağılymış gibi, beni yutmasına, daha yakın, daha derine gelmesine teşvik eder.

Bana karşı inliyor, titreşimi içimde bir şok dalgası yaratıyor ve ben "Lanet olsun!" diye bağıırıyorum. Vücudum sarsılıyor, klitorisim ağrıyor, zonkluyor, her sinirim boşalmak için çığlık atıyor, o tüm gücüyle beni alıyor, dili acımasız bir güç.

"Cassian!" diye tekrar inlerim, adı dudaklarımda bir dua gibi, sesim arzuyla boğuklaşır.

"Evet," diye homurdanıyor, sesi boğuk, arzuyla dolu, "senin haykırdığın tek isim benimki." Sözleri sahiplenici, çılgın, beni ona ait olarak damgalayan bir yemin ve bedenim buna cevap veriyor, karnımın derinliklerinde bir ateş yükseliyor, nefesim kesiliyor, orgazmın eşiğinde sallanıyorum.

"O kadar çabuk olmaz, bebeğim," diye mırıldanır, geri çekilir, gözleri bağlı yüzü okunamaz ama sesi kontrol dolu.

"Bebeğim" kelimesi midemde kelebeklerin uuşmasına neden oluyor, tecavzclerimi işkence eden ve kardeşinin kolunu kıran acımasız adamlarla yumuşak bir tezat oluşturuyor.

Vücudum ağrıyor, tatminsiz, doruğa çok yakın ve inliyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, başladığı işi bitirmesini yalvarıyorum.

O eğilir, dudaklarımı ateş ve açlıkla dolu bir öpücükle yakalar, dili benimkiyle dolandır, onun üzerinde kendimin tadı beni sarhoş eder.

"Tadın çok güzel," diye inliyor ağzıma, sesi kaba, takıntılı, ve ben ona doğru eğiliyorum, belim yükseliyor, sessizce beni alması için yalvarıyorum.

pcğ derinleşir, tutkulu, tüketicisi ve ben eririm, ellerim omuzlarını kavrar, parmaklarımın altında yara izini hissedirim, onun şiddetini ve benim arzumun bir hatırlatıcısı.

Hala gözleri bağlıyken hafifçe geri çekildi ve onun hareket ettiğini hissettim, eli penisini benim girişime yönlendirdi.

İlk dokunuş yavaş, kasıtlı, kalın penisi içime kayıyor, beni santim santim dolduruyor, titreyene kadar beni gerginleştiriyor, duvarlarım onun etrafında sıkışıyor.

Nefesim kesiliyor, vücudum onun itişleriyle sarsılıyor, ilk başta yavaş, her hareket kontrollü bir istila, inlemesi düşük ve boğuk.

"Siktir," diye inliyorum, sesim kırılıyor, "durma, lütfen." Bu kelime, onun nefretine rağmen ağzımdan çıkıyor ama ben bu sıcaklığın içinde kaybolmuş durumdayım, beni sert ve derinden sikiyor, kalçaları ritmik hareketleriyle vücudumu ateşe veriyor.

Çok sıcak, cildim yanıyor, her itiş beni tkeden bir ateş yakıyor.

Gz bağı, yara izlerimi görmesini engelliyor, ama dokunuşları beni görüyor, beni sahipleniyor, elleri kalçalarımı kavırıyor, parmakları bedenime gmyor, acımasızca, takıntılı bir şekilde içime giriyor.

Klitorisim zonkluyor, vücudum yine o tatlı sınıra doğru tırmanıyor ve yaklaştığımı biliyorum, zevk o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor. "Lütfen," diye inliyorum, çaresizce, "Yapamıyorum... durma." Sesim hıçkırık gibi, ellerim çarşafları sıkıca tutuyor, vücudum onun darbelerine karşılık vermek için kavisleniyor.

Tanrıya şükür durmuyor, hızı değişmiyor, daha derine, daha sert giriyor, inlemeleri benim inlemelerimle karışıyor, ilkel bir senfoni.

Vücudum titriyor, orgazm bir tsunami gibi üzerime çöküyor ve ben çığlık atıyorum, "Cassian!" Sesim boğuk, orgazm olurken parçalanıyor, duvarlarım onun etrafında titriyor.

O vahşi bir sesle homurdanıyor ve onun boşaldığını hissediyorum, içime boşalırken itişleri düzensiz, sıcak ve acımasız, vücudu boşalmanın gücüyle titriyor.

Nefes nefese, yanıma yığıldı, beni göğsüne çekti, çıplak bedenim onun bedeninin üzerine uzandı, yara izleri benimkine bastırdı.

Yorgunum, tatmin olmuşum, uzuvlarım hiç bilmediğim bir zevkle ağırlaşmış durumda - böyle değil, bu yoğunlukta değil.

Vücudu bir fırın gibi, hiç beklemediğim bir rahatlık yeri, kalp atışları yanağımın altında düzenli.

Karın kaslarındaki altı adet pürüzlü çizgiyi izliyorum, onları hangi savaşların oyduğunu merak ediyorum, ama gözlerim ağırlaşıyor, nefesim yavaşlıyor. Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum, ona, düşmanıma, kocama, artık benim dünyam olan ona yaslanmışım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, artık yanımda değildi. Ama bedenim hala zonkluyordu.

Uyluklarımda arasında hala ağrı hissediyordum. Acı. Önceki gecenin izleri.

Ve kalbim... Tanrım, durmadan atıyordu.

Bunu beklemiyordum. Bu zevki beklemiyordum. Bu tatmini beklemiyordum. Ve kesinlikle, beni güvende hissettirmek için kendi gözlerine göz bağı bağladığını hatırlayarak göğsümün sıkışmasını beklemiyordum. Beni görülmüş hissettirmek için - ben buna dayanamasa bile.

Beni iyi hissettirdi. Delice, tarif edilemez bir şekilde iyi.

Yavaşça oturdum, biraz inleyerek, uzuvlarım hala yorgunluktan ağırlaşmıştı. Banyoya gitmek üzereydim ki masada bir şey titredi.

İçgüdüsel olarak döndüm ve durdum.

Onun iPad'iydi.

Hâlâ açıktı. Hâlâ kilitli değildi. Bir mesaj uyarısı yanıp sönmüş ve kaybolmuştu, ekran parıldıyordu.

Tereddüt

ettim.

Yapmamalı

ydım.

Ama cazibe pençelerini geçirdi. Geçmişim, travmalarım, yaralarım, hatta kayıp annemin yeri hakkında her ayrıntıyı bilen aynı adam, az önce benim önümde bir parça kendini açığa vurmuştu.

Dayanamadım.

Şifre olmaması için dua ederek ona doğru yürüdüm.

Şifre yoktu.

Ekran doğrudan ana sayfaya açıldı. Düşünmeden galeri simgesine dokundum. Nefesim kesildi.

Sadece beş fotoğraf vardı.

Ama gördüğüm şey beni mahvetti.

İkisi annemdi — yaşlı, zayıflamış, solgun tenli, bir zamanlar güzel olan yüzü artık yıpranmış ve çökmüştü. Hasta görünüyordu. Hayır, sadece hasta değil — hapsedilmiş. Yas tutuyordu.

Diğer ikisi daha eskiydi, belki on yıl öncesine ait, belki daha da eskiye. Onlarda daha genç görünüyordu. Daha yumuşak. Rüyalarımda gördüğüm kadın gibi kameraya gülümsüyordu. Hala bir yerlerde olduğunu umduğum kadın.

Son resim farklıydı.

Eski bir fotoğraftı. Kalitesi bozuktu. Mafya masası, takım elbiseli ve puro içen erkeklerle doluydu ve tam ortasında...

Bir bebek.

Cilalı meşe üzerine, bir adak ya da miras gibi yerleştirilmişti. O ben miydim?

Ve bebeğin yanında—büyükbabam. Daha keskin. Daha genç. Hayatta. Onu hemen tanıdım.

Ama annem beni bebekken mafya odasına getirerek ne yapıyordu?

Ve Cassian bunu nasıl ele geçirmişti?

Midem bulandı.

Fotoğrafları telefonuma aktarmak için aceleyle uğraştım. Onlara ihtiyacım vardı. Kanıta ihtiyacım vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı.

İlerleme çubuğu görüldüğü anda ayak sesleri duydum.

Panik içindeydim.

iPad'i kapattım, topuklarımı döndürdüm ve banyoya koştum.

Su akıyordu. Hızla soyundum, dün gecenin izlerini vücudumdan yıkadım.

Ama zihnim hâlâ karışmıştı.

O biliyor muydu?

Cassian sadece zeki değildi. Takıntılıydı. Tedbirliydi. Paranoyaktı. Böyle bir adam, biri onun teknolojisine dokunduğunda muhtemelen kokusunu alırdı.

Giyinip losyon sürdükten sonra banyodan çıktığımda iPad gitmişti.

O da gitmişti.

İç geçirdim ve odadan
çıktım. Onu mutfakta
buldum.

Yemekleri tabaklara koyuyordu. İki
porsiyon. Gözlerimi kırptım.

"Yemek mi yaptın?" diye sordum, sesim biraz titriyordu.

"Evet," diye cevapladı, düz bir sesle.

Cevap değil, görüntüydü. Cassian Moretti mutfakta. Elinde tahta kaşık. Dar siyah gömleğinin altında kasları belirginleşiyordu. Onun hakkında düşündüğüm her şeyle çelişiyordu.

İleri doğru yürüdüm ve tepsiyi aldım. O yemek pişirdiyse, en azından onu taşımak benim görevimdi.

Ama o sessizce tabağını aldı ve dışarı çıktı.

Ben de kendiminkini alıp onu takip ettim. Her zamanki gibi uzun yemek masasının en ucuna oturdu. Sessiz. İzliyordu.

Karşılıklı oturuyorduk, aramızda gergin bir atmosfer vardı. "Teşekkür ederim," dedim sessizce . "Dün gece için... teşekkür ederim. rahat hissetmemi sağladığın rahat hissettirdi."

İlk başta cevap vermedi, sadece bir ısırık aldı.

"Yemeği beğendin mi?" diye sordu sonunda.

Aşağı baktım, tattım ve donakaldım.

Zengin lezzetler anında dilime çarptı. Lezzetli, iyi baharatlanmış, yumuşak. Her lokma tereyağı gibi eridi. Sanki her karıştırmada özen gösterilmiş gibi, içini ısıtan türden bir yemekti.

"Gerçekten... çok iyi," dedim, biraz şaşkın. "Aslında lezzetli." Bir kez başını salladı.

"Senin gibi çoğu erkek yemek yapmaz. Birini tutabilirsin." "Ben çoğu erkek gibi değilim."

Şaka yapmıyorsun.

Bir an durup çığnedikten sonra risk almaya karar verdim. "Bir sorun mu var?" Başını kaldırmadı.

"Evet," dedi sonunda. İçkisini bir yudum aldı. "Benim iPad'imi kontrol ediyordun."

Çatalım ağızıma giderken dondu.

Sesi sakindi. Fazla sakindi. Ama şiddet içermiyordu.

"Annemi bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyordum," itiraf ettim. "Yardım etmeyeceğini söylemiştin."

"Mahremiyetimi ihlal ettin," diye cevapladı
yumuşak bir sesle. "Üzgünüm."
Ayağa kalktı ve boş tabağını kaldırdı. Yardım etmek için acele ettim. "Bırak,
ben yaparım"

Ama o yine de tabağı alıp uzaklaştı.
Yemeğime baktım. Az önce övdüğüm aynı yemeğe. Bir lokma daha
yiyemedim.
Neden midem bulanıyordu?
Suçluluk duygusu mu? Zamanlama mı? Yoksa bu konuşmanın
beni tam hissettiren o gecenin ardından mı?
"Neden yemiyorsun?" diye sordu aniden.
Kafamı kaldırdım. Yine oradaydı.
"Sanırım doydum," dedim yumuşak bir sesle.
Yaklaşarak sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Oturduğunda kokusu yine
beni sardı — karanlık, temiz, pahalı. Omurgam gerildi.
"Cihazıma bakarak istediğini elde edemezsin," dedi. "Biliyorum."
Elini çenemin altına kaydırıp ve yüzümü yukarı doğru çevirdi. Başparmağı
alt dudağına okşadı, yumuşak ama kararlı bir şekilde.
"Bu gece benimle geliyorsun."
Kaşlarımı kaldırdım. "Nereye?"
"Yeraltı yarışına."
Bu beni şaşırttı. "Yarıştığın yarışma mı?"
"İlk beşe girdim," dedi. "Çeyrek finaller bu akşam."
Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Neredeyse sevinçten uçuyordum. Bu, onun
kendi dünyası hakkında bana ilk kez kendi isteğiyle bir şey anlattığı andı.
Perdenin arkasına bir bakış. Zorla değil, davetle.
Hafifçe gülümsedim. "Beni gözetlediğim için kızgın olman gerekirdi."
"Öyleydin." Tekrar ayağa kalktı, sonra saçlarımı karıştırdı, parmakları sert
ama garip bir şekilde nazikti.
Bu dokunuş beni şaşırttı. Kalbim hızla attı ve karnımda bir şey çırpındı -
hafif, sıcak ve hiç hoş olmayan bir şey. Kelebekler. Gerçek kelebekler. Sanki o
tek, sıradan dokunuş içimde sıkıca sarılmış bir şeyi çözmüş gibiydi.
"Üstünü değiştir. Spor kıyafetleri. Ortama uyum
sağlamak isteyeceksin." Dışarı çıktı.

Ben ise öylece
oturduğum. Kalbim deli
gibi atıyordu.

Aptal gibi gülümsüyordum.

Cassian gibi bir adamın — beni tehdit eden, hapseden, sahip olan — neden hala beni karısıymışım gibi hissettirebildiğini merak ediyordum.

Onun tutsağı değil.

Ama daha gerçek bir şey gibi.

Yemeğimi aceleyle bitirdim, zihnim Cassian'ın motosikletinden daha hızlı çalışıyordu. Yeraltı mafya yarışının nasıl olacağını hayal etmeye devam ettim - elbette yasadışı, ama heyecan verici. Patlayıcı. Belki ölümcül bile. Ama bir şekilde... eğlenceli.

Hızlıca vücuduma oturan siyah bir eşofman altı ve ona uyan kısa bir üst giydim. Cassian'ın benim için hazırladığı gardırop, ihtiyacım olandan çok daha fazla seçenek içeriyordu. Evlilik gecemizden önce bile hazırlamıştı. On adım ötesini planlamadan hiçbir şey yapmadığını sessizce hatırlatıyordu.

Aynanın önünde durdum. İyi görünüyordu. Hatta güzeldi. Göğüs pedlerim yerindeydi — düzlüğüm gizlenmiş, utancım kamufle edilmişti. Henüz tamamen açığa çıkmaya hazır değildim. Yatak odamızın dışında değil. Tüm dünyanın gözü önünde değil.

Dışarı çıktım.

O zaten bekliyordu, Sophia'ya sanki kraliyet mensubuymuş gibi yaslanmıştı. Telefonunda bir şeyleri kaydırıyordu, ama sıkılmış bir adam gibi değil. Hayır, daha çok mafya babası gibi — ölüm tehditlerini market listesi gibi okuyordu.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde bir parıltı vardı — okunamayan, ama soğuk olmayan bir şey. Sanki benim çabalamamı fark etmiş gibiydi. Onun dünyasına uyum sağlamak için çaba gösterdiğimi. Sonra tek kelime etmeden bana bir kask uzattı.

Onu aldım. Kafama taktım.

O Sophia'ya bindi. Ben de arkasına tırmandım, kollarımı göğsüne doladım — önce çekinerek, sonra daha sıkı. Ellerimde bir fırtına tutuyordum. Ama bu gece... sadece rüzgarı keyfini çıkarmak istedim.

"Geçen sefer Sophia'nın yaralandığını söylemiştin," diye mırıldandım, "ne oldu?"

"Yarış," diye cevapladı, sesi kuru ama kesin bir tondaydı.

Ah, tabii. Cassian Moretti — az söz, çok hasar. Uçarken yüzümü sırtına gömdüm ve gözlerimi kapattım. Malikaneden çıkış hem kaos hem de özgürlük doluydu.

Rüzgar yüzümü okşadı, motor altımızda bir canavar gibi kükredi. Gölgele gibi şehri yararken ışıklar çizgiler halinde bulanıklaştı. Nefes almakta zorlanıyordum ama nefes almak da istemiyordum. O anı, o tehlikeyi, Cassian'ın ikinci bir deri gibi giydiği o adrenalin patlamasını yaşamak istiyordum.

Sonunda, unutulmuş bir sanayi bölgesine girerken hızımızı yavaşlattık.

Ama unutulmuş değildi.

Hayattaydı.

Yeraltı yarış alanı gizli bir şehir gibi uzanıyordu. Projektörler geçici stadyumları aydınlatıyordu, seyirciler sıkış sıkış oturmuş, tezahüratları geceye yankılanıyordu. Sokak arabaları içki satıyordu, duman havada kıvrılıyordu ve yanmış lastik kokusu havada asılı kalmıştı.

Çeşitli mafya örgütlerinden gelen mafya korumaları, zırhlı heykeller gibi etrafta duruyorlardı — omuzlarında makineli tüfekler, dövmeleeri görünürde, sadakatleri şüphe götürmezdi. Hava tehlike, ter ve alkol kokuyordu... ama garip bir şekilde, temizdi. Yerde tek bir çöp parçası bile yoktu. Görünüşe göre, güç düzeni sağlamıştı.

Cassian beni, grafiti kırmızısı mürekkeple "Sadece Oyuncular" yazan bir binaya götürdü.
yazılı bir binaya götürdü.

İçeride atmosfer atmosfer yine daha daha
özel. Gerilim

havada statik elektrik gibi uğulduyordu. Yarış kıyafetleri giymiş erkekler dolaplara yaslanarak alaycı sözler ve el sıkışmalarla birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Cassian içeri girdiğinde tüm gözler ona çevrildi. O burada sıradan bir oyuncu değildi. O ana etkinlikti.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve kendini beğenmiş bir adam bana bakıp sırıttı.
"Senin kızın mı?"

Cassian gözünü bile kırpmadı. "Karım."

Bu kelime dilinden bıçak gibi çıktı.

Adamın sırtışı kesildi. "Evli misin? Hiç bahsetmemiştin."

Cassian umursamadan omuz silkti, gömleğini çıkardı ve altındaki siyah yarış kıyafetini ortaya çıkardı. Göğsü kaslarla kaplıydı ve sessiz uyarılar veriyordu.

Başka bir adam güldü. "O zaman, bunu ilginç hale getirelim. Bu gece kazanırsam, kızını bir geceliğine bana verirsin."

Cassian hareketinin ortasında dondu, botunu yarıya kadar giymişti. Yavaşça, tehlikeli bir şekilde ayağa kalktı, elinde kemeriyle.

Bağırmadı.

Gülümsemedi.

Sadece şöyle dedi: "Karımı bir daha küçük düşürürsen, cesedini parçalar halinde babana gönderirim."

Ölüm sessizliği.

Adam ellerini kaldırarak teslim oldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şakaydı dostum.

Sakin ol."

"O zaman ölü bir adam gibi şaka yapma," diye mırıldandı Cassian, botlarını bağlarken.

Adam bir şeyler mırıldandı ve kaskını koltuğunun altına alıp uzaklaştı.

"O senin rakibin mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet." Cassian başını kaldırmadı bile. "Amcamın şımarık oğlu." Kan bağı olan akrabalar. Elbette. Çünkü mafya draması DNA'dan daha derindi.

Cassian hazırlanmayı bitirince, dik durdu ve bana doğru başını salladı. "Bana şans dile."

"Zamanı geldi mi?" diye sordum, onu takip ederek.

"On dakika sonra. Oyuncu bölgesine rapor vermem gerekiyor."

Elimi uzattım, takım elbisesinin yakasını tuttum ve onu öptüm. Sadece dudaklarımla hafifçe dokundum. Küçük bir isyan.

"İyi şanslar."

O da öpüşmedi. Ama çekilmedi de.

"Sana yaklaşan olursa, kim olduğunu söyle," dedi. "Kimim ben?"

"Cassian Moretti'nin karısı." Sesinde gurur yoktu. Sadece gerçek vardı. "Sadece bu kadar mı?"

"Benden korkarlar."

Uzaklaştı.

Ben ise orada kalakaldım, kalbim çarpıyordu.

Benden korkuyorlar.

Blöf yapmıyordu.

Kalabalığa doğru yürüdüm, ne tür bir dünyaya adım attığımı merak ederek. Gücün sessizlik ve korkuyla ölçüldüğü, saygının şiddetle sarıldığı bir dünya.

Sonra hissettim.

Arkamda bir gölge.

Döndüm ve birden durdum.

Luca.

Ağzında sigara, dudaklarında sırtışıla duruyordu, sanki birkaç gün önce beni mahvetmeye çalışmamış gibi. Sanki dövölüp bayılana kadar dövölmemiş ve parçalanmış gibi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Senden mi?" diye güldüm. "Lütfen. Cassian'ın seni tantrum yapan bir çocukmuşsun gibi dövdiğünü gördükten sonra mı?"

Sırtışı biraz azaldı. Egosu incinmişti.

"Az önce onu nasıl öptüğünü gördüm." Çıtlatarak sigarasını yaktı. Derin bir nefes aldı, sonra dumanı doğrudan yüzüme üfledi.

Geri çekildim, öksürdüm.

"Yani evlilik şimdi yolunda mı?" diye sordu. "Mutlu eş rolünü mü oynuyorsun?"

Kollarımı kavuşturup geri çekildim. "Saygısızlık ediyorsun. Ama zaten bu senin her zaman yaptığın bir şey."

Gözleri kısıldı. "Cassian'ın benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Onun daha kötü olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Daha mı kötü?" Başımı eğdim. "Beni bir hücreye kilitledin ve hayatımı güçle takas etmeye çalıştın. Senden ahlak dersleri almadığım için beni affet."

Çenesi gerildi. "Hâlâ kaçmak istiyorsun, değil mi? Onunla özgür olduğunu mu sanıyorsun? O sadece seni kafese kapatma konusunda daha akıllı."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," dedim soğuk bir sesle. "Her konuda yalan söyledin. Birlikte komplo kurarken babamı tanımadığını iddia ettin, kendi çarpık nedenlerinle benimle evlenmeye takıntılıyken beni neredeyse hiç fark etmeyen bir beyefendi gibi davrandın. Büyükbabamın evini satın aldığın konusunda yalan söyledin, annemin ipucunu sakladın."

Son bir adım daha attım, burnumuz birbirine değecek kadar yaklaştık.

"Sen benim korktuğum bir kötü adam değilsin, Luca. Sen sadece güvendiğim için pişman olduğum zavallı bir yalancısın."

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece dumanın içinden bana baktı, sessizliği söyleyebileceği her şeyden daha ağırdı.

Gitmek üzereydim ki, eli kolumu sıktı.

Yanmış gibi geri çekildim, midemden kusmuk gibi tiksinti yükseldi. Dokunuşu aşındırıcıydı, ateşin üzerine dökülmüş yağ gibi, cildime yapışan pislik gibi.

Kolumu çekip kurtardım, sesim zehir gibi keskinleşti. "O pis ellerinle bana dokunma."

Tam o anda, hoparlörlerden bir ses geldi. Kalabalık sessizleşti.

"Çeyrek final yarışı başlamak üzere! Bu akşamki maçta Cassian Moretti ile Marco Moretti karşı karşıya gelecek."

Kalbim hızla çarptı.

"Kazanan yarı finale yükselir. Kaybeden diskalifiye olur ve kazananın talebine bağlı olarak 100.000 ila 990.000 dolar arasında bir ceza öder veya eşdeğer değerinde bir eşya verir. Bu, toprak, araç veya kişisel olarak bahis konusu olan herhangi bir şey olabilir."

Hava beklentiyle doldu. Ama şu anda teknik detaylar umurumda değildi.

Luca'ya döndüm ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Gördüğün gibi, yarış zamanı. Ben buraya kocamın kazanmasını izlemeye geldim. Senin gibi çürümüş ağızlı biriyle tartışmaya değil." dedim.

Onun varlığını arkamda hissederek uzaklaştım, ama korkmuyordum. Belki de kalabalık, kargaşa ve kaos yüzündendi. Belki de her köşeye yerleştirilmiş, silahlarını beline takmış muhafızlar yüzündendi. Ya da belki... belki de artık Cassian Moretti'nin adını bir zırh gibi giyiyor olmamdı.

Luca'nın yanımda oturmasını istemiyordum, bu yüzden tribünde iki geniş omuzlu adamın arasına kayarak, aralarındaki boş koltuğa oturdum. İkisi de bana bakmadı. İyi.

"Ne şanslıyım," dedi Luca, çok yakınımdan. "Tam arkanda bir koltuk buldum."

Nefesinin boynumu okşadığını hissettim ve yumruklarımı sıktım. Havası bile kirli geliyordu.

Cevap vermedim. Bunun yerine oyunculara taradım ve onu gördüm. Cassian.

Sophia'nın yanında duruyordu, elleri gidonda, kaskı ışıklar altında parlıyordu. Deri ve kromdan yapılmış bir fırtına. Rakibi Marco, onun karşısında, aynı derecede sakin duruyordu.

Lütfen kazan, diye içimden yalvardım. *Lütfen.*

Arkamda, Luca'nın sesi yine kulağıma ulaştı. "Kazanamayacak. Bu gece olmaz."

Onu görmezden geldim.

"Geriye kalan gururu da kaybetmek üzere. Son iki yıldır sadece iyi olduğu için mi kazandığını sanıyorsun? Hayır. Sophia sayesinde. O motosiklet özel yapım. Dünyadaki en pahalı arabadan daha değerli."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Herhangi bir arabadan daha mı pahalı?

O motosikleti çalmıştım. Bir kez sürmüştüm. Beni öldürebilirdi. Ama yapmadı.

Neden?

Luca'ya dönüp sert bir bakış attım. "Sophia'yı dedemin evinden çalan ve onu 'bulmuş' gibi yapan sensin, değil mi? Beni malikanene çekmek için?"

O, bir sıçan gibi sıırttı. "Teknik olarak hayır. Baban bana getirdi." Dudakları kıvrıldı. "Cassian'a geri vermek büyük bir hataydı. Sophia olmasaydı, o bu turda bile olmazdı."

Arkamı döndüm. Cassian'a döndüm.

Şimdi Sophia'ya biniyordu. Kaskını takmış, vizörünü indirmişti. Marco çoktan motorunu çalıştırmıştı.

Luca öne eğildi. "Marco'nun motosikletine bir servet harcadım. O kazanacak." "Çeneni kapatabilir misin?" diye bağırdım, ona dönerek etrafımdaki herkes duyabilsin diye.

Solumdaki adam döndü. "Onu rahat bırak." "Kendi işine bak," diye homurdandı Luca.

Adam kaşlarını kaldırdı ama tekrar piste döndü.

Sonra sağımdaki adam Luca'ya bakmadan konuştu. "Buradaki kuralları biliyorsun. Seyircileri rahatsız etmek yok. Eğer seninle konuşmak istemiyorsa, konuşma."

Luca sessizleşti.

Gözlerimi kırıpıştırarak yanımdaki iki adama baktım. Mafya üyeleri için... oldukça terbiyeliydiler. En azından Luca gibi pisliklerin halka açık bir yerde bir kadını rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar terbiyeliydiler.

Tam o anda—BANG!

Tek bir keskin silah sesi arenada yankılandı. Yarış başlamıştı.

Cassian ve Marco zincirlerinden kurtulmuş hayvanlar gibi ileri fırladılar, lastikler asfaltta gıcırdayarak ilerlediler.

Kalabalık coştı.

Yerimde duramadım ve koltuğumdan yarı ayağa kalktım. Gözlerim pistteydi.

Motosikletler birbirlerine tehlikeli bir şekilde yakın dans ediyorlardı. Marco keskin bir virajda Cassian'ı geçerek öne geçti, ama Cassian acele etmiyordu. Zamanını bekliyor, ölçüyordu.

Sonra, ani ve keskin bir kayma ile iç yoldan geçerek Marco'yu tekrar geçti — bir saniye bile yanlış hesaplasaydı omurgasını kırabilecek metal bariyeri kıl payı kaçırdı.

Ellerim ağzıma gitti.

Hızı deliceydi. Alevli halkaların arasından zikzaklar çizerek, daha zayıf yarışçıları kalabalığın bariyerlerine savuran kaygan yağ lekelerinin üzerinden geçtiler. Ama Cassian öyle değildi. O, zafer için değil, kan için yarışan birinin sakinliğiyle hareket ediyordu.

Marco onu yandan çarpmaya çalıştı. Cassian denemesine izin verdi. Sonra, bileğini hafifçe hareket ettirerek, Cassian sertçe eğildi ve Marco'nun bir sonraki virajı kaçırmamasına izin verdi. O anda Cassian dar virajdan kayarak liderliği geri aldı.

Neredeyse nefes alamıyordum.

Kalabalık nefes nefese kaldı. Yumruklar bariyerlere vuruldu. Cassian milimetrik hassasiyet gerektiren bir köprü kemerinden hızla geçerken biri "Bu intihar!" diye bağırdı.

Ama başardı.

Ve son düzlüğe geldiklerinde, Marco beş bisiklet boyu geride kalmıştı.

Cassian bitiş çizgisini ilk geçen oldu.

Arena coştı.

Tezahüratlar, ısıklar, alkışlar, yanık lastik kokusu ve adrenalin havayı doldurdu.

Yarı rahatlama, yarı inanamama duygusuyla bir kahkaha attım. Kazandı. Gerçekten kazandı.

Arkamda Luca sessizdi. Ve ilk kez, onun bundan sonra ne yapacağı umurunda değildi. Çünkü tek görebildiğim Cassian'dı — yavaşça kaskını çıkarıyor, saçları terden ıslak, göğsü inip kalkıyordu. Zafer kazanmıştı. Dokunulmazdı.

Kocam.

Bölüm 15

CHARLOTTE

Deliler gibi tezahürat ediyordum — ellerim havada, kalbim gırtlığımda, yüzümde o kadar geniş bir gülümseme vardı ki acıtıyordu.

Yıllardır bu tür bir mutluluk hissetmemiştim. İnce bir mutluluk değil. Gürültülü, çalgın bir mutluluk. Sanki bitiş çizgisini ilk geçen benmişim gibi hissettiren bir mutluluk. Hâlâ ilk konserine gitmiş hayran bir kız gibi Cassian'ın adını haykırıyordum ki, solumdaki adam birden bağırdı:

"Biliyordum lan! Kazandı, sana söylemiştim!" Neredeyse yanımda titriyordu. "Yüz bin dolar cebimde!"

Gözlerimi kırptım. "Bekle, ona mı bahis yaptın?"

"Tabii ki oynadım!" diye bağırdı, gözleri parıldıyordu. "İki yıldır bu canavara bahis oynuyorum. Hiç kaybetmedim."

Gülümsedim. "Peki, tebrikler."

"Teşekkürler, kızım. Sen de bahis yaptın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır."

"Çok yazık. Bir dahaki sefere, ha?" Göz kırptı, topallayarak ayağa kalktı ve mafya parasıyla hayalindeki arabayı satın almış bir adam gibi havalı havalı uzaklaştı.

Kendi kendime sessizce güldüm. Sonra gözlerim kalabalığı taradı ve onu buldu — Cassian. Zaten beni izliyordu. Bakışları benimkilere kilitlendi, sanki arıyormuş gibi, sanki stadyumdaki yabancılar arasında görmek istediği tek yüzü bulmuş gibi. Elimi kaldırıp salladım.

O da sağ elini kaldırarak karşılık verdi - sadece bir kez - ve sonra dönüp çelik bir kapının arkasında kayboldu.

Durduğum yerden Marco'nun yüzünü göremiyordum. Ama yenilginin acısını hayal edebiliyordum. Gururun kaybını. Soyun kaybını.

"Bana elli bin dolar borçlusun," dedi arkamdan yağcı ve kendini beğenmiş bir ses. Luca.

Tabii ki.

Dönüp ona boş boş baktım. Onun varlığı içimdeki heyecanı bozmasına izin vermedim. Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Onunla baş başa kalmak istemediğim için arkanı dönüp yürümeye başladım.

O da peşimden geldi.

"Sözleşmemize göre, borcun ödenene kadar bana bağlısın," dedi yumuşak bir sesle.

Durdum, hızla döndüm. "Sana hiçbir borcum yok. Thiago annemi hiç aramadı. Parmağını bile kıpırdatmadı. Öyleyse sana nasıl borçlu olabilirim?"

Luca, bir sıçan gibi sııttı. "Onun ne yaptığı önemli değil. Sen imzaladın. Yasal olarak bana elli bin dolar borçlusun."

Göğsümde öfke kabardı, ama dönüp yürümeye devam ettim. Plan her zaman buydu, değil mi? Beni tuzağa düşürmek. Beni zincirlemek. Kağıt üzerinde bana sahip olmak. Bir mülk gibi.

"Yakında haberim olacak," diye arkamdan seslendi.

Bir kez arkama baktım, tam da gölgelerin içine çekildiğini görmek için. Belki de Cassian'ın bizi son kez yalnız bulduğunda olanları hatırlamıştı.

Yürümekten vazgeçmedim.

Oyuncuların Evi'ne doğru koştum, kalbim hala galibiyetin heyecanıyla çarpıyordu. Cassian dolabının yanında duruyordu, yine siyah tişörtü ve koyu renk kot pantolonu giymiş, boynuna havlu asmıştı. Saçları nemliydi, çenesi hala adrenalin yüzünden gergindi.

"Hey," diye nefes nefese seslendim.

Başını kaldırdı ve yüzünde bir yumuşama oldu.

"Buraya gel."

Diğer oyuncuların ona attığı bakışların farkında, emin olamadan yaklaştım. O şampiyondu. Her fısıltılı konuşmada adı geçiyordu. Ve ben, ona ulaşır ulaşmaz, nazıkçe, gururla, dudaklarından öptüğü kadındım.

"Sen benim uğurum oldun," diye mırıldandı ve beni kollarına çekti.

Göğsüne yaslanarak güldüm. "Sen her zaman kazanacaktın."

"Hayır." Hafifçe geriye yaslandı, gözleri kararmıştı. "Luca Sophia'yı geri vermeden önce... ona müdahale etti. Sorunlar yaşıyor. Bu gece, başaramayacağımı düşündüm."

Gülümsemem biraz soldu. "Yine de. Sen yaptın. Yani... rica ederim." Bir kez başını salladı.

"Yanındaki adam kimdi?" diye sordu aniden. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Gülümsediğin adam."

"Ah," dedim, anladım. "Sana bahis oynayan bir adam. Adını bilmiyorum. Sadece mutluydu. Son iki yılda onu zengin ettiğini söyledi."

Bakışları karardı. "Onunla güldün."

Bu kıskançlık mıydı? Kıskançlık gibi hissettim. Havada dolanan ve ortamı biraz daha sahiplenici hale getiren türden bir kıskançlık.

"Kazandığın için mutluydum. O da kutluyordu." Başımı eğdim, alaycı bir şekilde. "Flört ettiğim falan yoktu."

"Zaferimi benimle kutla," dedi, sesi alçak ve sakindi. "Başka bir erkekle değil."

"Evet, efendim." Gülümsedim ve ona şakacı bir selam verdim. Ağzı seğirdi. Neredeyse gülümsüyordu.

"Gidelim," dedi.

Yan yana çıkışa doğru yürüdük. Kalbim hala yarıştan, öpücüğünden, beni şanslı adamı olarak adlandırmasından dolayı çarpıyordu.

"Koordinatör, kazandığın için ödeme alacağını söyledi," dedim. "Matteo sana henüz bir şey verdi mi?"

"Henüz değil. Bu resmi bir süreç," dedi. "İstediğim miktarı bildirmem gerekiyor. Ödeme için bir ayı var, yoksa eşdeğer bir şeyi kaybedecek."

"Peki... tekrar tebrikler."

Bakmadan başını salladı.

"Yarı finale beni de götürür müsün?"

"Evet."

"Peki finale?"

Bakışları bana kaydı. "Benimle gelmek istediğin sürece... seni her yere götürürüm."

Söyleyiş şekli - karanlık, sessiz, ciddi - midemi bulandırdı.

Bu bir söz gibi gelmedi. Bir

yemin gibi geldi.

Sophia'yı park ettiği yere doğru yürümeye başlamıştık ki Cassian aniden durdu.

Elini belime uzattı — nazikçe ama kararlı bir şekilde. Koruyucu bir şekilde. Şaşkınlık içinde donakaldım.

"Cassian?" diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak onun bakışını takip ettim.

Sonra onu gördüm.

Sophia'yı.

Mahvolmuştu. Hayır...

tahrip edilmişti.

Motosikletin ön kısmı, yüzüne bir sopa yemiş gibi buruşmuştu. Şık siyah gövdesi çizilmiş, yarılmış ve birçok yerinden bükülmüştü.

Aynalar parçalanmıştı. Koltuk ortasından yırtılmıştı. Bir tutamak tamamen kopmuştu. Kablolar açıkta kalan damarlar gibi sarkıyordu.

Midemi bir ağrı sardı.

Bunu yapan kişi... onu mahvetmek istemişti.

Ona baktım ve gözlerinde gördüğüm şey beni mahvetti.

Bağırmiyordu. Küfür etmiyordu.

Sadece mezara yaklaşan bir adam gibi yavaşça ona doğru yürüdü.

Parmakları kırık camların, parçalanmış derinin üzerinde gezdirdi. Açığa çıkmış motorun yanında çömeldi, her bir bükülmüş parçaya bir cerrahın cesedi incelemesi gibi dokundu. Elleri titriyordu, korkudan değil, kendini tutmaktan. Öfke. Kayıp. Saygı.

"Onu büyükannemin adını verdim," dedi sonunda. Sesi o kadar alçaktı ki, neredeyse duymayacaktım.

Donakaldım.

"Hiçbir şeye isim vermem," diye devam etti, yakıt deposunun çizik kenarını parmak eklemleriyle okşayarak. "Ama o motosiklet... Artık devam etmek istemediğimde, devam edebileceğimi hissettiren tek şeydi."

Sözlerinin ağırlığı içime işledi. O sadece bir motosiklet değildi.

Bu bir anıydı. Acı. Umut. İnanca en yakın şeydi.

"Onu özelleştirmek için beş yılımı harcadım. Her parçayı. Her kabloyu. Kabuslar çok şiddetli olduğunda onu sürerdim."

Yavaşça ayağa kalktı, yumruklarını yanlarında sıktı. Sophia'dan geriye kalanlara bakarken çenesini oynattı.

Sesi çatladı, ama sadece biraz. "Onlar sadece onu kırmadılar. Beni de kırmaya çalıştılar."

Ne diyeceğimi bilemedim.

O yüzden hiçbir şey

söylemedim.

Sadece yanına gidip elini tuttum. Bana

bakmadı.

Ama elimi tuttu.

Sıkıca.

Sanki şimdilik bu kadarı yeterliymiş gibi.

Cassian hala Sophia'nın parçalanmış bedeninin üzerinde çömelmişken, arkamızdaki yoğun sessizliği bir ses bozdu.

"Bisikletine bunu kim yaptı?" diye sordu Marco, her zamanki kibirinden eser olmadan öne çıkarak.

Cassian ona bakmadı bile. Sadece bana onu takip etmem için işaret etti ve Sophia'yı düşmüş bir asker gibi geride bırakarak uzaklaştı.

Hızla ona yetiştim. Telefonunu çıkardı ve hızla bir şeyler yazmaya başladı. Stadyum kapılarına vardığımızda, mat siyah bir cip gölgelerin içinden bize doğru geri geri geldi. Hiçbir şey konuşulmadı. İçeri bindik.

"Sophia'yı bırakıyor musun?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ona bakılacak."

"Ona bunu yapanı bulabilecek misin?" "Zaten buldum."

Sesi keskin ve acımasızdı. Kalbim hızla çarparak ona döndüm. "Kim?" O da bana baktı — ifadesiz, gözleri anlam yüklü.

"Kardeşin."

Bu sözler bir tokat gibi çarptı. Camdan fırlatılan bir taş gibi. Dudaklarım açıldı ama ses çıkmadı.

Aklım karıştı. Vincent mi? O burada mıydı? Neden böyle bir şey yapsın ki?

Onun penthouse'una geri döndüğümüzde, sessizlik arabayı tamamen sarmıştı. İçeri girdiğimizde, beklemedi. Anahtarlarını düşürdü ve soğuk bir sesle, "Yalnız kalmam lazım," dedi.

Sonra arka odalardan birine kayboldu. Sarsılmış bir şekilde arkasından baktım.

Acı çekiyordu.

Ve bu sadece motosikletle ilgili değildi. Bunun anlamıyla ilgiliydi.

Motosiklete büyükannesinin adını vermişti.

Onunla ne tür bir bağı vardı? Hangi çocuk bir makineye büyükannesinin adını verir? Onu çok seven bir çocuk. Onu çok genç yaşta kaybeden bir çocuk. Asla iyileşemeyen bir çocuk.

Yatağa oturdum, göğsüm atlatamadığım bir üzüntüyle yanıyordu. Bugün zafer dolu bir gün olmalıydı. Bunun yerine, her şey parçalanmış gibi hissettim.

Öfke yükseldi.

Telefonumu kaptım ve Vincent'ı aradım. "Neden onun bisikletini mahvettin?"

Bu, ona genellikle kullandığım tatlı abla sesi değildi. Bu öfkeydi. Gerçek. Ham.

"Seni kilitleyip işkence ediyor," diye bağırdı Vincent. "Fırsatım olsaydı, onu öldürürdüm."

"Böyle bana yardım etmiyorsun Vincent. Sadece işleri daha da kötüleştiriyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye karşılık verdi. "Babamla Luca'nın konuşmalarını duydum. Cassian annemizi kaçırmış. Onu bir yerde tutuyor. Annem hayatta ama ona zarar veriyor. Her gün."

Bu sözler damarlarıma asit gibi işledi.

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordum.

"O bir psikopat, Charlotte. Luca'nın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Cassian sadece bunu daha iyi saklıyor. Onu esir tutuyor. Yemin ederim."

Zihnim geriye doğru dönerek, beni hücreye kilitlediği geceye geri döndü. Bir ses hatırladım. Bir kadının sesi. Çığlık atıyor, yalvarıyordu. *Beni serbest bırak...*

Bu bir halüsinasyon değildi.

Dikleştım. "Vincent. Beni kilitlediği gece... yan odada bir kadın vardı. Çığlık atıyordu. Hayal gördüğümü sandım."

"O kadın. O olmalı." "Hayır, hayır, dur..."

"Onu öldür," dedi. "Bu gece. Uyurken. Onun için. O bizim için her şey demek."

"Onu öldüremem."

"O zaman senden sonsuza kadar nefret ederim," diye homurdandı.

"Beni bir daha arama." "Bekle..."

"Korkuyorsan, silah kullan. Alnına iki kurşun. Kolay. Annemiz için yap bunu."

Hat kesildi.

Orada, şaşkın bir şekilde oturdum. Aklım karışmıştı. Cassian'ı öldürme fikri beynimde yüksek sesle ve ısrarla dönüp duruyordu. Onu kafamdan atmaya çalıştım ama geri gelip duruyordu.

Vincent'ın sesi tekrar yankılandı: *Luca'nın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Cassian sadece bunu daha iyi saklıyor.*

"Siktir et," diye fısıldadım.

Oturup meraklanmak istemiyordum. Bilmem gerekiyordu. Beni izliyor olsa bile. Yanılıyor olsam bile. Harekete geçmem gerekiyordu.

O kanada doğru yürüdüm. Cassian'ın bir zamanlar beni götürdüğü mühimmat odasına doğru. Bir silah aldım, sonra bir tane daha.

İkisiyle de pratik yaptım.
Doldurdum. Kurdum. Ateş
ettim. Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Nişan almayı çalıştım. Tutuşumu. Nefes almamı.

Beni izleyenler, düşmanı öldürmek için antrenman yaptığımı
düşünürdü. Düşmanın kocam olduğunu bilmezlerdi.

Annem için her şeyi yapardım. Her şeyi.

O burada acı çekiyordu... ve ben hiçbir şey yapamazdım.

Silahı tutarken ellerim titriyordu. Ter sırtımdan aşağı akıyor, gömleğimin
arkasını ıslatıyordu. Kollarım titriyordu. Kalbim savaş davulu gibi atıyordu.

Parmaklarım kanayana kadar, silah sesleri kafamda çınlayana kadar,
verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar çalıştım. Sonra, nefes nefese ve bitkin bir
halde odama döndüm, uzun bir duş aldım ve yatağa yığıldım.

Yarın, onun evde olmadığından emin olduğumda o kanadı arayacaktım.

Ertesi sabah, yavaşça uyandım. Yanımdaki yatak soğuktu.

Orada değildi.

Birkaç odayı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Sonra garaja gittim — iki arabadan biri yoktu. Bu, onun evde
olmadığını doğruluyordu.

Tereddüt etmeden mühimmat odasına geri döndüm, bir silah aldım ve
penthouse'un en üst katına çıkan merdivenleri tırmandım. Hücrenin bir zamanlar
kadını tuttuğu kat.

Ona seslendiğimde hiç cevap vermemişti. Ama sessizlik, orada olmadığı
anlamına gelmiyordu. Artık değil.

Silahı kaldırıp kilidi vurduğumda kalbim deli gibi
atıyordu. BANG! BANG! BANG!

Ses en üst katta yankılandı, geri tepme kolumu sarsarak.

Sonunda kapı gıcırdayarak
açıldı. İçeri girdim, hazırdım.

Ama oda boştu.

Kadın gitmişti.

Onu başka bir
yere götürmüştü.

Elbette öyle
yapmıştı.

Boşluğa baktım, boğazım düğümlendi. Burada olan kişi, annem olsun ya da olmasın, gitmişti. Kaçırılmıştı.

Neden? Neden böyle insanları tutuyor?

Orada titreyerek durdum, öfkem içimde kaynıyordu. Sonra döndüm ve çıktım.

Dağınıklığı temizledim. Ev işlerini yaptım.

Yemek pişirdim. Ve bekledim.

Çünkü bugün Cassian Moretti'ye ilk kez kafa tutacaktım.

Ve sonra, nihayet,

öğleni biraz geçe,

Cassian içeri girdi.

Hızlıca çalışma odasına doğru yürüdü, sanki bir şeyi çabucak alıp bu anı kaçmak istiyormuş gibi. Ama bu sefer onun ortadan kaybolmasına izin vermeyecektim.

"Annem nerede?" diye bağırdım.

O hiç irkilmedi. Durmadı. Çalışma odasının kapısını açtı, benim göremediğim bir şeyi aldı, sonra geri dönüp çıkmaya başladı, sanki ben yokmuşum gibi, sanki sesim hiç önemi yokmuş gibi.

Silahı kaldırdım ve havaya ateş ettim.

Patlama sessizliği ikiye böldü. "Cassian!" Sesim titriyordu, nefessizdim. "Nerede olduğunu söylemezsen seni vururum!"

Durdu.

Ellerim titriyordu, silahı göğsüne doğrultmuştum. "O sende. O, benim hücrenin yanındaki hücreye kilitlediğin kadın. Bana yalan söyleme Cassian. Annem nerede?"

Gözleri benimkilere dikildi, soğuk ve etkilenmemiş bir bakışla.

"Geçen gün sana tecavüz eden adamları bile vuramadın," dedi düz bir sesle. "Beni nasıl vuracaksın?"

Dudaklarım titredi. "Bu farklı. Bahsettiğimiz kişi annem. On yıldır, onun bir yerlerde acı çekerek, karanlık bir delikte çürüdüğünü bilerek acı çektim. Sabrımı sına, Cassian."

Biraz öne doğru adım attı, bakışlarında öfke parladı. "Bana silah doğrultma, Charlotte. Annen zaten yeterince zarar verdi, beni mahvetti. Seni hayatta tutup nazik davranmam, eski sevgiline yaptığım gibi seni boğazlamak istemediğim anlamına gelmez."

"Ne?" Sesim çatladı. "Sana hiç kötülük yapmadım. Annem ne yaptıysa, ben bilmiyordum. Ben yapmadım."

"Oh, yaptın," diye homurdandı. "Sadece hatırlamıyorsun. Soyunun her üyesi zehirli."

Sesi artık zehirliydi, her kelimesinde öfke yanıyordu. Yumrukları sıkılmıştı. Gözleri karanlık ve tehlikeliydi. "Beni daha fazla zorlarsan, seni hemen öldürür ve arka bahçeye gömerim."

"Ne yazık ki, buna izin vermeyeceğim," dedim soğuk bir sesle, silahı kaldırarak. "Sen fırsat bulamadan seni öldüreceğim."

Ve sonra içimden döküldü — kalp kırıklığıyla karışık, çiğ, çirkin gerçek. "Ve Luca gibi olmadığını iddia etmeyi bırakabilirsin. Benimle yatarken gözlerini bağlama numarası mı? Anlamsızdı. Sen de onun gibi bir canavarsın. Bana zorla sahip olabiliirdin, bu daha dürüst olurdu. En azından ne bekleyeceğimi bilirdim."

Boğazım düğümlendi, sesim kısıldı, ama durmadım. "Kendini bir beyefendi gibi göstermek mi istiyorsun? Benim için yemek pişirmek, lanet bir koca gibi saçlarımı okşamak, beni hastaneye düşene kadar örümceklerle dolu bir odaya kilitlemekle telafi edilebilir mi?" Titriyordum, sözlerimin arasında hıçkırarak ağlıyordum. "Sen yumuşak değilsin. Merhametli değilsin. Benimle oynuyorsun. Annem gibi, öldürmeyi ya da hapsetmeyi planladığın başka bir nesnesin."

Bana bakıyordu, stoik, sessiz. Ve yine de bana doğru yürüyordu.

"Geri çekil!" diye bağırdım. "Beni kışkırtma, sadece annemin nerede olduğunu söyle."

Durmadı. Tereddüt etmedi.

"Cassian, yalvarıyorum... O nerede?" Sesim yükseliyor, parçalanıyordu. Silah elimde titriyordu, parmağım tetiğin üzerinde titriyordu. "Hemen söyle!"

Bir anda, silahımı almaya çalışarak üzerime atıldı.

Parmağımın tetiği çektiğini fark etmeden önce ateş edildi.

Mermi göğsünü deldi.

Vücudu sarsıldı, elleri yarasına uçtu. Bana baktı, öfkeyle değil, acı ve şokla. Ve ihanetle.

"Charlotte..." diye soluk soluğa konuştu.

Geriye doğru sendeledi, sanki hala beni tutmak istiyormuş gibi bana uzandı. Sanki konuşmak istiyormuş gibi.

Ama vücudu çöktü. Yere
yığıldı.

Gözleri kapandı.

Ve her şey, her şey durdu.

Silah elimden yüksek bir sesle düştü, boş bir kilisede gök gürültüsü gibi
duvarlarda yankılandı.

Dizlerim çöktü.

"Hayır... hayır, hayır, hayır." Ona doğru koştum, bedeninin yanına düştüm,
avuçlarımı göğsüne bastırdım, çaresizce. "Cassian... lütfen..."

Yüzü solgundu. Vücudu hareketsizdi. Kan gömleğini ıslatmış, parmaklarımı
lekeliyordu.

"Ben istememiştim... Ben..." Kulağımı göğsüne dayadım. Hiçbir şey yoktu.
Kalp masajı yapmaya başladım, avuç içlerimi göğsüne vurarak, gözyaşları içinde
sayarak, ağzına hava üfleyerek, tekrar tekrar denedim.

Ama kıpırdamadı.

Gözlerini bile

kırpmadı.

Nefes almıyordu.

"Uyan!" diye bağırdım. "Cassian, lütfen, seni vurmak istemedim! Uyan lan!"

Gözyaşları yanaklarımdan akarak görüşümü engelliyordu. Gömleğini sıkıca
tutarak, bir kadın gibi sarsılarak, hıçkırarak ağladım.

Ya onu yanlış değerlendirmişsem?

Ya o Luca gibi biri değilse?

Ya kilitli tutulan kadın annem bile değilse? Tanrım, ne
yaptım ben?

Hâlâ yerde, kalbi kırık, zihni parçalanmış halde, titreyen ellerimle
telefonumu aradım. Geriye kalan tek ailem. Son çarem.

Vincent'ı aradım.

İkinci çalınıştta telefonu açtı. "O piç kurusu sana ne yaptı?" "Sanırım onu
öldürdüm..." diye hıçkırarak, fısıltı kadar bir sesle söyledim. "Vincent,
ben..."

Onu vurdum. İsteyerek
yapmadım..." Artık hıçkırığa
hıçkırığa ağlıyordum.

"Ben de bunu söylüyorum," dedi. "İki adamla geliyorum. Kimse fark
etmeden ortalığı temizleyeceğiz. Başka kimseyi arama, duydun mu?"

"Vincent... Onu vurmamalıydım..."

"Hayır," diye cevapladı. "Bunu annem için yaptın. Sen cesursun Charlotte. Bunun için sana sonsuza kadar saygı duyacağım. On dakika sonra orada olacağım."

Sonra telefonu kapattı.

Cassian'ın yüzüne baktım; rengi solmuştu. Soğuktu. Sessizdi.

İki elimi tekrar göğsüne bastırdım, hatırladığım tüm canlandırma tekniklerini denedim. Hiçbiri işe yaramadı.

Hâlâ hiçbir şey.

Ayağa kalktım, sersemlemiş bir şekilde geriye doğru sendeledim. Oda dönüyordu.

Bir hayalet gibi, amaçsızca hareket ediyordum. Koridora, mutfığa, oturma odasına tökezleyerek girdim. Sonra tekrar onun bedeninin yanına döndüm. Artık ne yaptığımı bilmiyordum.

Deli bir kadın gibi
görünüyordum. Belki de
öyleydim.

Cassian ve ben daha yeni bir şeyler olmaya başlamıştık. İlk seks... sonra kahvaltı. Gülüşmeler. Sohbetler. Beni kendi dünyasına soktu, yeraltı yarışına götürdü, beni kabul etti. Son nefesime kadar beni cezalandıracağına yemin etse bile, artık bu bir ceza gibi gelmiyordu. Bir şeyler değişmişti. Buzda bir çatlak.

Hâlâ soğuktu, ama acımasız değildi. Luca gibi
değildi. Düşündüğüm gibi değildi.

Ve şimdi o gitmişti. Onu
ben öldürdüm.

Ya o odadaki kadın annem değilse? Ya Vincent kafama
girmişse?

Ya hayatımın en büyük hatasını yapmış olsaydım?

Hâlâ suçluluk duygusuyla boğuluyordum, telefonumu sıkıca tutarken zihnim döngüye girmişti, bir mucize bekliyor, yalvarıyordum. Nefes almasına izin verin. Hareket etmesine izin verin. Gözlerini açmasına ve gerekirse bana lanet okumasını izin verin. Kabul ederdim. Yalvarırdım. Yaptığım şeyi geri alabilmek için dizlerimin üzerine çöküp ayaklarına tapınırdım.

Bana tecavüz edenleri avlayan adam. Onları ölmeden önce yalvartan adam. Bana elini süren kendi kardeşini kanlar içinde bırakan adam... Düğün günümüzde babamı yere yapıştırıp özür dilemesini sağlayan adam.

Onu öldürdüm.

Hiçkırıklarım sessizliği yırttı. Ağlamaktan başım zonkluyordu, keder ve ıstırabın ağırlığıyla şişmişti.

Sonra telefonum tekrar çaldı. Malikanenin güvenliği.

"Vincent ve iki kişi daha az önce mülke girdi," dediler. "İçeri alın," diye cevap verdim düşünmeden, sesim düz ve boş.

Saniyeler sonra, ağır adımlar duydum. Ön kapıya koştum ve kapıyı açtım.

Vincent, sigara, şiddet ve ölüm kokan iki adamın arasında içeri girdi. Boyunlarında dövmeleler vardı. Onlardan biri, daha uzun olanı, beni umursamadan kenara itti.

"Hey!" diye bağırdım, neredeyse tökezleyerek. "Kız kardeşime saygı göster," diye uyardı Vincent.

"Buraya senin pisliğini birkaç kuruşa temizlemeye geldim. Bana saygıdan bahsetme," dedi uzun boylu Brezilyalı adam, kalın ve acımasız aksanıyla.

"Özür dilerim," dedi Vincent hemen. "Acil yardıma ihtiyacım vardı. Cassian'ı temizlemeleri için onları tuttum."

Onu temizlemek mi? Sanki çöpmüş gibi? Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi?

Onları uyuşmuş bir şekilde, bir hayalet gibi takip ettim. Kısa boylu Brezilyalı adam parmaklarını kırıştırdı ve "Ceset nerede lan?" diye sordu.

Öne doğru yürüdüm... sonra donakaldım.

Kan hala oradaydı — kalın, kırmızı, gerçek.

Ama Cassian'ın cesedi yoktu.

"Ne... az önce buradaydı!" Sesim çatladı, yerinde dönerek çılgınca aradım.

"Bu bir şaka mı lan?" kısa boylu olan sertçe sordu. "Kız kardeşin bizimle dalga mı geçiyor, Vincent? Buraya cesetle saklambaç oynamaya geldiğimizi mi sanıyorsun?"

"Charlotte..." Vincent'ın sesi paniğe dönüştü. "Onu vurduğunu mu söyledin?"

"Kalbinden," diye fısıldadım, sanki bu bir şeyleri açıklayacakmış gibi hala yere bakarak.

"Kalbinden mi? O zaman hala burada olmalı. Uzaklara gitmiş olamaz."

Vincent adamlara döndü. "Maaşınızı artıracığım. Yüzde on. Onu bulun. İşini bitirin."

Kalbim durdu.

"Hayır!" İleri atıldım ve Vincent'ın kolunu tuttum. "Hâlâ hayattaysa, nefes alıyorsa, onu konuşturabiliriz. Annemin nerede olduğunu öğrenebiliriz!"

"Cassian tehlikeli, Charlotte. Daha önce kurşunlardan kurtuldu. Çok zeki, çok bağlantılı. Bize geri dönecek. Onu öldürmek daha iyi."

"Hayır, Vincent! Onun ölmesini istemiyorum!"

Bana baktı. "Ona aşık olmadın, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu. "Ama onun ölmesini istemiyorum. Lütfen..."

Titrek bir adım geri attım, sesim zar zor çıkıyordu.

"Ne yaptığını biliyorum... ama beni nelerden kurtardığını da biliyorum. Seni kurtardığı şeyden." Onun gözlerinin içine baktım.

"Babamızın sana verdiği görevde, tüm adamlarının öldüğü görevde, Cassian seni kurtardı. Düşmanların seni öldürmesine izin verebilirdi, ama araya girip seni kurtardı. Eve sağ salim dönmeni sağladı, Vincent. Hayatını kurtardı."

Sesim kısıldı.

"Ona sana borçlu olduğumdan daha fazla borçluyum."

Vincent'in ifadesinde bir değişiklik oldu. Çenesi sıkıldı ve bir saniye için, sadece bir saniye için, gözleri yumuşadı. Suçluluk. Ya da belki utanç.

Ama sonra kayboldu.

"Bunu çarpıtma, Charlotte," diye bağırdı, sesi aniden yükseldi. "Beni kendi nedenleriyle kurtardı. O iyilik yapmaz. Kendisine fayda sağlamadıkça insanları kurtarmaz."

Ona baktım, kalbim parçalanıyordu.

"Yine de..." diye mırıldandım, ona değil, daha çok kendime. "Senin ölmene izin vermedi. Bu da bir şey sayılır."

Vincent cevap vermedi.

Sadece başka yere baktı.

En yakın sandalyeye çöktüm, yüzümü ellerimle kapattım ve nefes alamayacak kadar hıçkıra hıçkıra ağladım. Boğazım yanıyordu. Göğsüm ağrıyordu. Vincent'in kafamı zehirlemesine izin vermiştim. Belki de her şeyi yanlış değerlendirmiştim. Belki de Cassian sandığım gibi bir canavar değildi.

On beş acı verici dakika sonra, iki Brezilyalı adam geri döndü. "Her yeri aradık. Burada değil," dedi uzun boylu olan.

"Hâlâ bize borçlusun," diye ekledi kısa boylu olan.

Vincent başını salladı. "Peki." Ama sonra kaşlarını çatı. "Durun. Elinizdeki ne lan?"

Elinde mücevherler vardı. Saatler. Rozetler.

Cassian'ın eşyaları.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Atın onları. Hemen!"

"Sakin ol," dedi kısa boylu adam alaycı bir şekilde. "Ne yapacaksın? Güvenliği mi çağıracaksın? Onlara kocanı öldürdüğünü söyleriz."

"Atın onları!" diye bağırdım, ama onlar sadece güldüler ve sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gittiler.

Onlar gittikten sonra Vincent'a döndüm. "Buraya yabancıları mı getirdin? Bunun gizli kalmasını istiyordun, ama suçluları içeri mi aldın?!"

"Onların işi bu," diye bağırdı Vincent. "Cinayetleri temizlerler. Senin hapse girmeni istemiyorum."

Titreyerek başımı salladım. "Şimdi ne olacak?"

"Seni buradan çıkaracağım. Muhtemelen gitmiştir. Ya da ölmüştür." "Hayır... Hâlâ burada. Hissedebiliyorum."

"O ikisi her yeri aradı." Ona inanmadım.

Bileğimden tutup beni çıkışa doğru çekti. Direndim ama beni bir bez bebek gibi sürükledi, kederden bacaklarım tutmuyordu.

Ve sonra... çığlık attım.

Dışarıda iki ceset yatıyordu. Brezilyalı adamlar. Boyunları grotesk bir şekilde bükülmüştü, 180 derece geriye doğru kırılmıştı. Midem bulandı.

Bu Cassian'ın imzasıydı. Tanrım.

O hayatta.

"Vincent..." diye fısıldadım, geri adım atarak. "Koş."

Vincent çoktan elimi bırakmıştı. Kaçmak için döndü ama bir silah sesi duyuldu.

Vincent çığlık atarak yere yığıldı, kanayan bacağı tutuyordu.

Kafamı yana çevirdim ve onu gördüm.

Cassian.

Hayattaydı.

Sağ salimdi.

Ama benim hatırladığım adam değildi.

Bu Cassian yürüdü bir ölüm sakın, kontrollü, yıkıcı.

Her nefes alışında göğsü yükseliyordu, kurşun yarası yeni bir gömleğin altında gizliydi, gözleri öfkeden kararmıştı.

Kıpırdamıyordum.

um.

Kaçamadım.

Şeytanı uyandırmıştım.

Ve şimdi... intikamını almaya gelmişti.

Bölüm 16

CHARLOTTE

Cassian önüme çıktığında, kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyordum. Göğsüm tamamen kilitlenmişti, hava içeri girmek istemiyordu ve kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarımın altımda çökmek üzereydi ve avuç içlerim terden sırılsıklamdı.

Sadece onun varlığı bile beni felç etmeye yetiyordu.

"Kalbime silah doğrulttun," dedi, gözleri donuktu. "Ve tetiği çektin."

Aynı okunamaz bakışla bana baktı. Öfke yoktu. İhanet yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve nedense... bu, öfkenin verebileceği korkudan daha korkutucuydu.

Ellerim titriyor, başım çok fazla gözyaşı ve ıstıraptan dönüyordu, yutkundum ve konuştum. "Özür dilerim..." Boğazım düğümlendi, sesim fısıltıdan ibaretti, "Bir kazaydı."

Ama bu sözler benim sözlerim gibi gelmiyordu. Sesim boğuktu. Boğulmuş gibiydi.

Hâlâ Vincent'in acı dolu iniltisini duyabiliyordum ve içten içe, kan kaybından öleceğinden korkuyordum. Cassian'ın buna izin vereceğinden korkuyordum.

"Kurşun geçirmez yelek giymeseydim," dedi Cassian acı ve acı bir gülümsemeyle, "nefes almayı bırakabilirdim."

Suçluluk duygusu göğsümü keskin bir bıçak gibi parçaladı. Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp, yıkılmak üzereydim.

"İçeri gir," dedi.

"Lütfen..." diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Vincent ne olacak?"

Onun Vincent'a yardım etmek için hiçbir nedeni olmadığını biliyordum. Vincent'ın onu ne kadar çok öldürmek istediğini öğrendikten sonra. Onun bir suikast emri verdiğini duyduktan sonra.

Ama Cassian'ın cevabı soğuktu. Keskin. "Hastaneye gönderilecek."

Sonra bana baktı.

Sadece bakışları bile bilmem gereken her şeyi anlatıyordu: gitmem gerekiyordu.

Hemen.

İçeri girer girmez, kalbim o kadar şiddetli atmaya başladı ki, kulaklarımda yankılanmasını duyabiliyordum. Beni yine kilitleyecek miydi? Belki bu sefer sonsuza kadar. Işık yok. Su yok. Yemek yok.

Belki de beni açlıktan ölmeye terk ederdi.
Ya da belki de bu, onun Luca gibi olmaya başladığı andı. Gerçek yüzünü yüz. gösterdiği an.

Yavaşça odaya geri çekildim, dua ederek, titreyerek.
Kapı aniden açıldı.
Neredeyse çılgılık atacaktım. O kadar sert sıçradım ki sırtım duvara çarptı.
Yavaşça, sessizce içeri girdi ve
Çömeldi ve yerde kurumuş kanı iki parmağıyla sıyırdı.
"Bu benim kanım olabilirdi," dedi, neredeyse kendi kendine.
Sonra ayağa kalktı. Bana döndü.
"Kurşun geçirmez yelek, sahte kan dökülmesi için tasarlanmıştır," diye devam etti. "Düşmanı aldatmak için. Onlara senin öldüğünü inandırmak için. Doğru ellerde kullanıldığında çok yararlıdır."
İleri yürüdü ve önüme oturdu. Sakin bir şekilde. Rahat bir şekilde. Bir kralın, bir köylünün kaderini belirlerken tahtına oturması gibi.
Gözleri beni yakıyordu. Öfkeyle değil, hesaplayarak. Soğuk.
Ölümçül.
Sesini bile yükseltmeden beni parçaladığını hissedebiliyordum.
"Bana ne verirsen kabul ederim," diye fısıldadım. "Sadece... bana öyle bakma. Acıyı hak ettiğimi biliyorum."
"Ne acısı, Charlotte?" diye sordu, başını eğerek.
"Cezayı," dedim, sesim titriyordu. "Geldiğini biliyorum. Hak ettiğimi biliyorum."
Karanlık bir gülümsemeyle gülümsedi. Nazik değildi. Sıcaklık yoktu.
"Elbette hak ediyorsun. Beni vurmadan önce bile benim cezamızı hak etmiştin."
Geriye yaslanıp bacaklarını çaprazladı.
"Söylesene," dedi. "Beni öldürmenin anneni bulmana nasıl yardımcı olacağını düşündün?"
Yine yutkundum. Boğazım camla doldurulmuş gibi hissettim. "Kaza oldu. Ben sadece... seni tehdit etmeye çalışıyordum. Konuşman için."
Yavaşça nefes verdi.
"Ne kadar dengesiz hale geldiğini görüyorum," dedi soğuk bir sesle.
"Tecavüzcülerinizi vuramadınız, ama beni vurdunuz? Onları avlayan, ölmeden önce yalvarışlarını izlemenize izin veren adamı vurdunuz. Canavarları öldürmedin Charlotte. Senin intikamını alan adamı öldürdün."

Donakaldım.

Gözleri kısıldı.

Henüz bitirmemişti.

"Dileklerim vardı... hatta fantezilerim bile. Sana bir dereceye kadar özgürlük verebilmek. Denedim, Charlotte. Lanet olsun, denedim," dedi acı bir şekilde. "Seni bir eş gibi hissettirmek için. Bir insan gibi. Her ne kadar içimdeki her şey seni bir köpek gibi tasmalayıp lanet bir kafese kilitlemek istese de. Kendimi tuttum. Sana alan verdim. Ailenden daha iyi davrandım sana."

Hafifçe öne eğildi, sesi daha karanlık, daha yumuşaktı.

"Ama şimdi? Beni çok ileri götürdün. Bana ateş ederek, gerçekte ne olduğunu gösterdin. Kendimi tutmamam gerektiğini söyledin. Bana, annen kadar kalpsiz olduğunu gösterdin."

Sesi alçaldı, acı ve ölümcül bir tona büründü.

"Ve bu yüzden acı çekeceksin. Benim ellerimle. O sunakta 'evet' dediğin günü pişman olacaksın."

Nefes alamıyordum.

"Canavarı mı istiyorsun?" diye sordu. "O zaman onunla tanışacaksın."

Sesi taş gibi sertleşti. "Bu andan itibaren seni artık karım olarak görmüyorum. Ya da bir kadın olarak. Seni bir köle olarak görüyorum. Bir tutsak olarak. Soyunun her zaman olduğu gibi bir lanet olarak."

Ayağa kalktı.

"Merhamet dileyeceksin, Charlotte. Ama ben merhamet göstermeyeceğim. Nezaketin tadını unutana kadar acı çekeceksin. Her gün sana ihanetini hatırlatacağım. Ben işimi bitirmeden önce ölmeyi dileyeceksin."

Göğsüm o kadar hızlı atıyordu ki, ayakta durmakta zorlanıyordum. O uzaklaştı. Sanki cezasını çoktan vermiş gibi.

Yüzümden daha fazla gözyaşı süzüldü.

Kendimi pencereye sürükledim ve aşağı baktım, Vincent'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için. Cesedi yoktu.

Rahatlama hissi o kadar keskin ve hızlı bir şekilde içimi kapladı ki, camdan geriye doğru sendeledim. Hayattaydı.

Cassian onu gerçekten hastaneye göndermişti.

Ve eğer her şeyden sonra kardeşim için bunu yapabiliyorsa, o zaman onun planladığı her türlü cezaya katlanacaktım.

Beni mahvetsede bile.

Kapıya baktım.

Kaçmalı mıyım?

Ama kime kaçayım?

Babam mı? Annemi satan ve beni çürümeye terk eden adam mı?

Vincent'a mı? Tanıyamadığım birine dönüşen Vincent'a mı?

Ama ya Cassian beni gerçekten işkenceyle öldürürse?

Belki kaçabilirdim. Belki hala zaman vardı. Sonra duydum.

Metalik bir tıkırtı.

Yavaşça döndüm ve gözlerim yere düştü.

Zincirler. Kalın, soğuk, acımasız.

Metal, mermere çarptığında omurgamı titreten bir ses çıkardı.

Kalbim durdu.

Onları cehennemden gelen hediyeler gibi yanıma attı. "Otur."

Zincirlere baktım. Yere baktım. Sonra tekrar kapıya baktım.

"Cassian, lütfen. Bu bir hataydı."

"Bana efendi de," dedi basitçe. "Artık benim adımı kullanma hakkın yok."

Donakaldım.

Kapıya son bir kez baktım.

Bu adam beni bir köpek gibi zincirlemek üzereydi. Kaçtım.

Kapıya doğru koştum ve kapıyı açarak koridorda koşmaya başladım, ama yolumdaki taşı görmedim.

Ona çarptım ve sert bir şekilde düştüm. Kafam yere çarptı, kafatasımda şiddetli bir ağrı hissettim ve ayağa kalkamadan o çoktan yanıma gelmişti.

Cassian üzerimde dikiliyordu.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve elini boğazıma sıkıca doladı.

O kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum.

"Senin küçük, kırılgan zihninle benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Görüşüm bulanıklaştı.

Konuşmaya, yalvarmaya, nefes almaya

çalıştım. Hiçbir şey yapamadım.

Gözlerinde ölümü gördüm.

Sonunda beni bıraktığında, öksürerek, boğulurcasına, nefes nefese kalarak yere yığıldım.

"İçeri gir," diye
emretti. Ben de itaat
ettim.

O, benim olduğumu düşündüğü şey gibi odanın ortasına sürünerek geri
döndüm.

O, önümde çömeldi ve her iki ayak bileğime zincirleri taktı.
Metal sesleri cenaze çanları gibi yankılandı.

"Bunlar sana yerini hatırlatacak. Karım değilsin. Kölemsin. Eşim değilsin.
Mahkumumsun. Benim mahkumumsun."

Zincirleri kilitledi.

"Bu evde zincirlerle dolaşacaksın," diye tısladı, "tıpkı annenin benimkini
kocasının evinde zincirlerle dolaştırdığı gibi."

Donakaldım.

Ağzım açıldı.

Ne?

"Annem senin anneni... zincirlerle yürüttü mü?" Bu
mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi.

"Nasıl? Ne zaman? Nerede? Bu mümkün değil. Annem... hep bizimle
yaşıyordu. Sonra bir gün ortadan kayboldu."

Gözlerimi kıptım.

Belki Cassian doğruyu söylüyordu.

Belki de ben hiçbir şey bilmiyordum.

Zincirler soğuktu. Ağırdı. Her nefes alışımında tıkırdadılar. Onları ayak
bileklerime, bir zamanlar neredeyse saygıyla öptüğü bir kadına değil, bir hayvana
kelepçe takar gibi taktı.

Neredeyse.

Cassian çömeldi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. O keskin,
erkeksi, istilacı sedir ve deri kokusu, nefes almayı durduramadığım bir zehir gibi
ciğerlerimi doldurdu.

"Beni öldürebileceğini sandın," dedi, sesi alçak, tehlikeli bir okşama gibi,
omurgamdan aşağı titreme gönderdi. "Benim olmak ne demek olduğunu
öğreneceksin, Charlotte. Karım değil, kölem, istediğim gibi kırıp
parçalayabileceğim bir köle."

Boğazım sıkışır, gözlerim yaşlarla dolar, ama kendimi onun bakışlarına
bakmaya zorlarım, korkumun içinde bir meydan okuma parlar. "Bir hata
olduğunu söyledim," diye fısıldarım, sesim titriyor ama kararlı. "Sadece annemle
ilgili cevaplar istedim."

Karanlık ve yırtıcı bir sırışıyla, üzerimde dikilip duruyor. "Cevaplar mı?
Bunun yerine acı çekeceksin." Sesinde şehvetli bir tehdit var,

zalim olduğu kadar samimi bir işkence vaat ediyor. "Soyun," diye emrediyor, sesi kadife bir bıçak gibi kararlılığını kesip atıyor.

Donup kalırım, kalbim hızla çarpar. "Ne?" Sesim fısıltı gibidir, vücudum kaskatıdır, hareket ettiğimde zincirler tıkırdar.

"Soyun," diye tekrarlar, daha yavaş, gözleri sadist bir niyetle parıldıyor. "Bana sakladıklarını göster, köle."

Tereddüt ediyorum, göğsüm sıkışıyor, ilk seferimizde gözlerimi bağlayıp gösterdiği nezaketle bu acımasız talebi karşılaştırıyorum. "Cassian... Efendim," diye düzeltiyorum, sesim kırılıyor, "lütfen, yapma."

Yaklaşıyor, botları zincirlenmiş ayaklarımdan birkaç santim uzakta, varlığı ezici. "Henüz yalvarma hakkın yok," diyor, sesi alçak, karanlık bir vaatle dolu. "Canavarlarla oynamak istedin, Charlotte. Şimdi bir tanesiyle yüzleşeceksin."

Gözlerimden yaşlar dökülür, ama kendimi itaat etmeye zorlarım, ellerim titreyerek tişörtümü çıkarırım ve yaralarımı gizleyen dolgulu sütyenimi ortaya çıkarırım.

Onun bakışları altında cildim karıncalanıyor, savunmasız, açıkta.

Sütyenimi çıkarıp düşürdüm, göğüslerim çıplak kaldı, ameliyatımdan kalan pürüzlü yara izleri cildimde belirgin bir şekilde görünüyordu. Onun tepkisine hazırlandım, kalbim hızla atıyordu, utanç ve korku içimi kemiriyordu.

Başını eğiyor, gözleri göğsümü tarıyor, dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor. "Şu haline bak," diyor, sesi alaycı, şehvetli, çarpık bir okşama gibi. "Bir erkek kadar düz, bir savaş alanı kadar yaralı. Kendini kadın mı sanıyorsun? Bir erkek gibi davranmaya çalışan bir erkeğe benziyorsun." Sözleri derin yaralar açar, her biri zaten kırılğan olan özgüvenime bir hançer gibi saplanır, yara izlerim onun açtığı yaralar gibidir.

"Kendimi kör ettim ki sen kendini güvende hissedebilesin. Şimdi her şeyi hissetmeni istiyorum. Her bakışı. Her çürüğü. Her çığlığı."

Gözlerim yaşlarla doldu, yüzüm yandı, ama ağlamayı bastırdım, tamamen yıkılmayı reddettim. "Beni ilk aldığında böyle dememiştin," dedim titrek bir sesle, korkuma rağmen meydan okurcasına. "O zaman beni istemiştin, yaralarımınla birlikte."

Gülümsemesi kaybolur, gözleri kararır, yüzünde bir şey belirir — öfke mi, arzu mu? —. "Oh, seni istedim," der, yaklaşarak, sesi alçak bir hırıltı, karanlık bir sıcaklıkla doludur. "Ve şimdi seni alacağım, köle, unutmak için yalvaracağın şekillerde."

Çenemi tutar, yüzümü yukarı doğru zorlar, dokunuşu sert ama acımasız değildir, başparmağı titreyen dudaklarımı okşar. "Cezamın her gramını hissedeceksin

ve bunu arzulayacaksın."

Nefesim kesildi, korku ve hain bir sıcaklık vücudumda savaşıyordu, dokunuşu birlikte geçirdiğimiz gecenin anılarını ateşledi, sözleri beni korkutsa da.

Çenemi bırakıp geri çekildi.

Arkasındaki küçük çekmeceye doğru yürüdü ve içinden bir şey çıkardı. İlk başta göremedim. O dönene kadar.

Siyah kadife bir kese.

Yavaşça, metodik bir şekilde açtı ve üzerinde dikenli metal boncuklar bulunan ince, gümüş bir zincir ortaya çıktı. Kesmeyecek kadar keskin değildi, ama acı verecek kadar keskin.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "O-O nedir?"

"Bir tasma," dedi basitçe. "Dişleri olan."

Titremeye başladım. "Cassian, lütfen..."

"Efendim," diye düzeltti. "Tetiği çektiğin anda benim adımları söyleme hakkını kaybettin."

Arkamda durdu ve tasmayı boynuma taktı. Metal cildime değdiği anda, yüzümü buruşturdum. Boncuklar jilet gibi keskin değildi, ama her nefes alışımında cildime batıyordu — sürekli bir acı, sanki cildime baskı yapan bir suçluluk duygusu gibi.

"Bu zinciri çektiğimde," dedi, saçlarımı kenara çekerek, "geleceksin."

Hıçkırıklarımı bastırmak için

dudağımı sertçe ısırardım.

"Çektiğimde, emekleyeceksin."

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Ve onu çekince, bana ait olduğunu hatırlayacaksın."

Bir adım geri çekildi ve bir heykeltıraşın başyapıtını inceler gibi eserini hayranlıkla seyretti.

"Aferin kızım," dedi yumuşak bir sesle. Ama bu sözlerde övgü yoktu.

Sadece hakimiyet vardı. Demir gibi. Kadife giymiş öfke.

"Şimdi yatağa sürün."

Hareket etmedim.

"Sürün dedim."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, her hareketim yavaş ve aşağılayıcıydı. Her adımımda zincir boğazımı sıkıyordu, ağır ve aşağılayıcıydı, dizlerimin üzerine çöktüğümde yaralarım ortaya çıktı, kalbim çarpıyordu, sert ahşap avuçlarımla ısırdı, botlarının sesi arkamda yankılanıyordu, bir avcı avını takip ediyordu.

Ayak bileklerimdeki metal kelepçeler mermer zemine yüksek sesle çarpıyordu. Ceza sadece fiziksel değildi, ruhsal da. Onun bakışları altında ruhumun büzüldüğünü hissettim.

Bana dokunmuyor, vuruyor değil — cezası bu, aşağılama, elini sürmeden kullandığı güç.

Vücudum utançtan yanıyor, ama içimdeki çarpık bir parça onun hakimiyetinin çekiciliğini, kontrolünün karanlık cazibesini hissediyor.

Yatak odasında, ipek çarşaflar zincirlerimle keskin bir tezat oluşturunuyordu, o bir hareketle beni durdurdu. "Burada dur," dedi, sesi alçak, emredici, gözleri benimkilere kilitli. Dizlerim ağrıyor, nefesim kesik kesikti, ama itaat ettim.

Nefes alamıyordum.

"Ayaklarımın dibinde uyuyacaksın. Ben söylediğimde yiyeceksin. Ben tasmanı çektiğimde yürüyeceksin. Utancın itaate dönüşene kadar. İtaatsizliğin bağlılığa dönüşene kadar."

Gözleri gözlerime
saplanmıştı. "Söyle."

Anlamadım. "Neyi söyleyeyim?"

"Bana ait olduğunu söyle."

Gözlerimi kaçırdım.

Tasma sıkılaştı.

"Dedim ki... söyle."

"Sana aitim," diye fısıldadım, kırılmış bir
sesle. "Daha yüksek sesle."

"Sana aitim," diye bağırdım, sesim çatallanarak.

Yine öne eğildi, eli çenemin altına kayd ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

"Tabii ki öylesin."

Bölüm 17

CHARLOTTE

Yavaşça, kasıtlı bir şekilde etrafımda dönüyor, bakışları fiziksel bir ağırlık gibi. "Böyle kalacaksın," diyor, sesi karanlık bir vaat gibi, "zincirlenmiş, diz çökmüş, ben senin yerini öğrendiğine karar verene kadar. Merhametimi dileyeceksin, Charlotte, ve belki

—belki—ben de sana bunu tattırırım."

Eğilir, yüzü yakındır, nefesi kulağımda sıcaktır. "Ama önce," diye mırıldanır, sesi şehvetli bir tehdittir, "beni memnun edeceksin. Benim olduğunu göster."

Eli omzuma dokunur, vurmak için değil, sahiplenmek için, içimi bir titreme kaplar, korkuma rağmen vücudum beni ele verir ve ısınır.

"Kemerimi çöz," emreder, dik durur, gözleri yanar.

Kalbim hızla atarken, dehşet ve onun emrinin karanlık çekiciliği arasında kalmış, beceriksizce uğraşıyorum. Bana vurmaz, Luca'nın yapacağı gibi morartmaz, ama sözleri, kontrolü, daha derin kesen bir ceza, beni titretmeye devam eden şehvetli bir işkence. "Lütfen, Efendim," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor, "özür dilerim."

"Öyle olacak," diyor, sesi düşük bir hırıltı, eli saçlarımı karıştırıyor, çekmiyor, tutuyor, sahiplenici bir şekilde. "Öğreneceksin, köle, bana ihanet etmenin ne demek olduğunu. Ve asla unutmayacaksın."

Gözyaşlarım akıyor, içimde biriken sıcaklıkla karışıyor, vücudum korkuma ihanet ediyor.

Zincirler beni bağlar, sözleri beni kırar, ama yine de, yumruk atmaması, vurmaması, onun Luca olmadığı, korktuğum canavar olmadığı umuduna tutunmamı sağlar.

Ama annemle ilgili suçlama, onu zincirleyen suçlama, çözemediğim bir bilmece, ikimizi de yok edebilecek bir gerçek olarak aklımda kalıyor.

"Ateşle oynamak istedin, şimdi bunun bedelini ödeyeceksin - isteyerek."

Nefesim kesiliyor, vücudum titriyor, sadece korkudan değil, onun hakimiyetinin karanlık çekiminden, ilk gecemizden beri büyüyen çarpık bir cazibeden.

"İsteyerek yapmadım," diye fısıldadım.

Başını eğdi. "İstemedin mi?" Gözleri kısıldı, sesi daha da soğuklaştı. "Bu, gözlerimin içine bakıp tetiği çekmenin mazereti mi?"

Ben irkildim. Zemin şimdi daha soğuk geliyordu. Zincirlerle diz çöktüğüm yerden dizlerim ağrıyordu, ama kıpırdamadım.

"Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadım, sesim titriyordu, bu unvan dilimde acı bir tadı vardı ama onu yatıştırmak için gerekliydi.

"Ne istersen yapacağım."

Dudakları kıvrıldı, bir avcının gülümsemesi gibi, şehvetli ama acımasız. "İyi." diye mırıldandı, yaklaşarak, elini saçlarıma doladı, sert ama acı verici değil, içimi titreten sahiplenici bir hareket.

"Beni memnun edeceksin ve bunu isteyeceksin. Şimdi kemerimi çöz." Tekrarlamadı.

Tereddüt ettim, utanç boğazımı sıkıyor gibiydi. "Cassian..."

Keskin bir şekilde döndü. "Çöz dedim. Kemerimi."

Hâlâ titreyen ellerim kemerine uzanır, deri vücudunun ısıyla sıcaktır, ben tokayı açmaya çalışırken zincirler sürünür.

Kalbim hızla atıyor, utanç ve içimde biriken sıcaklık arasında kalmış durumdayım, vücudum ilk dokunduğunda olduğu gibi bana ihanet ediyor.

Kemerini çözdüm, parmaklarım onun tenine değdi ve o geri adım attı, gözleri yanıyordu.

Göğsüme baktı. Geriye kalan kısmına. Vücuduma. Yara izlerime.

Sonra güldü.

Yüksek sesli bir kahkaha değildi. Sessiz, acı bir kahkahaydı. Sanki onun için çirkin bir şeyi doğruluyormuş gibi.

Kollarını kavuşturarak önüme geçti. "Düz. Erkeksi. Et gibi kesilmiş. Ve hala beni baştan çıkarabileceğini mi sandın?"

Boğazımdan bir hıçkırık çıktı. "Dur."

"Oh hayır, tatlım. Senin için kalan tüm zarafeti paramparça eden sensin. Artık bana olduğun gibi hizmet edeceksin. Saklanmak yok. Sempati yok."

Oda loş, perdeler çekilmiş, tek ışık dışarıdaki şehrin zayıf ışığı. "Beni memnun et," diyor, sesi alçak, şehvetli, mutlak kontrolü elinde tutan bir efendi gibi. "Bana benim olduğunu göster, Charlotte."

Nefesim kesildi, zihnim onun emrinin ağırlığı altında parçalandı, yaralarım açığa çıktı, savunmasızlığım ortaya çıktı.

Yine de, onu vurduğum için duyduğum suçluluk ve onun kölesinden daha fazlası olduğumu kanıtlama ihtiyacıyla, başımı sallayarak kabul ediyorum.

Uzak duvara doğru yürüdü. Anahtarı çevirdi.

Karanlık odayı yuttu.

"Artık ışık almıyorsun. Yüzümü izleyemiyorsun. Ön tarafın illüzyonu bozuyor. Beni soğutuyor."

Kırıldım.

Ağlamadım. Çığlık atmadım. Sadece içim parçalandı. Sessizce. Son onurum da ölü deri gibi döküldü.

"Ağzını aç."

İtaat ettim. Çünkü karşı koyamazdım. Çünkü içimden bir ses, itaat edersem belki beni o kadar nefret etmeyeceğini söylüyordu.

Saçımı kavradı. Onu derinlemesine almaya zorladı.

"Aferin kızım," dedi yumuşak bir sesle. "Olmadığını iddia ettiğin sürtük gibi her santimini yut."

Eli başımı yönlendiriyordu, sert ama zorlayıcı değil, itaat talep eden ama beni kırmayan bir dominanın kontrolü.

Gözyaşlarım bu eyleme karışıyor, kalbim parçalanıyor - kısmen utanç, kısmen arzu, onun iradesine teslim olurken sınırlar bulanıklaşıyor.

"Umutsuz küçük bir hain gibi em." Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi. Ona. Her şeye. Ama durmadım.

Çünkü içimdeki çarpık, kırık bir parça sahiplenilmek istiyordu.

Ağzımdan çekildi, gözleri açgözlülükle kararmıştı, dudaklarımdan salya damlıyordu. Elimin tersiyle sildim.

Beni yatağa kaldırdı, zincirler çınladı.

"Arkani dön," dedi, sesi kırık camın üzerinde kadife gibi. "Seni arkadan alacağım. Karanlıkta."

Bu bir tokat gibi geldi.

Sadece emir değil, bunun anlamı da. Baştan çıkarma ile sarılmış bir reddedilme.

Beni görmek istemiyor. Yara izleriyle yüzleşmek istemiyor.

Sadece sırtımı. Sessizliğimi. Teslimiyetimi.

İsteddiği bu.

Vücudum titriyor, ama yapıyorum... Dönüyorum.

Yüzüstü, ipek çarşaflar rahatlığı alay edercesine yanağımı okşuyor.

Bu

acımasız.

Aşağılayıcı.

Kasıtlı.

Ama onun sesinin zehirli tonunun altında, o talebin derinliklerinde başka bir şey duyuyorum.

Acı.

Yaralı bir hayvanın saldırısı.

Çok fazla acı görmüş ve hiçbir şeyi nazikçe tutmayı öğrenmemiş bir çocuk.

Yine de onu hayatıma aldım.

Arkamda hareket ediyor, elleri kalçalarımda sıkı, dokunuşu ceza ve sahiplenme karışımı.

Arkadan sertçe, acımasızca içime girdiğinde nefesim kesildi.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor, sesi karanlık bir okşama gibi, yavaşça, kasıtlı olarak içime girerken, her hareketi beni daha da parçalayan bir iddia.

Zincirler sürükleniyor, metal sürekli olarak durumumu, boyun eğişimi hatırlatıyor.

Zihnim parçalanıyor, zevk ve acı arasında sıkışmış, onun hakimiyeti ezici, beni onun kölesine indiriyor, ama onun kısıtlaması bunu rızaya dayalı tutuyor, benim kabul ettiğim karanlık bir dans.

Vücudum tepki veriyor, gözyaşlarıma rağmen içimde bir sıcaklık oluşuyor, kalbim onun onayını, merhametini arzularken acıyor, bunun için kendimden nefret etsem de.

"Sen bunu istemiştin," diye fısıldadı. "Sana kimin sahip olduğunu hatırlatılmak."

Her itiş bir cümleydi. Ruhuma kazınan bir yara izi. "Bu beden benim."

"Benden asla kaçamayacaksınız."

"Bana karşı gelmenin nasıl bir his olduğunu unutmanı sağlayacağım."

İnledim — kırılmış, titreyerek. Zevkten değil. Çöküşten.

Göğsüme hiç dokunmadı. Omzımı hiç öpmedi. Sıcaklığı bana hiç ulaşmadı. Sadece kontrol.

Yine de ona durmasını söylemedim.

Çünkü bu onun merhamet anlayışıydı.

Çünkü artık bizim dilimiz buydu: karanlık, çarpık, merhametsiz.

"Acının nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak mı istedin?" diye kulağıma homurdandı. "O zaman hisset."

Kalçalarımı daha sıkı kavradı, sanki ben sadece bir et parçasıymışım gibi beni üzerine çekti. Sesi olmayan, hakkı olmayan sıcak bir beden.

Ama bunu ona ben

vermiştim. Beni

zorlamamıştı.

Ben teklif etmiştim.

Çünkü suçluluk duygum utanç duygumdan daha güçlüydü. "Benden asla kurtulamayacaksın, Charlotte."

Kırık bir hıçkırık çıkardım.

İçer i." "İçindeki isyanı sikerek yok edeceğim. Sonra da sadakatini geri getirmek için sikerek

geri getireceğim.

Acıdan değil. Sertlikten değil. Boşluktan.

Yaptığı her hareketin sevgisizliğinden.

Ben sadece onun tutsağı değilim; onun iradesiyle şekillendirilmiş, onun yarattığı bir varlığım ve

annemin kaderine dair cevapsız soru beni ona bağlayan şey.

Gırtlaktan gelen bir sesle bitirdi. Sonra sessizlik. Karanlığı dolduran tek ses, titrek, düzensiz nefesimden başka bir şey yoktu.

Beni titreyerek, zincirlenmiş, bedenim bitkin ama zihnim paramparça halde bırakarak uzaklaşır. "Böyle kalacaksın," der soğuk sesiyle, ayakta dururken, silueti karanlıkta yükselir. "Zincirlenmiş, kırılmış, yerini öğrenene kadar."

Bana bir daha dokunmadı, tek bir darbe bile vurmadan cezasını tamamladı, gücünü bedenimi, irademi ele geçirerek gösterdi.

Üzerimde duruyor, konuşmuyor. Sadece izliyor.

"Artık sen busun," dedi. "Zincirlenmiş bir köle. Kullandığım bir beden. Annen, kocasının evinde zincirlenmiş bir şekilde sürünmeden önce öğrenmesi gereken bir ders."

Sonra döndü ve çıktı — beni soğuk zeminde, çıplak, yaralı, zincirlenmiş halde bıraktı.

Yalnız.

Kendime kıvrıldım, ayak bileklerimdeki ağır zincirler, gözyaşlarım çarşafı ıslatıyordu.

"Bir erkek çocuğu kadar düz. Bir savaş alanı kadar yaralı."

Sözleri yankılanıyor, acımasız ve kesin.

Her hece derin bir kesik gibi, dolgulu sütyenlerin ve zorla sessiz kalmanın altında sakladığım utançtan geçiyor.

Hıçkırarak ağlıyorum, nefesim kesik kesik, yüzüm şişmiş, kalbim ona kendimi kaybettiğimi haykırıyor.

Onun sözleri bir lanet gibi yankılanıyor: *"O, benimkini kocasının evinde zincirlerle yürüttü."*

Bir bilmece. Bir yara. Hatırlamadığım ama kemiklerimde hissettiğim bir gerçek.

Eğer bu doğruysa, eğer annem onun ailesine böyle bir acı çektirdiyse, bu bir ceza değil.

Bu intikam.

Ben onun tebaasıyım. Onun malıyım.

O her zaman babamın yanındaydı, sonra ortadan kayboldu. Belki satıldı. Belki daha kötüsü oldu.

Cassian'ın ailesini nasıl kızdırmış olabilir?

Hücrede duyduğum çığlıklar—"Beni serbest bırakın"—zihnimde yankılanıyor. O muydu?

Ancak utanç ve korkunun enkazı altında tehlikeli bir şey parıldıyor:

Umut.

Onun Luca olmadığı umudu.

Kaburgalarımı kırmak yerine uzaklaştığı için... Hatta ihanete uğradıktan sonra bile Vincent'ı kurtardığı için... Bunun bir anlamı olduğunu umut ediyorum. Belki de onun itidali bir uyarıdır.

Ya da belki de çarpık bir kılıkta merhamettir.

Her halükarda, buna inanmaya gücüm yetmez.

Çünkü yıkılmaktan bir nefes uzaktayım. Ama pes etmiyorum.

Henüz değil.

Cassian, Vincent'ın dediği gibi bir canavar mı?

Söz verdiği gibi beni sonsuza kadar işkence edecek mi? Aç bırakacak, zincirleyecek, ölümü dileyene kadar beni parçalayacak mı?

Yoksa buzunun içinde bir çatlak mı var?

Korkunun altında gömülü olan pişmanlığımı, aşkımı görecektir bir şans var mı?

Daha da şiddetli ağlıyorum, paylaştıklarımız için acı çekiyorum - o ilk gece, öpücüğü, yarışın heyecanı - şimdi benim ihanetimle lekelenmiş.

Kurşunla.

Kapı gıcırıyor.

Nefesim kesiliyor.

Onun için hazırlanırım — cezası, öfkesi için.

Ama sadece rüzgâr. Perdeler sallanıyor. Şehrin ışıkları, asla ulaşamayacağım özgürlüğün hafif bir alaycılığı.

Hıçkırıklarım karanlıkta yankılanıyor, zincirlerim ağır bir ağıt gibi. Ve acaba bir daha Charlotte olabilecek miyim diye merak ediyorum...

Yoksa sonsuza kadar onun olacağım mı? Bir canavarın kafesindeki kırık bir şey, ismi, iradesi ve ışığı elinden alınmış.

Bölüm 18

CHARLOTTE

Uyandığımda, bayılmış olduğumu bile fark etmemiştim. Hâlâ aynı odadaydım, hâlâ çıplaktım, hâlâ lekelenmişim, hâlâ bir canavar gibi zincirlenmiş, çukurdan sürüklenmiş gibiydim. Düz göğüslerim soğuk havaya maruz kalmıştı, çıplak ve savunmasızdı. Zincirlerin ısırdığı yerlerde bacaklarımdaki ağrı zonkluyordu. Tüm vücudum ağrıyordu, kemiklerim, gururum, akıl sağlığım.

Orada hareketsiz yatıyordum. Boş. Her türlü haysiyetimden yoksun. Sonra kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Panik göğsümü sıktı. Kendimi kıvrıldım, kalbim hızla atıyordu, Cassian'ın daha fazla karanlık cezalar vermek için geri döndüğünden korkuyordum. Ama onun yerine başka biri içeri girdi.

Bir kadın. Genç. Yirmili yaşlarının başında. Güzel, bu acımasız yere hiç yakışmayan yumuşak, nötr renklerde giyinmiş.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım!" diye haykırdı ve bana doğru koştu. Sesinde dehşet vardı.

Ben sertçe irkildim, içgüdüsel olarak geri çekildim, tüm sinirlerim gerildi. Bu Cassian'ın oynadığı yeni bir oyun muydu? Başka bir kadın getirip, onun önümde soyunmasını mı istiyordu? O gülerken, o...

"Bana dokunma!" diye bağırdım.

Donakaldı, avuçlarını kaldırdı. "Cassian sana bunu mu yaptı?" Sesi çatladı. Ağlayacak gibi görünüyordu.

Cevap bile veremedim. Çok utanmışım. Utanç içindeydim. Sadece bedenim değil, ruhum da çıplaktı. Hiçbir erkek beni bu halde görmemişti, ama şimdi bir kadın, bu kadın, benim haline geldiğimi görüyordu. Zincirlenmiş bir hayvan.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Elodie." Yutkundu. "Cassian'ın kız kardeşi."

İçim rahatladı - onun ailesi olduğu için değil, bu onun onu kötü bir amaçla buraya getirmediği anlamına geldiği için.

Bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar öne çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bana dokunma dedim!" Hâlâ kirli çarşafı kendime sarılmışım, sanki bu çarşaf, benden geriye kalan azıcık şeyi koruyabilirmiş gibi.

"Çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. Zincirin yanına diz çöküp zinciri kurcalamaya başladı. "Kilitli. Bekle, anahtarları getireyim."

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım. "Sana vermez."

"Hemen dönerim," dedi, ayağa kalkıp kapıdan kayboldu.

Hareket etmeye çalıştım, ama vücudumda bir acı hissettim. Bacaklarım. Sırtım. Kollarım. Sürünemiyordum bile. Orada yatıp titriyor, titriyor, zar zor nefes alıyordum.

Sonra geri döndü.

Ve şok edici bir şekilde, anahtarları elinde tutuyordu.

Tek kelime etmeden tekrar diz çöktü ve zincirleri açmaya başladı. Metalin çıkardığı ses, en tatlı ninni gibi geliyordu. Bacaklarım nihayet serbest kaldığında, en ufak bir hareket bile morarmış derimin acı çekmesine neden oluyordu.

"Seni temizleyelim," dedi nazikçe.

"Kıpırdayamıyorum," fısıldadım.

"Sana yardım edeceğim."

Çıplak vücuduma temiz bir havlu sardı ve ayağa kalkmama yardım etti. Banyoya giden her adım, kendimi ateşin içinden sürüklemek gibiydi. Ama o sabırlıydı. Beni dikkatlice, şefkatle yıkadı. Yargılamadan. Sadece nezaketle. Saçımı şampuanladı, cildimi ovdu, hatta zincirlerin bıraktığı kızarık yaralara merhem sürdü.

Yatağa geri dönmeme yardım etti ve birkaç dakika sonra yumuşak pamuklu bir elbiseyle geri döndü. "Çok zayıf görünüyorsun," diye üzülerek mırıldandı. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Ben itiraz etmeden, yine gitmişti. Açıkçası yemek yiyecek iştahım olduğunu sanmıyordum. Ama bir tabakla geri döndü: buharda pişirilmiş pirinç, ızgara sebzeler ve limonlu tavuk. Dışarıdaki dünya gibi kokuyordu. Varlığını unuttuğum bir dünya.

Çatalı kaldırmaya çalıştım ama ellerim titriyordu.

Ben yerken yanımda oturdu. Yavaşça. Sessizce. Sadece onun varlığı bile yemeği yutmamı kolaylaştırdı.

Sonra sordu: "Hiç implant yaptırmayı düşündün mü?"

Kafamı salladım. "İstemiyorum. Ameliyatımdan sonra tavsiye edildi, ama... Onlara sahip olmadığım için utanmayacağım bir noktaya gelmek istiyorum. Dünyaya göre eksik, hatta belki de deforme göründüğümü biliyorum. Ama kanseri yendim. Bu zaten bir mucize. Birçok insan bunu başaramıyor."

Fikrimi değiştirmeye çalışmadı. Sadece elimi tutup sıktı. Sıcak. İnsancıl.

"Kardeşin..."

"Biliyorum," dedi, gözleri buğulanarak. "O her zaman böyle değildi. Çok şey oldu. Ama bunu daha sonra konuşuruz, tamam mı? Önce, seni güçlendirmeye odaklanalım."

"Kalacak mısın?" diye sordum, neredeyse çaresizce.

"Şimdilik," dedi gülümseyerek. "Yalnız değilsin." "Cassian beni sonsuza kadar zincirli tutmayı planlıyordu," mırıldandım.

"Hayır. Yapmayacak."

Kırmızı, şişmiş gözlerle ona baktım. "Neden?"

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel. Yürüyüşe çıkalım. Sadece birkaç dakika temiz hava alalım."

"Seni dinliyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi, eğlenerek. "Ama dünden beri kendisi gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Yani... bir sorun var. Bu sabah onu görmeye geldiğimde masasında iki boş içki şişesi buldum."

Gözlerimi kırdım. "O içki içmez ki?"

"Asla. Bunca yıldır bir kez bile içmedi. Bu yüzden seninle olanların onda bir şeyleri kırdığını anladım."

Göğsüm sıkıştı.

Beni malikanenin duvarlarının dışına, kısa bir kaldırım yolundan geçerek şaşırtıcı derecede açık bir bahçeye götürdü. Ortada küçük bir dinlenme alanı vardı: bir masa tenisi masası, birkaç koltuk, birkaç bank. Erkekler oynuyordu, kahkahaları yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. Ama bizi gördüklerinde - iki kadın, ben temiz bir elbiseyle, Elodie kendinden emin duruşuyla - savunmasız bir şeyi koklayan kurtlar gibi göründüler.

Gerildim, ama Elodie kolunu koluma doladı. "Onları boş ver. Ben buradayken sana dokunacak cesaretleri yok."

"Burada böyle bir yerin varlığından bile haberdar değildim."

"Evet. Onu her ziyaret ettiğimde buraya gelirim. Burası benim gizli kaçış noktam gibi."

"Hala okulda mısın?" diye sordum, satır aralarını okuyarak.

"Üniversitede. Son sınıftayım."

Tanrım, keşke tatili daha uzun sürseydi.

Banklarda oturup erkeklerin oyununu izledik.

"Sence pişman mıdır?" diye sordum. "Bana yaptıklarından?"

Tereddüt etti. "Öyle demedi, hayır. Cassian artık kimseye açılmıyor. Ama onu tanıyorum. Alkol... Ben girdiğimde sessizce oturduğu hali. İyi değil."

Acı bir şekilde alay ettim. "O adamın kalbi yok."

O hafifçe gülümsedi. "Var. Sadece çok fazla acının altında gömülü."

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, sesi hafifti. "Kocan hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Yutkundum, utanç yarama tuz basmış gibi acıttı. "Dürüst olmak gerekirse? Evliliğimiz cehennemden başka bir şey değildi."

Elodie, sanki bu hiç de şaşırtıcı değilmiş gibi hafifçe omuz silkti. "Peki... bir gün onu terk etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu, küçük deri çantasından ince bir sigara çıkararak.

"Sigara içer misin?" diye sordum, o çakmağı çıkıp sanki bunu binlerce kez yapmış gibi yavaşça bir nefes çekerken hazırlıksız yakalanmışım.

"Kim içmez ki?" dedi sırtarak ve bana sigarayı uzattı.

Kafamı salladım. "Hayır, teşekkürler. Sigara içmeye karşı değilim, sadece anlamını anlamıyorum. Sadece bir kez denedim, eski erkek arkadaşım. İlk çıktığımızda benimle sigara içmem için resmen yalvarmıştı."

Yavaşça bir nefes çekti ve burnundan dumanı dışarı üfledi, duman onun üzerinde bir peçe gibi kıvrıldı. "Soruma cevap vermedin."

Tereddüt ettim, masanın üzerinde topları vurarak oynayan oyunculara boş boş baktım. "Bu evliliğe sadece büyükbabamın neden ayarladığını anlamak için devam ettim - neden beni senin ailenle bağlamak istediğini. Ama dünden sonra..."

Sesim kısıldı.

"Dün beni gerçekten mahvetti," diye fısıldadım. "Sözleri... Tanrım, beni paramparça ettiler. Bir erkeğe benzediğimi söyledi. Yara izlerimle alay etti. Göğsümün eskiden olduğum kişinin illüzyonunu mahvettiğini... beni iğrenç bulduğunu söyledi. Beni soydurdu. Beni görmemesi için karanlıkta kullandı. Bana kalpsiz dedi, annem gibi olduğumu söyledi. Zincirleri ve acıyı hak ettiğimi, artık onun karısı değil, kölesi olduğumu söyledi."

Hıçkırıklarımı bastırdım. "Onu vurduğumu biliyorum ve belki de cezayı hak ediyorum. Ama o... bundan zevk aldı. Beni mahvettiğini biliyordu. Annemin nerede olduğunu biliyor ama sadece benim acı çekmemi izlemek için bu bilgiyi saklıyor."

Gözlerimi hızla kırıştıtarak başka yere baktım. "Evet. Fırsatım olsaydı, onu terk ederdim."

Yavaşça başını salladı, yine dumanı üfledi ve maçı izlemeye devam etti. Masasının karşısındaki bir adam gol attı. Hafif ve gururlu bir şekilde alkışladı. Ben zar zor konsantre olabiliyordum.

Sigara izmaritini botuyla ezdi. "Fırsatın olursa ne demek istiyorsun?"

Ona acı bir şekilde döndüm. "Kardeşini tanıyorsun. Altarda 'evet' demediğim takdirde tüm kiliseyi havaya uçurmakla tehdit etti. Böyle bir adamın beni öylece bırakıp gitmeme izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ben yardım etmezsem," dedi basitçe, paketinden başka bir sigara çıkararak.

Gözlerimi kırptım. "Bana yardım eder misin?"

"Yardım edebilirim," dedi omuz silkerek, sigarasını yakarken. "Eğer istersen."

Sonra ayağa kalktı ve sessizce sevinç çığlığı attı; oyuncusu kazanmıştı. Ben skoru bile kaydetmemiştim.

Gidebilir miydim?

Gerçekten kaçabilir miydim? Yeniden başlayabilir miydim?

"Oynayabilir misin?" diye sordu, bana dönerek.

"Oynayabilirim," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Ama havamda değilim. Belki bir dahaki sefere."

"Tamam, yarın tekrar geliriz," dedi, küçük seyirci alanından ayrılırken. "O zaman havanda mısın bir bakalım."

Mülkün sınırına doğru yürümeye başladık. Orman, çam, toprak ve sırların kokusuyla dolu, mürekkep gibi ışığı yutuyordu.

"Burayı çok iyi biliyorsun," dedim.

"Evet." Bana yan gözle baktı ve sonra yürümeyi bıraktı. "Çıkış yolunu da biliyorum."

Gözlerimi kırptım. "Çıkış mı?"

O başını salladı. "Ormanın içinden geçen bir yol. O yolu takip edersen ve üçüncü sırtı kadar durmadan gidersen, seni alabilecek birinin olduğu bir kulübe var. O sana ortadan kaybolmana yardım edecek. Cassian seni bulamayacak."

"Öylece mi?"

"Aynen öyle," dedi, kollarını kavuşturarak.

Tereddüt ettim. "Neden bana yardım ediyorsun? Bu sabah tanıştık."

O içini çekerek, külü yana doğru fırlattı. "Çünkü kardeşim düzeltilemez. O, mantığın ötesinde zarar görmüş. Bir gün, çıldırıp seni öldürebilir ve eğer bu olursa, yemin ederim ki senin cesedinin başında bir çocuk gibi ağlayacaktır. Ama bu seni geri getirmeyecek

seni geri getirmeyecek. Bunun nasıl biteceğini gördüm. Ve senin bu evin bir başka hayaleti olmanı istemiyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Gidecek hiçbir yerim yok. Ailem yok. Arkadaşlarım yok. Artık kendim bile yok."

Bir nefes daha çekti, sesi sabitti. "Benim tanıdıklarım var. Sana yeni kimlik belgeleri ayarlayabilirim. Hesabına yirmi bin dolar yatırabilirim. Saray değil, ama özgürlük."

Kulağa çok temiz geliyordu. Çok uygun. Çok... güvenli. "Düşüneceğim."

Yine yürümeyi bıraktı. "Bu teklifi ikinci kez almayabilirsin."

"Düşüneceğim dedim," diye tekrarladım, bu sefer daha sessizce.

O başını salladı, ama ifadesinde bir değişiklik oldu, sanki söyleyecek başka şeyler vardı ama söyleyemiyordu.

Yüzünü inceledim. "Cassian annemden nefret ediyor. Bunu hissedebiliyorum. Ama bu konuda konuşmak istemiyor. Neden beni bu konuda bilgilendirmedi?"

Elodie tereddüt etti, sonra fısıldadı, "Önce git. Sonra sana her şeyi anlatırım. Seni ararım. Yemin ederim."

Durdum. "Bu yeterli değil." Kaşlarını çatı.

"Charlotte..."

"Beni korumak istediğini söyleyip sır saklayamazsın. Bana neyi söylemiyorsun?"

Dudakları açıldı, sonra tekrar kapandı. Bir an için, gerçekten bir şey itiraf edeceğini sandım. Ama sonra nefesini verdi ve arkasını döndü.

"Gidelim artık."

Sessizce onu takip ettim.

Bir yabancınn teklifiyle yabancı bir ülkeye kaybolan kim olur ki? Elodie nazikti, hatta kibardı. Ama Morettilerin rol yapma konusunda uzman olduklarını biliyordum. Bu dersi zor yoldan öğrenmişim.

Ve oturma odasına geri döndüğümüzde, kalbim neredeyse durdu.

Cassian, geniş mermer alanın karşısında, cehennemin kralı gibi bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

Ciğerlerim durdu. Nefes alamıyordum.

Anılar bir anda aklımı doldurdu: onun tutuşu, emirleri, bacaklarımın arasında sürüklenen zincir. Alaycı sesi. Karanlığı.

Yine beni soyacak mıydı?

Zincirleyecek miydi?

Beni emeklemeye zorlayıp, ahlaksız bir hayvan gibi onu emmemi mi isteyecek?

Sadece parçalanmış göğsüme bakmamak için beni karanlıkta mı becerecekti?

Kapının önünde donakaldım, vücudum soğuktu. Bakışları kalktı — keskin, karanlık, okunaksız.

Bekliyordu.

Ve ben cehenneme geri dönüyor muyum, yoksa cehennem hiç bitmemiş mi, hiç bilmiyordum.

"Cassian," Elodie yanımdan ayrıldı ve odayı geçerek ona doğru yürüdü.

Ona bakmadı bile. Bakışları bana kilitlenmişti; keskin, okunamaz ve kalbimin atışını durduracak kadar soğuktu.

"Onu nereye götürdün?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeli bir tondaydı.

"Masa tenisi kortuna," dedi Elodie çabucak. "Sadece biraz temiz hava almasını istedim. İnsanların arasında olmasını."

"İnsanların?"

"Evet. Birkaç oyun oynadık." Rahat bir ses tonuyla yalan söyledi. "O gerçekten çok iyi. Oradaki erkeklerin çoğunu yendi, hepsi ona hayran kaldı. Ama merak etme, hiçbirinin ona yaklaşmasına izin vermedim."

Sanki ben odada yokmuşum gibi.

Cassian yavaşça, kasıtlı bir hareketle ayağa kalktı. Bana doğru attığı her adım, tüylerimi diken diken etti. Ayaklarım içgüdüsel olarak geri çekildi, ta ki sırtım duvara değene kadar. Vücudum sıkışmış, ciğerlerim kilitlenmişti.

"Cassian, dur," dedi Elodie, sesinde endişe belirmeye başlamıştı. "Bu kıza zaten yeterince zarar verdin."

Ama durmadı. Aramızdaki mesafeyi kapattı, varlığı aramızdaki tüm havayı yuttu. O sedir ve günah kokusu başımı döndürdü, midemi bulandırdı, güçsüzleştirdi.

"Lütfen..." Sesim çatladı. "Beni tekrar zincirleme. Dünü tekrar yaşamama neden olma."

Elini kaldırdı. Nazikçe, neredeyse sevgiyle, yanağımı avuçladı. Geri çekilmedim, ama nefes alamıyordum.

Ve sonra beni öptü.

Sertçe. Şiddetle. Sahiplenici bir şekilde. Ceza olarak değil, sanki beni özlemiş gibi.

Sanki ben hala onun için kutsal bir şeymişim gibi.

Ama ben ona karşılık vermedim. Veremedim. Hâlâ kırılmıştım, çok hassas, çok aşagılanmıştım.

Yavaşça geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu. "Benden nefret ediyorsun, değil mi Charlotte?"

Gözlerine baktım, boğazımda acı bir his yükseldi. "Sen benden nefret ediyorsun, Cassian. Daha önce sana karşı ne hissettiğimden emin değildim... ama dün yaptıklarından sonra, beni alay ettiğin, aşağıladığın için, artık biliyorum. Senden nefret ediyorum."

Bakışları hiç sarsılmadı. "Nefretinle yaşayabilirim."

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, beni göğsüne çekti. Konuşmadı, sadece yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı, sanki sözler söylemeden özür dilemeye çalışan bir adam gibi. Ama ben hareketsiz durdum. Soğuk. Duygusuz.

Kucaklaması sıkılaştı, ama ben ona erimiyordum.

Çünkü dün söylediği sözler çok yüksek sesle yankılanıyordu:

"Sen kendini kadın mı sanıyorsun? Erkek gibi görünüyorsun." "Ön tarafın illüzyonu bozuyor. Beni soğutuyor."

"Düz. Erkeksi. Et gibi kesilmiş."

Gözlerim yine yanmaya başladı.

O biraz geri çekildi. "Neden bu kadar soğuksun?"

"Sadece kendim gibi davranıyorum." Ona baktım. "Ama lütfen... Sana yalvarıyorum. Beni tekrar zincirleme. Bana hayvan gibi davranma."

"Dur." Sesi keskin bir şekilde çatladı. "İçimdeki canavarı ortaya çıkardın. Sana öyle davranmayacaktım. Ama sen beni vurdun, Charlotte. Kurşun geçirmez yelek giymemiş olsaydım, ölmüş olurdu."

"Sana söyledim... kazaydı."

"Ama ölebilirdim," diye tekrarladı, şimdi daha sert bir sesle. "Ve kardeşin—ki onun hayatını iki kez kurtardım—beni bir hiçmişim gibi yakma fırınına atardı."

Ondan uzaklaştım. "Bu evlilik bitene kadar benim bu halimi göreceksin."

Bileğimi yakaladı, beni kendine doğru çekti. "Sen hala benimsin, Charlotte."

"Tartışmıyorum. Hala senin kölenim, değil mi?" dedim, acı bir gülümsemeyle. "Bana öyle dedin. Defalarca. Ve bana öyle davrandın. Evet, hala seninim. Mutlu musun?"

"Dur!" diye bağırdı. Hayal kırıklığı fırtına bulutu gibi havaya yayıldı. "Seni cezalandırmak için evlendim. Annenin bana yaptıkları için. Ama istediğimde bile kendimi asla çok ileri götürmedim."

"Düne kadar," dedim sessizce. "Bu zulümdü, Cassian. Başka bir kelime yok. Vücudumla alay et. Bana erkek de. Beni bir hayvan gibi zincirle."

beni insan değilmişim gibi arkamdan al—hepsine katlanırım. Çünkü ben senin karınım ve karılar hayatta kalır. Ama kalbim?" Onun gözlerine sert bir bakışla baktım. "O yasak bölge. Onu asla elde edemeyeceksin."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece

bakakaldı. Elini gevşetti.

Geri adım attım ve ayrılmak için

döndüm. Ama bir şey beni durdurdu.

Arkamı döndüm.

Hâlâ orada duruyordu, çenesi sıkı, gözleri her zamankinden daha kararmıştı, ama gözlerinde kırılğan bir şey vardı. Pişmanlık. Farkındalık. Bir parça insanlık.

"Elodie bana bir çıkış yolu sundu," dedim. "Onu reddettim.

Çünkü ben korkak değilim."

Gerildi.

"Kaçmıyorum. Henüz değil. Annemi bulana kadar. O zaman, bu iş bittiğinde, bu evliliği bitireceğim. Hoşuna gitse de gitmese de."

Ona yaklaştım. "Ve bunu yaptığımda... bir kadın yeterince dayandıığında ne kadar güçlü olabileceğini anlayacaksın."

Omuzlarım dik, kalbim hala kan ağlarken uzaklaştım, ama ilk kez titreyen ben değildim.

Onu ve Elodie'yi geride bıraktım.

Ama onun sessizliği attığım her adımda peşimden geliyordu.

Bölüm 19

CHARLOTTE

Odamıza geri döndüğümüzde, duvarlar her zamankinden daha dar geliyordu.

Yatağa çöktüm ve titrek parmaklarla telefonumu alıp Vincent'in numarasını çevirdim.

O gece penthouse'un dışında vurulup acı içinde yerde inleyerek bırakıldığından beri aramamıştı.

Vincent'in iyileşip iyileşmediğini, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ve şu anki cehennemimin her bir parçasını ona bağlayabilsem de, kalbimi zehirleyen, beni Cassian'a silah doğrultup tetiği çekmeye iten, Cassian'ın içindeki canavarı uyandıran kişi o olsa da, o hala benim kardeşimdi. Hala kanımdan. Hala ailemden.

Arama bağlandı ve bir ses cevap verdi, ama onun sesi değildi.

"Senin canavar kocan onu çoktan vurdurdu. Neden arıyorsun ki?"

Midemi bir ağrı sardı.

O sesi tanıyordum. "Baba?" diye fısıldadım.

"Bana asla öyle deme demiştim," diye hırlayan bir cevap geldi.

Yutkundum. "Tamam... Grayson," dedim, adı zehir gibi tükürerek. "Vincent nasıl?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra: "Bir daha oğlumun durumunu sormak için aramayın, kaltak."

Boğazımdan acı bir kahkaha çıktı. "Ne hale geldiğini görüyor musun? Kızına sanki bu senin doğanda varmış gibi orospu diyorsun. Neyse, tekrar ararım. Belki bir dahaki sefere telefonu o alır. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Sesinde bir değişiklik oldu. Artık daha yumuşaktı. Manipülatifti. "O canavar sana işkence ediyor. Kaçmana yardım edeyim."

tekrar güldüm—bu daha sessiz, daha karanlık. “ ne kadar asil

Birdenbire koruyucu baba rolünü mü oynuyorsun? Lütfen."

"Bir çıkış yolu arıyorsan, numaramı biliyorsun," dedi ve telefonu kapattı.

Aslında neredeyse komik, herkes kaçmama yardım etmek istiyor. Ama beni önemsedikleri için değil. Çünkü ben yararlıyım. Ya da bana yardım etmek onlara da yardımcı oluyor. Kimse beni görmüyor. Onlar fırsat görüyor.

Yatağa uzandım, daha önceki sıcaklık — Elodie'nin sigara dumanı, yüzümdeki esinti, insan olduğumun geçici yanılsaması — sönük bir ışık gibi soluyordu.

Gözlerimi kapattım ama acı geçmedi. Zihnim dünü unutmak için çabaladı — zincirin sürtünme sesi, bana köle diyen sesinin acısı, ellerinin bırakmadığı ama hala derimde yanık izleri bırakan morluklar. Cassian bana vurmadı, ama sözleri herhangi bir bıçaktan daha derin izler bıraktı, gururumu, huzurumu, benliğimi elimden aldı. Dün onun karısı değildim. Onun kölesiydim. Ve onun altında kırıldım.

Ama sonra bir ses duydum.

"Dokuz yaşındayken babamızı öldürdü."

O kadar şiddetle irkildim ki neredeyse yataktan düşüyordum. Elodie kapının yanında, yarı gölgede, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Göğsümü sıktım.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun."

"Kocanın evinde neden herhangi bir şeyden veya herhangi birinden korkasın ki?" diye sordu, sanki kendi eviymiş gibi odaya girerek.

"Bekle... Dokuz yaşında babalarını kim öldürdü?" diye sordum, zihnim hala olayı kavrayamıyordu.

O, makyaj masama doğru yürüdü ve fırçanın kenarına dokunarak onu inceliyormuş gibi yaptı. "Cassian."

"Ne?" Göğsüm sıkışır, vücudum gerilir ve tamamen dik otururum. "O... babanı vurdu mu? Dokuz yaşındaki bir çocuk silahı nasıl kullanabilir ki?"

Kız başını salladı, sesi duygu dolu, rahat ama sert bir tondaydı. "Onu bıçaklayarak öldürdü."

Yüzümden kan çekildi. Konuşamadım. Nefes alamadım. Dokuz yaşındaki bir çocuk... kendi babasını bıçaklamak mı?

"Neden?" Sesim kısık çıkıyor. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Onun sırtını hiç gördün mü?"

"Göğsünü gördüm. Karın kaslarını gördüm. Ama...

sırtını görmedim." "Görmelisin."

Ona baktım. "Lütfen, Elodie... Çok uzun zamandır karanlıkta kaldım. Söyle bana. Her şeyi."

Yavaşça nefes verdi, sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu, ağırlığı

hafızanın hafızanın onu omuzlarını omuzlarını aşağı

"Senin annen...

Seraphina... babamızın metresi idi."

Dünya altımda kaydı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Ben on yaşındayken ortadan kayboldu."

"Evet. Ama ondan önce? Bizim evde yaşıyordu. Senin babanla evliyken, benim babamla tam anlamıyla bir ilişki yaşıyordu. Ve senin baban, Grayson, bu konuda hiçbir şey yapmadı. Morettilerden korkuyordu. Maaşını ödeyen şeytana karşı gelmemenin daha iyi olduğunu biliyordu."

Nefes alamıyordum. "Yani hala evliyken... seninle mi yaşıyordu?"

"Aynen öyle. Annemiz Jade, o zamanlar hala babamızla evliydi. Ama babam ondan nefret ediyordu. Onun yerine Seraphina'ya tapıyordu. Annen her şeyi mahvetti."

Ağzım kurumuştı. "Nasıl?"

"Annemizi tuzağa düşürdü. Onun hakkında yalan söylledi. Onu manipüle ederdi. Sahte morluklar yapar, babamızın altın külçelerini çaldığını iddia ederdi. Cassian'ın önünde onu kemerle döverdi. Bir başka sefer ise kendi eline domates çorbası döktü, kaynar su dökülmüş gibi çığlık attı ve Jade'in ona saldırdığını iddia etti. Babam kontrol bile etmedi. Annemizi saçından tutup kanayana kadar dövdü."

Elodie'nin gözleri yaşlarla doldu, sesi titriyordu. "Luca bunu orada öğrendi — Seraphina her yalan söylediğinde babamın annemi dövmesini izleyerek."

Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı, sanki otururken bu anıları taşımak çok acı vericiymiş gibi.

"Bir keresinde Seraphina, annemin çamaşır sepetine ölü bir kuş sakladı. Onun evcil papağanı olduğunu söyledi. Annemi kıskançlıktan onu öldürdüğünü iddia etti." Sesi, bastırılmış öfkeyle titriyordu. "Babam sorgulamadı. Kuşu buldu, Jade'i mutfaktan sürükledi ve onu merdivenlerden aşağı yuvarlayacak kadar sert itti."

Göğsüm sıkıştı.

"Aşağı inerken her basamağa çarptı, bükülmüş bir şekilde yere düştü ve nefes nefese kaldı. Kaburgaları kırılmıştı. Çığlık bile atamıyordu."

Elodie durakladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Cassian merdivenlerin dibindeydi — onun için çamaşırları katlıyor, ev işlerinde ona yardım ediyordu. Her şeyi gördü. Sepeti düşürdü, ağlayarak yanına koştu ve onu korumaya çalıştı."

Yatağın kenarını sıktım.

“Ama babam öfkeyle aşağı indiğinde, Cassian onun önüne geçti. Aslında aralarına girdi, kollarını açarak, ‘*Lütfen ona bir daha dokunma*’ dedi.” Sözleri boğazında düğümlendi. “Ve babamız tereddüt etmedi. Cassian’ı göğsünden tekmeledi. Sertçe. Onu duvara fırlattı.”

Kalbim parçalandı.

“Duvara çarptı ve onun yanında, ağlayarak, kolu gevşek ve bükülmüş halde yere yığıldı. Jade, kendi yaralarına rağmen onu kendine çekti, vücudunu bir kalkan gibi onun etrafına kıvrıldı. Yerde kan vardı. Her yerde morluklar vardı. Ama birbirlerine sarıldılar.”

Titrek bir nefes verdi.

"Ve merdivenlerin başında, annen babanın yanında duruyordu. Sessizce izliyordu. Sanki bu hak edilmiş bir ceza gibi."

Titriyordum. "Hayır..."

Elodie başını salladı. “En kötüsü bu bile değildi. Bir gece, Seraphina, hasta bir doğruluk mu cesaret mi oyununda babamıza, Jade’e ev işlerini yaparken demir zincirler takmasını önerdi. ‘Böyle daha yararlı olur’ dedi. Ve babam kabul etti. Basit bir cesaret oyunu olduğunu söyledi.”

Gözleri parlayarak bana baktı. "Annem... zincir takıyordu. Bir köpek gibi. Kendi evinde. Tek tanıdığı Cassian’dı. O dokuz yaşındaydı. Dokuz, Charlotte. Ve yapabileceği tek şey, onun yanında yürümek, düşmemesi için tepsisini taşımaya çalışmaktı."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Annem... annem bunu mu yaptı?"

Elodie başını salladı, yüzünde sert bir ifade vardı, gözlerinin arkasında öfke parıldıyordu.

Sesi kırıldı. "Bir keresinde Seraphina, Cassian’ı annemizin yerleri yıkamasına yardım ederken yakaladı. Annemin kolları ovmak için çok zayıftı. Seraphina içeri girdi, ona tükürdü, sonra onu o kadar sert tokatladı ki kovaya düştü. Her yer su oldu. Kafasını vurdu. Jade ona doğru emekledi, ama Seraphina önce yerdeki dökülen çorbayı yalatırken Cassian orada ağlayarak yatıyordu."

Konuşamadım. Boğazım tıkanmış gibi hissettim.

"Jade çalışıyordu," dedi Elodie sessizce. "Gece gündüz. Zincirlenmiş. Aşağılanmış. Dizlerinin üzerinde yerleri fırçalamaya zorlanırken, Cassian - sadece dokuz yaşında- titrek bir su bardağıyla arkasından takip ediyor, gözyaşlarını kolunun kenarıyla siliyordu. Elleri çok küçüktü. Sürekli titriyordu."

Bu görüntü beni mahvetti.

"Annen babanın evine gittiğinde, biz rahat bir nefes aldık," diye devam etti, sesi artık daha sertleşmişti. Acı dolu. "Ama bizim eve döndüğünde, babamızın metresi olarak, her şey yeniden cehenneme dönüyordu."

Parf m n n kokusu koridora yayılırdı ve hepimiz yeni bir fırtınaya hazırlıklı olurduk."

Nefesim kesildi, elim g  s me bastırdı. Tartışmak, inkar etmek, hayır demek istedim, annem böyle şeyler yapamazdı. Ama içten içe, zaten biliyordum.

"Annen Cassian'ın yoluna her çıktığında ona tokat atardı," dedi Elodie sessizce, sesi anılarla titriyordu. "Yüzükleri yüzünü keserdi. Hâlâ izleri var."

Nefesim kesildi. Şakağındaki soluk yara izi, onlardan biri miydi? "Bir keresinde," diye devam etti, "tek başına, evin arkasında odun toplarken annesi onu köşeye sıkıştırdı. Kan kusana kadar kaburgalarına defalarca tekme attı. Var olduğu için ona velet dedi."

Nefesim kesildi.

"Başka bir seferinde, annemize yerleri fırçalamada yardım ediyordu. Jade zincirliydi — evet, zincirli, tıpkı bir mahkum gibi. Ona gizlice bir parça ekmek vermeye çalıştı. Seraphina onu yakaladı. Jade'in ellerini bir sopayla d v d . Sonra Cassian'a yöneldi. Sırtını kanayana kadar defalarca vurdu. Yaralar günlerce iyileşmedi. Jade  ı lık atarak ona durması için yalvarıyordu. Seraphina karnına o kadar sert bir tekme attı ki Jade ikiye katlandı. Ve güldü.

A zımı kapatıyorum. Kalbim parçalanıyor. Annem, annem bunu yaptı.

Ona. Bir

Çocuğa.

G z yaşlarım durduramadan yanaklarımdan süzülür. G  s m, acı hissedebileceğini bilmediğim yerlerde ağrır.

Titreyerek a zımı iki elimle kapattım. "Hayır. Hayır, o yapmaz..."

"Yaptı. Her zaman yapardı. Ve babamız ona izin

verirdi." Sessizlik, aramıza kül gibi çöktü.

Elodie kollarını kavuşturdu, sesi şimdi daha da alçaldı, neredeyse saygı dolu bir tonla. "Jade denedi... Onları kurtarmaya çalıştı. Luca ve Cassian'ın kardeşi ile yaşamaları için düzenlemeler yaptı. Delilikten uzak. Acıdan uzak. Ama Cassian reddetti."

Gözlerimi kırptım, nefes almakta zorlanıyordum. "O... reddetti mi?"

Yavaşça başını salladı. "Onu terk etmeyeceğini söyledi. Yalnız bırakmayacağını. O evde bırakmayacağını. Babamızla bırakmayacağını. O sadece bir  ocukt , ama orada durdu, inatçı, koruyucu... sanki zaten bir erkekmiş gibi. Zaten kırılmış gibi."

Kalbim parçalandı, her atışında keskin bir çatlak oluştu. "Onu korumak için mi kaldı?"

"Onunla canavar arasında durmak için," dedi Elodie. "Kazanamayacağını bildiği halde."

"Annesinin her gün aşağılanması izledi," dedi Elodie sessizce, sesi eski cam gibi çatlıyordu. "Zincirlenmiş ve kanlar içinde ağlayarak uykuya dalmasını izledi. Seraphina'nın onun kabusu haline gelmesini izledi. Jade, hiç hak etmediği kırbaçlardan kanlar akarken, Cassian'ı sakinleştirmek için ona ninni fısıldamaya devam etti."

Konuşamadım. Boğazım her kelimeyle daha da sıkıştıyordu.

"Onun hiç çocukluğu olmadı, Charlotte. Sadece savaş alanları. Sadece çılgınlıklar.

Sadece annesinin bağışlanmak için yalvarışının sesi vardı."

Oda sıcak olmasına rağmen titreyerek kendimi kucakladım.

Sonra sordum. Aklımın ucunda titreyen soruyu.

"Cassian babanı nasıl öldürdü?" diye fısıldadım.

Elodie uzun bir süre sessiz kaldı. Kirpikleri titredi ve sonra, sanki ruhundaki bir kasayı açıyormuş gibi, yavaşça, yumuşakça, her kelimesi bir bıçak gibi konuştu.

"Bir gece, Matteo Jade'i o kadar kötü dövdü ki bayıldı. Vücudu yere yığıldı. Her yer kan içindeydi."

Yutkundum. "Cassian dokuz yaşındaydı. O da izledi. Birden çıldırdı. Mutfak bıçağını aldı. Gecenin ortasında Matteo'nun odasına gizlice girdi ve..."

Sözünü bitirmedi ama ben zaten

biliyorum. Nefesim kesildi.

"Onu bıçakladı mı?"

Başını salladı.

"Defalarca. Küçük elleri kanla kaplıydı. Kalbi çoktan sertleşmişti. Annemizi kurtarabilmesinin tek yolu buydu."

Hıçkırarak ağlıyorum. Sessizce. Umutsuzca. Onun görüntüsü—henüz on yaşında bile olmayan bir çocuk

...onu seven tek kişiyi korumak için bir adamı öldürüyor... Bu beni mahvediyor.

Cassian doğuştan öyle değildi. Onu koruması gereken insanlar tarafından bir canavara dönüştürülen bir çocuktum.

Elodie nefes alır.

"Bizim dedelerimiz—benim ve sizin Moretti'yi Moretti imparatorluğunu birlikte kurdular. Onlar iyi adamlardı. Ama oğulları?" Başını sallıyor.

“Matteo, babam, şiddet dolu birine dönüştü. Grayson, senin baban, korkak birine dönüştü. Seraphina evimizi bir kabusa çevirdi. Annemizi mahvetti. Cassian'ı mahvetti. Babamız Matteo ona köle gibi davrandı. Bir eşya gibi. Ta ki Cassian her şeye son verene kadar.”

Gözlerimi kapatıyorum, tüm dünyam ayaklarımın altında değişiyor.

Seraphina sadece zalim değildi, onun kötü adamıydı.

Onun yaraları, zincirleri, nefreti... hepsi ona dayanıyor. Ve şimdi merak ediyorum...

O hücrede kilitli olan o mu?

Cassian, onun bir zamanlar ona ve annesine yaptığı gibi ona işkence mi ediyor?

Hangisi daha kötü bilmiyorum... Cassian'ın ona zarar verdiği düşüncesi mi... yoksa onun neden böyle yaptığını anlayan tarafım mı?

Kollarımı kendime doluyorum. Nefes alamıyorum.

Cassian sadece benim kocam değil. O, kimsenin kurtaramadığı çocuk. Ve şimdi... annemin yaptıklarının bedelini ben ödüyorum.

"Artık biliyorsun Charlotte," diye fısıldadı Elodie. "Seni vurduğun için senden nefret etmiyor. Annen onu mahvettiği için senden nefret ediyor. Ve sana her baktığında... onu görüyor."

Gözlerimi sildim, parmaklarım titriyordu.

"Ama o hala seni istiyor," diye ekledi Elodie yumuşak bir sesle. "Hala sana özlem duyuyor. Belki de ona kurtaramadığını hatırlattığın içindir. Ya da belki... bir parçası senin onun gibi olmadığını umduğu içindir."

Elodie kapıya doğru döndü.

"Sırtı..." Boğazım düğümlendi. "Onu görmek istiyorum."

"Göreceksin," dedi. "O sana izin verdiğinde."

Sonra Elodie kapıya uzandı, eli kapı kolundaydı. Ama gitmedi.

Durakladı. Döndü.

"Geri kalanını saklamanın bir anlamı yok," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sana zaten çok şey anlattım... ama..."

Sesi kırıldı.

Yüzü titreyerek, bu kez şiddetli bir şekilde, yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı. Bu titreme öfkeden kaynaklanmıyordu. Acıdan kaynaklanıyordu.

"Charlotte," boğulur gibi nefesini tutarak, "Matteo'nun ona tecavüz ettiği geceler vardı," dedi.

Yere bakıyordu, sanki onu yakıp kül edebilecekmiş gibi. "Senin annen orada dururken annemize tecavüz etti. En kötüsü ne biliyor musun?"

Gözleri kan çanağına dönmüş, boş boş bakıyordu. "Cassian da oradaydı." Nefesim kesildi.

"Gözlerini kapatırdı, ama annen... Seraphina ellerini çekip onu izlemeye zorlardı."

Elodie cevap beklemedi. Ani bir hareketle döndü ve fırtına gibi dışarı çıktı —ağlaması o kadar yüksekti ki, ıgıllıkları koridorda gök gürültüsü gibi yankılandı. Asla unutamayacağım bir ses.

Kapı arkasında kapandı. Ve ben yıkıldım.

Korkudan değil. Suçluluktan değil. Ama kalp kırıklığından.

Yere çöktüm ve ağladım — bu sefer kendim için değil, annesi için kanını dökmek zorunda kalan küçük çocuk için.

Kimse onu kurtarmadığı için canavara dönüşen çocuk için.

Artık o yaraları zırh gibi giyen ve zincir gibi kullanan adam için.

Bölüm 20

CHARLOTTE

Oda çok sessizdi.

Elodie'nin hıçkırıkları daha yeni sönmüşken, sessizlik her şeyi yuttu. O kadar yoğun bir sessizlikti ki, göğsüme bir ağırlık gibi bastırıyordu. Odanın ortasında, hareketsiz, şaşkın bir şekilde duruyordum. Korkudan değil. Kederden de değil. Ama bilmenin dayanılmaz baskısından. Onu artık farklı görmenin baskısından.

Cassian Moretti — beni kıran, göğsümle alay eden, zincirlerle sürükleyen adam — bir zamanlar merdivenlerin tepesinde çılgık atan, kolundan kan akan, annesini korumaya çalışan küçük bir çocuktu.

Yavaşça yatağın kenarına oturdum. Nefesim kesik kesik geliyordu. Ağlamadım. Bir daha ağlamadım. Vücudum ağlamaktan yorulmuştu. Acım artık haklı gelmiyordu.

Çünkü artık onu anlıyordum.

Annemden nefret ediyordu.

Ve ilk kez... ben de nefret ettim.

Ellerime baktım. Soluk. Boş. Titriyorlardı. Hissettiğim suçluluk muyd? Üzüntü mü? Yoksa canavar olduğuna yemin ettiğim bir adamı yanlış yargıladığımı için duyduğum utanç mı?

Onu bulmalıydım. Bildiğimi ona söylemeliydim. Ve bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalmalıydım.

Odanın dışına çıktım ve onun özel kanadına giden uzun, gölgeli koridora girdim — savaş odası, çalışma odası ve hayalet gibi ortadan kaybolduğu o lanet çelik kapı. Pamuklu elbisem bacaklarımın etrafında hışırdadı, çıplak ayaklarım sert ahşap zemine yumuşak, keskin vuruşlar yapıyordu ve nabzım göğsümün içinde savaş davulu gibi çarpıyordu.

Çalışma odasının kapısı aralık, lambanın ışığı dışarı sızıyor ve ben kapıyı iterek açıyorum. Cassian masasında oturuyor, yarısı boş bir viski şişesi bıçağın yanında parıldıyor, bıçağın ucu ışığı yakalıyor, dokuz yaşında birini öldüren çocuğun hayaleti.

Gömleği açık duruyordu, göğsünde kazınmış yara izlerini ortaya çıkarıyordu — çok genç yaşta çok fazla şey atlatmış bir çocuğun kazınmış hatıraları.

Başı eğikti, parmakları yarısı içilmiş viskinin yanındaki bıçağı yavaşça izliyordu, dalgınlıkla değil, kasıtlı olarak, sanki bu onu yere bağlayan bir şey gibi. Sanki

Soğuk çeliğe ihtiyacı varmış gibi, hala burada olduğunu kendine hatırlatmak için.

Ve ona baktığımda -gerçekten baktığımda- beni zincirleyen adamı görmedim. Annesinin çığlıklarını izlemek zorunda kalan çocuğu gördüm, Jade onun önünde tecavüze uğrarken Seraphina'nın küçük ellerini zorla açtığını gördüm. Çığlıkları sustu. Ruhu parçalandı.

"Burada olmamalısın," dedi Cassian başını kaldırmadan. Sesi sessiz, soğuktu. Kontrol altındaydı. Fırtınadan önceki türden bir sükunet.

"Biliyorum."

Ama bilmek öfkeyi durdurmadı. Öfke yine de yükseldi ve hissetmek istediğim acıma duygusunu boğdu.

"Biliyordun," diye bağırdım, odaya daha fazla girerek. Sesim sessizliği yırttı. "Annemin babanın metresi olduğunu biliyordun. Jade'e ne yaptığını biliyordun - onu nasıl aşağıladığını, zincirlediğini, evini cehenneme çevirdiğini."

Eli bıçağın üzerinde durdu.

"Onun tuzak kurduğunu, yalan söylediğini, onu suçlu gösterdiğini, incittiğini biliyordun. Matteo'nun kendi annene tecavüz etmesini izletmesini biliyordun, Cassian." Sesim çatladı, sonra tekrar keskinleşti. "Ve o zamandan beri beni bunun için cezalandırıyorsun. Onun günahları için. Beni zincirliyorsun. Yara izlerimle alay ediyorsun. Ona benzediğim için karanlıkta beni kırıyorsun."

Sonunda bana baktı.

Ve gördüğüm şey nefesimi kesti.

Öfke. Panik. Utanç. Ve tüm bunların altında - vahşi bir şey. Yaralı bir şey. Köşeye sıkışmış. Hala kaçamadığı bir odada hapsolmuş bir çocuğun titremesi.

"Elodie ile konuştun," dedi, sesi düz. Boş. "Konuştum."

Yavaşça ayağa kalktı, elindeki bardağı aldı. Amber rengi sıvı, odayı dolduran gerginlikle titriyordu.

"O zaman tahmin edeyim..." Ağzı büküldü. "Ağlamaya geldin. Babasını soğukkanlılıkla bıçaklayarak öldüren canavara sempati göstermeye geldin."

"Hayır," diye fısıldadım. "Sana şunu söylemeye geldim: Anlıyorum."

İfadesi parçalandı. Yumuşadı değil, parçalandı. Sanki onun çatlak olduğunu bilmediği zırhını yumruklamışım gibi. Çenesini sıktı. Gözlerini kaçırıp ve onda bir değişiklik gördüm. Öfke değil.

Dehşet.

"Yapma," diye bağırdı, gözleri parladı. "O kelimeyi söyleme lan. Sen hiçbir şey anlamıyorsun."

"Elodie'nin gözlerinde gördüm. Ve senin gözlerinde de görüyorum," dedim, sesim alçak ama kararlıydı. "Onun için kanını döktün, Cassian. Onun için yandın. Ve kimse senin için gelmedi."

Hızlı ve huzursuz bir şekilde hareket etti, kapana kısılmış gibi volta atıyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi, dışarı çıkmak için çiğnemeye çalışıyordu.

"Bunu bilmemelisin," dedi gergin bir sesle, her kelimeyi zorlayarak. "Bunu asla bilmemeliydin."

"Bilmeliydim," dedim, yaklaşarak. "Çünkü sen beni karanlıkta zincirleyen adam değilsin. Sen, annesinin acı çekmesini izleyen ve bunu durduramayan çocuksun. Kimse dinlemezken kendini sesini kısana kadar bağırان çocuksun."

"Dur," diye
homurdandı.

"Durmuyacağım."

Bana sertçe döndü, öfkesi parladı ama bu öfke temiz ve keskin değildi. Dağınıktı. Vahşiydi. Ellerini yumruk yapmıştı, sanki içindeki öfkeyi nereye koyacağını bilemiyor gibiydi.

"Bana öyle bakma," dedi, sesi gergindi. "Nasıl yani?"

"Kırılmışım gibi," diye tısladı. "Beni anlamaya çalışıyormuşsun gibi."

Yutkundum. "Çalışmıyorum. Anlıyorum."

Yüzü buruştu. "Birkaç hikaye dinleyerek nasıl bir şey olduğunu anladığını mı sanıyorsun?"

"Seni görüyorum, Cassian," dedim, ona yaklaşarak. "Sana ne yaptığını görüyorum. Eskiden olduğun çocuğu görüyorum. O çocuğun yarattığı adamı görüyorum. Ve burada durmamın sebebi sana acımam değil, sana yaptıklarını görmek bana acı veriyor."

Dondu. Sadece bir saniye.

Sonra... parçalandı.

Cassian bir kükremeyele masadaki bardağı süpürdü. Bardak duvara çarparak parçalandı ve ben irkildim, ama geri adım atmadım.

"Ben o değilim!" diye bağırdım, yaklaşarak, ellerim titriyordu, sesim titriyordu ama meydan okuyordu. "O acı için üzgünüm. Ama ben Seraphina değilim."

"Acının ne olduğunu bilmek ister misin?" diye homurdandı. "Acı, annen mermer zeminde kanlar içinde yatarken yanında diz çökmektir. Acı, onun çığlıklarını duymamak için kendi kafana bir kurşun isabet etmesini dilemektir."

Şimdi bana doğru yavaşça, tehlikeli bir şekilde ilerledi. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Gözyaşlarının bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladı. "Dokuz yaşımdan beri göğsümde yanan bu ateşi anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedim, çenemi kaldırarak. "Ama seninle birlikte bu ateşte durabilirim."

Yine bir sessizlik çöktü. Gergin bir sessizlik. Sadece köşede bir şeyin sessizce sürünmesiyle bozuldu.

Bir örümcek.

Büyük. Siyah. Bacakları tırnaklar gibi tahtaya vuruyordu. Bütün vücudum dondu. Nefesim kesildi.

Cassian'ın gözleri ona kaydı. Sonra tekrar bana döndü. Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi.

"Ondan korkuyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kalbim çarparken, yalan söyleyemeyerek başımı salladım.

Örümceği aldı.

Geriye doğru sendeledim. "Cassian..."

Bana doğru yürüdü, örümcek parmaklarının üzerinde sürünüyordu. Omurgam duvara yapıştı.

"Yüzleş," dedi, sesi alçaktı. "Benim olmak istiyorsan... benim ateşimin içinde durmak istiyorsan... o zaman seni kıran şeyle yüzleş."

Titriyordum. "Lütfen beni zorlama..."

"Sen benim acımı gördün," diye fısıldadı, yaklaşarak. "Şimdi de kendininkini gör."

Ve sonra... örümceği koluma bastırdı.

Çılgılık attım. Refleks olarak. Ama kaçmadım. Onu uzaklaştırmadım. Gözlerimi kapattım.

Hareketsiz durdum.

Bacakları derimde gezindi—korkunç, gıcıklayıcı, çıldırtıcı. Hıçkırarak ağladım, nefes nefese kaldım, ama pes etmedim.

Yürümesi için izin verdim.

Sonunda örümceği uzaklaştırdığında, dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes nefeseydim.

Titriyordum. Ama hala sağlamdım.

"Kırılmadım," diye fısıldadım.

"Hayır," diye mırıldandı, yanıma diz çökerek.

"Kırılmadın." Beni dizlerimden kaldırdı.

Eli yüzüme doğru uzandı — yavaşça, neredeyse tereddütlü bir şekilde. Başparmağı yanağıma tüy kadar hafifçe okşadı, sanki geri çekilip çekilmeyeceğimi test ediyormuş gibi. Geri çekilmedim. Çekilemedim. Yüzlerimiz artık birbirine birkaç santim uzaklıktaydı, ikimizin de daha önce hiç bilmediği bir sessizliğin içinde.

"Sen asla zayıf değildin, Charlotte," dedi, sesi boğuk ve küllüydü. "Sadece ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordun."

Gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırdı, ama akmadılar.

"Sen de asla kalpsiz değildin," diye fısıldadım. "Sadece, yaşadıklarından sonra kimsenin seni sevebileceğini bilmiyordun."

Donakaldı.

Sanki bu sözler, onun derinlere gömdüğü ve kapattığı bir şeyi delip geçmiş gibiydi. Yutkunurken boğazı hareket etti ve bir an için bana baktı

— sanki beni nasıl tutacağını bilmediği kırılğan bir şey gibi.

Sonra yavaşça, eli ensemin arkasına kaydı — sahiplenici değil, cezalandırıcı değil. Sadece sabit. Kararlı. Beni asla karşı koyamayacağım bir gelgit gibi kendine çekti.

Sahip olmak

için değil. Eve

dönmek için.

Dudakları benimkine değdi. Yumuşak. Saygılı. Talep etmeyen, yutmayan, teslim olan bir dokunuş — sanki onun kırık parçaları çatlaklardan sıcaklık arıyormuş gibi. Gerçek bir şey arıyormuş gibi.

Bu sadece bir öpücük değildi.

Her şeyin yanmayı bıraktığı andı.

Boğulduktan sonra oksijen gibi onu içime çektim. Parmaklarım saçlarına dolandı. Vücudum onun vücuduna eridi. Ve kolları beni sardı - bağlamak için değil, kontrol etmek için değil - tutmak için. Kararlı. Emin.

Eski yaralar ve titrek umutlar arasında dikilmiş sessiz bir yemin.

Alnı alnıma değdi ve öylece kaldık - birbirimizi soluyarak, kalplerimiz hala çılgınca atıyor ama artık savaş halinde değillerdi.

Sonunda, birlikte, eski halimizin enkazı içinde.

Cassian inledi - alçak, boğuk, cildimi ateşe veren bir şekilde. Parmakları saçlarımın arasına girdi, bir zamanlar beni zincirleyen aynı eller şimdi beni değerli bir şey gibi kucaklıyordu.

Saklamaya değer bir şey gibi.

Beni daha derin öptü. Daha yavaş. Daha açgözlü. Cezalandırmak için değil, acı çekmek için.

Sanki hayatta kalmak için benim her santimimi ezberlemesi gerekiyormuş gibi.

Güçle hiçbir ilgisi olmayan bir tür açlık çekmiş gibi.

Ellerim onun göğsünde kaydı - yaralı, acımasız - ve avucumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissettim. Hızlı. Düzensiz.

İnsani.

Çenesini öptüm. Titredi.
"Charlotte," dedi boğuk bir sesle, adım sert ve saygıyla. "Durmamı söyle." Söylemedim.
Yapamadım.
Çünkü ilk kez ondan korkmuyordum.
Onu ne kadar istediğimden korkuyordum — bu halinden.
Canavarın arkasındaki çocuktan.
Zincirlerin ardındaki adamdan.
Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve çalışma odasının köşesindeki yıpranmış deri koltuğa taşıdı.
Romantik değildi.
Nazik değildi.
Gerekliydi. Şimdi.
Bacaklarım beline dolandı. Elbisem uyluklarımın üzerinde toplanmıştı.
Ağzı boğazımdan aşağı doğru bir iz bıraktı ve dişleri tenime değdiğinde nefesim kesildi.
Beni zorladığı için değil.
Hoşuma gittiği için.
Ben de zaten mahvolmuş biri tarafından mahvolmak istiyordum. "Bunu bilmeni sevmiyorum," diye mırıldandı, köprücük kemiğime doğru.
"Görmem gerekiyordu. Seni tanımam gerekiyordu," diye fısıldadım ve yüzünü tekrar kendime doğru çektim.
Ağzı tekrar ağzımı ele geçirdi, daha sert, daha derin, kaçmak istemediğim bir fırtına gibi. Elleri hakimiyet kurmak için değil, keşfetmek için dolaştı. Her titreşim dokunuşla izin istedi.
Ve ben izin verdim.
Beni, dokunmasına asla izin verilmeyeceğini düşündüğü bir şeyi açar gibi soydu.
Kırılacak bir şey değil.
İnanılacak bir şey. Ve ben ona izin verdim.
Benim koruduğum her parçamı.
Her yara izimi.
Karanlıkta taşıdığım her sessiz acı... Hepsini verdim.
O, düşük ve boğuk bir şekilde inliyor, elleri yüzümü kavıyor, parmakları çeneme batıyor.

Dudakları sertçe dudaklarıma çarptı, dili derine girdi, viski ve arzunun tadı vardı.

İnliyorum, ellerim gömleğini tırmalıyor, vücudum ateş gibi, elbise terli tenime yapışıyor. Geri çekiliyor, gözleri yanıyor ve beni masanın üzerine kaldırıyor, ahşap gıcırıyor, kağıtlar kıcımın altında hışırıyor.

"Sen benimsin," diye homurdanır, elbisesini yukarı çeker, iç amaşırımı yırtarak çıkarır. Uyluklarım açılır, içim zaten ıslak, zonkluyor.

Pantolonunun fermuarını açıyor, kalın, sert, damarları şişkin sikini serbest bırakıyor. Onu kavıyor, hizalıyor ve içime giriyor, sikiyle beni gerginleştiriyor, keskin bir acı sıcaklığa dönüşüyor.

Çığlık attım, ellerim masanın kenarını kavradı, o beni sertçe sikerken masa titriyordu, kalçaları benimkilere çarpıyordu, her itiş vücudumu sallıyordu.

"Siktir, Charlotte," diye inledi, sesi kulağımda sert ve sıcaktı, nefes nefese, içime girerken, penisi derin ve acımasızca vuruyordu.

Bacaklarım titriyor, altımda jöle gibi, elbisem nemli, uyluklarıma yapışıyor, içim onun etrafında sıkışıyor.

Masada gürültü, ahşap inliyor, kağıtlar kayıyor, o beni daha sert sikiyor, elleri kalçalarımı morartıyor, her itişte beni kendine çekiyor.

Yüksek sesle inliyorum, klitorisim zonkluyor, vücudum yanıyor, sırtımdan ter damlıyor. "Cassian," diye nefes nefeseyim, tırnaklarım omuzlarına batıyor, orgazmım hızla yükseliyor.

O yavaşlar, alay eder, sonra daha derine vurur, beni uçurumun kenarına iter. Çığlık atarım, içim zonklar, onun penisi etrafında sıkılaşıır, görüşüm bulanıklaşır, bacaklarım titrer, vücudum titreyen masaya karşı titrer.

Durmaz, penisi hala sert, içimde zonkluyor.

Çıkartıyor, beni ters çeviriyor, karnım masaya bastırılıyor, ayaklarım yere zar zor değıyor, elbisem belimde toplanıyor. "Henüz bitmedi," diye homurdanıyor, sesi kalınlaşıyor ve penisini arkadan daha derine sokuyor, beni inlememe neden olan yeni noktalara ulaşılıyor.

Masayı sertçe siktiğı için masa sallanıyor, daha yüksek sesle gıcırıyor, elleri kıcımı kavıyor, beni açıyor.

İnlemeleri ham, çaresiz, kulağımda titriyor, üzerime eğiliyor, yaralı göğsü sırtıma değıyor, nefesi sıcak. "Hissediyor musun?" diye homurdanıyor, daha hızlı itiyor, penisi zonkluyor, beni dolduruyor.

Ellerim masayı tırmalıyor, kağıtları yırtıyor, inlemelerim yankılanıyor, içim tekrar sıkışıyor. Yaklaştım, bacaklarım güçsüz, vücudum yanıyor ve orgazmım gelirken

"Cassian!" diye bağıryorum, orgazmım gelirken, içim sıkışıyor, onu boşaltıyorum.

Derin ve kesik kesik inliyor, bir kez, iki kez itiyor, sonra boşalıyor, penisi zonkluyor, içime sıcaklığını döküyor, vücudu benimkine karşı titriyor, masa son bir kez daha sallanıyor.

Nefesi ağır, yara izli göğsünde ter damlaları parıldarken geri çekilir.

Beni kendine doğru çevirir, elleriyle yüzümü kavrar, sert ama acımasız değildir, gözleri çiğdir.

Bu sadece seks değildi.

Sevişmek bile değildi.

Teslim olmaktı.

İki kırık ruhun çarpışması, yok etmek için değil, birbirlerine hayatta kalmak için. Sessizliğin bizi sarmalamasına izin vermeliydim.

Ama soru içimde çok yüksek sesle yankılanıyordu.

"O hücredeki kadın... o benim annem mi?"

Bu sözler, ayaklarımın altındaki cam gibi kırılgan sessizliği parçaladı. Ağır.

Acımasız.

O donakaldı.

Sonra yavaşça uzaklaştı, aramızdaki sıcaklık da onunla birlikte kayboldu.

Değişim aniden oldu, sanki biri o anı bir arada tutan ipi kesmiş gibi.

Gözleri yere indi. Cevap vermedi. Sadece sırtını döndü ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü, omuzları gergin, sanki bir fırtınaya hazırlanıyormuş gibi.

Dolaba doğru yürüdü, bir çekmeceyi açtı ve bir tabanca çıkardı.

Namluyu kontrol etti. Kapağını kapattı.

Soğuk. Temiz. Mafya.

"Artık her şeyi biliyorum," dedim, sesim titriyordu. "Jade'e yaptıkları yüzünden onu zincirliyorsan... Anlarım. Sadece söyle bana. Lütfen."

Hareket etmedi.

İlk başta.

Sonra, hala silahı elinde tutarken, durakladı. Yavaşça silahı bıraktı. Çekmeceyi kapattı.

Bana döndüğünde, bir şey değişmişti.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlığına yüzü bozuldu. Maskesi düştü.

Konuşmak üzereymiş gibi dudaklarını araladı...

Ve ben, göğsümde umutla dolarak bir adım attım.

Sonra telefonu çaldı.

Yüksek sesle. Tiz. Her şeyi parçalayan bir bıçak gibi. An yine paramparça oldu.

Telefonu aldı ve benim anlayamadığım kesik bir sesle cevap verdi. Ama vücudum hala donmuş haldeydi, gözlerim onun profiline, çenesinin üzerinde dans eden gölgelere kilitlenmişti. Bekledim, hala umutluydum. Gerçeğe geri döneceğini umuyordum. Bana geri döneceğini umuyordum.

Sonra telefonum titredi.

Ekrana baktım.

LUCA: O aldatıyor. Bana inanmıyorsan Elodie'ye sor. Bir dahaki sefere yaptığında canlı kanıt göndereceğim, yeri de, böylece kendi gözlerinle görebilirsin.

Midemi bir ağrı sardı.

"Ne?" diye fısıldadım, parmaklarım titriyordu.

Başımı kaldırdım. Cassian görüşmesini bitirmiş ve telefonu sandalyesinin yanındaki yere bırakmıştı. Yorgun görünüyordu. Ama umurumda değildi. O anda değil.

Odayı geçtim, çıplak ayaklarım mermer üzerinde ses çıkarmadan.

Sonra telefonu tekrar çaldı.

Eğilip telefonu aldım.

Ve gördüğüm şey içimdeki bir şeyi paramparça etti.

Bilinmeyen: *Lütfen bu gece gel. Seni özledim. İşimiz bittikten sonra ona geri dönebilirsin.*

Önceki mesajlar yoktu. Mesajları silmişti.

Kanım dondu.

Gözlerim yaşlarla doldu, ama beni geriye doğru sendeleyeni göğsümdeki yanma hissiydi. Öfke. Keder. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin bir ihanet.

Masasından viski şişesini kaptım ve duvara fırlattım.

Çarpma anında parçalandı, parçaları sabrımın son damlası gibi etrafa saçıldı, keskin içki kokusu odayı doldurdu — ham, pervasız, göğsümdeki öfke gibi.

"Beni zincirledin," dedim, sesim titriyordu, acıdan boğulmuştu.

"Yaralarımınla alay ettin. Beni yavaşça, kasten, parça parça, karanlıkta yıktın."

Elim telefona uzandı, ekran hala bir lanet gibi parlıyordu. "Ama bu?" Sesim çatladı. "Beni aldatmak, Cassian? Beni

binlerce kez parçalayabilirsin, ama bu? Bunu asla affetmeyeceğim."

Hareketsiz kaldı.

Gözleri parladı — alev alev, vahşi, öfkeli.

"Kim aldatıyor lan?" diye kükredi, ayakları üzerinde gök gürültüsü gibi ilerleyerek. "Ve neden deli gibi çalışma odamı mahvediyorsun?"

"O zaman bu ne lan?" diye bağırđım, telefonu ona doğru fırlatarak. "Bu gece gelmen için sana yalvaran kim? Benimle işini bitirip ona geri dönmeni bekleyen kim?"

Nefes almadan, göz kırpmadan, o harekete geçti. Hızlı.

Acımasızca.

Üzerime atladı, telefonumu elimden kaptı ve beni duvara o kadar sert bir şekilde çarptı ki resim çerçeveleri sallandı.

Eli boğazımı sıktı — sıkı değil, morartacak kadar değil, ama nefesimi kesmeye yetecek kadar, bana tam olarak kim olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar.

Sedir ağacı kokusu, keskin baharat ve tehlike kokusuyla duyularımı sardı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye tısladı, sesi alçak, ölümcül, dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı.

"Kıskanç bir karı gibi telefonuma mı giriyorsun?" Gözleri öfkeyle parladı.

"Geçmişimi bildiğin için öyle davranabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu unvanı hak etmişsin gibi mi?"

Elini biraz daha sıktı. "Sen hala benim lanet olası..."

"Söyle," diye boğuk bir sesle, gözyaşları damlarken, meydan okurcasına söyledim. "Köle, değil mi?" Beni bıraktı, eli titriyordu ve geri adım attı.

"Yerini bil,

Charlotte," diyor, sesi alçak ve soğuk. "Ve bir daha telefonuma dokunma." Sandalyesine dönüyor, sonra duruyor. "Elodie bugün ayrılıyor. Sana geçmişimi anlattığı için o bir hain. Ben buna izin vermedim."

Beni geçip, öfkesini zar zor bastırarak sert bir şekilde masasına döndü. Sanki o an ikimizi de parçalamamış gibi. Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Ama önemliydi. Öyle önemliydi ki nefesimi kesmişti.

"Hayır," dedim, onun peşinden adım atarak, sesim titriyordu, zar zor kendimi tutuyordum. "Onu gönderme. Bana sadece benim için üzüldüğü için anlattı. O senin kız kardeşin, Cassian. Tatilini burada geçirmek için geldi. Benim için onu cezalandıramazsın."

"Oh, yapabilirim," diye homurdandı, yumruklarını sıkarak, gözleri ihanetle çılgına dönmüş, sesi öfkeyle titriyordu. "Beni savunmasız bıraktı. Çığ. Ve o ihanetin bedelini

bu ihanetin bedelini ödeteceğim."

"Ona dokunma," diye yalvarıyorum, boğazım kurumuş. "Lütfen, Cassian." Hala bana bakmıyor. Sadece alçak, acımasız bir homurtuyla diyor ki: "Çalışma odamdan çık."

"Hayır."

Sesim bu kelimeyle çatladı.

"Bana cevap verene kadar çıkmayacağım. Beni aldatıyor musun?" Sanki soru onu kırmış gibi yavaşça döndü. "Ne dedin sen lan?"

"Gerçeği bilmem gerek," diye ısrar ettim, acı gözlerimi kör ediyordu. "Kızgınsın. Zalimsin. Ama bilmem gerek, başka biriyle yatıyor musun?"

Bana döndü, gözlerinde zehir vardı. "Bunu şimdi mi soruyorsun? Kıskanç bir ev hanımı gibi telefonumu karıştırdıktan sonra mı?"

"Başka ne yapmam gerekiyor? Ben senin kölenim, unuttun mu? Bana karın gibi davranmıyorsun. Neden başka birinin olduğunu, gerçekten istediğin birinin olduğunu düşünmeyeyim ki?"

O odayı yavaşça, kasıtlı olarak geçti. Bu sefer yerimden kıpırdamadım.

Çenemi sert ama acımasız olmayan bir şekilde tuttu, nefesi sıcaktı. "O gece barda beni öptüğünden beri... başka bir kadına dokunmadım."

Beni öptü, kısa, şiddetli, sonra daha derin, dili dilimi ele geçirdi, tenimi ateşe verdi.

Eli belimden aşağı, elbisenin altına, içime kayd, parmakları içimde kıvrıldı.

İnledim, vücudum titriyordu, klitorisim onun hareketleriyle titriyordu, yavaş, kasıtlı, eliyle beni sikiyordu, her vuruş bacaklarımı zayıflatan bir ateş gibiydi.

Ellerim gömleğini kavrar, inlemelerim göğsünde boğuklaşır, vücudum zevkten titrer, öfkemi ele verir.

"Cassian," diye inledim, o beni daha da yükseğe çıkarırken, içim sıkışırken, uçurumun kenarında, onun adı bir yalvarış gibiydi... Sonra çekildi, beni acı içinde, çaresiz bıraktı.

"Hayır, lütfen," diye inliyorum, ona yaslanıyorum, bacaklarım titriyor.

"Bunu kafana kim soktu, Charlotte?" diye soruyor, sesi alçak, tehlikeli.

"Sana binlerce şekilde zarar verebilirim, ama aldatmak? Asla."

"Cassian..."

"Başka birini isteyeceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı, alt dudağımı ısırarak. "Sen böylesin, başka birine ihtiyacım olacağını mı sanıyorsun?"

Parmakları yıkıcı bir hassasiyetle klitorisime geri döndü. Yavaş. Derin. Bilinçli. Ona doğru eğildim, nefesim kesildi, zevk sıcak ve hızlı bir şekilde çiçek açarken göğsüne inleyerek.

Durmadı.

Devam etti.

Parmakları yıkıcı bir hassasiyetle klitorisime geri kaydı — yavaş, kasıtlı ve acımasızca bilgili.

Bir kez, iki kez daire çizdi, sonra daha sert bastırdı, sinirlerimi ateşe veren bir ritimle okşadı. Kalçalarım eline doğru sıçradı, nefesim kesildi, yutkunamadan dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Yüzümü göğsüne gömdüm, zevk keskin ve hızlı bir şekilde çiçek açarken, dokunuşunun her nabzı beni çözüyordu.

Diğer eli saçlarımı kavradı, bedenim duyuların ağırlığı altında titrerken beni kendisine sabitledi. Ona sarıldım, her parçam daha fazlasını, merhamet, yıkım için yalvarıyordu.

Bacaklarım büküldü.

"Lütfen," diye fısıldadım, göğsüm inip kalkarken. "Lütfen, durma..." Ama sonra, yine, çekildi.

Parmakları tam parçalanmak üzereyken beni terk etti, beni boşluğa sıkıca sarılmaya bıraktı, orgazm ulaşamayacağım bir yere çekildi. Nefes nefese, çaresizce, vücudum protesto etmek için kıvrıldı, ama o sanki hiçbir şey olmamış gibi geri çekildi. Sanki ben hiçbir şey değilmişim gibi.

Boş. Acıyan. Yanan.

Bu sadece reddetme değildi, cezaydı. Şüphe için. Soru için. Ona güvenmeme günahı için.

Nefes nefese inledim. Uyluklarım titriyordu, kaygan ve istekliydi, ama yine de o hiçbir şey yapmadı.

"Başka biriyle yatacağımı düşünüyorsan," dedi karanlık bir sesle, gözleri gözlerime kilitlenmiş, "orgazm olamazsın."

Ona sarıldım.

"Kim sana benim aldattığımı söyledi?" diye sordu tekrar, sesi alçaktı.

Konuşamadım. Dudaklarım titriyordu. Kalbim çarpıyordu.

Beni hiç çaba harcamadan kaldırdı, sanki aramızdaki kaos dışında hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, ve odanın diğer tarafına taşıdı.

Beni pencerenin yanındaki geniş mermer masanın üzerine oturttu — silahlarını incelediği, cinayetlerini planladığı, savaşın sınırlarını çizdiği masanın üzerine.

Soğuk. Sert. Çıplak.

Şiddet için yapılmış bir yüzey, savunmasızlık için değil.

Çıplak uyluklarım mermere değdi ve soğuktan tısladım, ama kıpırdamadım. Kıpırdayamadım. Çünkü o şimdi dizlerimin arasında duruyordu, elleri hala kalçalarımı kavıyordu, bakışları sanki onu tutan tek şey benmişim gibi benimkilere kilitlenmişti.

Aşağı baktım, sesim titriyordu.

"Bir mesajdı," dedim. "Luca'dan."

Hareketsiz kaldı.

Hava sessizlikle çatladı.

Ellerini bana sıkıca doladı, sanki beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Çenesi kilitlendi, dişlerini sıkarken kasları seğirdi. Pantolonundaki şişkinlik yavaşça kayboldu, kendini tutmasıyla ya da öfkesiyle sönerek. Gözleri karardı, artık şehvetle değil, daha soğuk bir şeyle. Daha keskin. Değişimi aniden oldu, sanki bir fırtına kopmuş, az önce yarattığımız sıcaklığı yutmuş gibi.

"Tabii ki öyleydi," diye mırıldandı, çenesi sıkılıydı. "Yaptığı onca şeyden sonra, hala ona güveniyor musun?"

"Elodie'ye sormamı söyledi," diye fısıldadım.

Arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü. "O zaman ona sor."

"Ya doğru olduğunu söylerse?" diye meydan okudum, kalbim çarpıyordu.

Gözleri alev alev yanarak geri döndü, sesi bıçak gibi keskin bir şekilde yükseldi. "Ne olmuş yani? Luca gibi bir yılanı bana tercih ediyorsan, bu senin sorunun."

"Söyle hadi," diye bağırdım. "Yalan söylediğini söyle. Başka kimseye dokunmadığını söyle. Lütfen."

O zaten söylemişti. Ama ben tekrar duymaya ihtiyacım vardı.

Çünkü bir zamanlar, gözlerime bakıp benim tek olduğuma yemin eden bir adamı sevmiştim — oysa o benim arkamdan başka biriyle yatıyordu.

Nico bana yalanların aşkın yüzünü takınabileceğini öğretmişti. İhanet her zaman bıçak gibi gelmezdi, bir öpücük, bir söz, "Güven bana" diyen sakın bir ses olarak da gelirdi.

Bu yüzden şimdi, gerçek söylense bile, şüpheyile kan ağlıyordum. Çünkü Nico beni sadece aldatmakla kalmamıştı.

Bana asla güvenmememi öğretti. Her zaman altında yatan yalana hazırlıklı olmamı öğretti.

Cassian güldü.

Alçak. Acımasız. İçimde bir şeyi parçalayan bir ses.

Yaklaştı, gözlerinde alaycı bir bakış vardı.

"Aldatıyorum," diye alaycı bir şekilde dedi. "Buna ne yapacaksın?
Ağlayacak mısın?"

Senin tek becerdiğin şey bu."

Başını eğdi, sesi karardı.

"Gitmek mi? Benden asla kaçamazsın. Seni bulacağım, dünyanın herhangi
bir köşesinde, Charlotte. Ve unutma, anneni bulmak için hala bana ihtiyacın var."
Sözleri kurşun gibi içimi parçaladı.

Tanıdık. Yaralayıcı.

Seraphina'nın acımasızlığının yankıları onun sesinde yankılanıyordu.

"Cassian..." diye fısıldadım. Sesim titriyordu. "Bunu yapma. Beni tekrar
incitme."

Ama o arkasını döndü, sesi buz gibiydi. "Çık dışarı."

"Lütfen," diye öne çıktım, onda hala var olup olmadığından bile emin
olmadığım bir şeye uzanarak.

Yumuşak bir şey. İnsani bir şey. Sesi
alçaldı, düşük bir hırıltı oldu. "Çık.
Dışarı."

Tereddüt ettim. Donakaldım. Nefesim kesildi. Umudum
paramparça oldu. "Eğer gidersem..."

"Lanet olası çalışma odamdan çık."

Donakaldım. Nefesim kesildi. Kalbim hızla
atıyordu. Sonra beni ikiye bölen darbe geldi.

"Sen bir fahişenin sürtük kızından başka bir şey değilsin," diye bağırdı.

"Şimdi çalışma odamdan defol git."

Bu kadardı.

İçimde bir şey kırıldı. Temiz, kesin bir kırılma. Ona
baktım. Gerçekten baktım.

Dizleri kanayan çocuğu gördüm.

Gözleri hayaletlerle dolu, kırılmış

adamı gördüm.

Boğazımı sanki sevgiymiş gibi tutan canavarı.

Ve o anda anladım ki, bunların hiçbirisi bana yaptıklarını mazur göstermezdi.

Artık buna

dayanamıyorum. Duygusal

darbeler.

Örtülü tehditleri.

Kimsenin göremeyeceği yerlerdeki morluklar.

Cassian gibi adamlar durmazlar.

Sen yokluğunla onları kanlar içinde bırakmadıkça durmazlar.

Ve kalarak onu değişmeye zorlayamam.
O beni asla görmeyecek, sadece Seraphina'nın gölgesini görecek.
Beni asla sevmeyecek, sadece onun kanının bıraktığı izleri
cezalandırarak. Ve kalırsam... bunu atlatamayacağım.
Bu yüzden
ağlamayacağım
. Bu sefer
değil.
Yalvarmadım.
Bağırmadım.
Sırtımı düzelttim, çenemi kaldırdım, yas tutmuş bir kız gibi gözyaşlarımı
elimin tersiyle sildim.
"Bir kadının neyden yapıldığını sana göstereceğim, Cassian Moretti," dedim,
sesim alçak ama kararlıydı.
"Gidemeyeceğimi mi sanıyorsun? İzle de
gör." Ve çıktım.
Başım dik.
Kalbim
paramparça.
Ama ruhum
sağlamdı.
Ve bu sefer...
geriye bakmadım.

Bölüm 21

CASSIAN

Yirmi gün sonra.

O ikinci gün, Moretti'nin çatı katındaki yemek odasında Luca'nın karşısına oturduğunda, içeri girdiğimde onu gördüğümde — o zamanlar Luca'nın nişanlısıydı — nefes almayı unuttum.

Ve sonra nefret etmem gereken her şeyi hatırladım. Annesinin

ağızına sahipti.

Annesinin gözlerini.

Seraphina'nın zulmü zarafete dönüştürmek için kullandığı aynı narin kemikler.

Onu mahvetmek istedim.

Bunu hak ettiği için değil.

Sadece var olduğu için.

Çünkü damarlarında akan kan, annemi bir hayvan gibi zincirleyen, beni bir köşeye diz çöktürüp Matteo'nun ona tecavüz etmesini izlemeye zorlayan kadından geliyordu.

Çünkü o çok nazıkçe gülümsüyordu ve soyadının bana yaptıklarından habersizdi.

Ona bedelini ödetmek istedim.

Günahları için. Sessizliği için.

Annemin gözümün önünde kanlar içinde yatarken Seraphina sadece "*İzle, evlat*" diye fısıldadığı için.

O gün, karanlıkta durup, yumruklarımı sıkarak, perdenin arkasındaki silüetini izledim.

Ve tek düşünebildiğim şey şuydu: *Ona benim acı çektiğim gibi acı çektirmek.*

Ama onu seveceğimi hiç

bekleliyordum. Onun ateşini.

Onun isyanını.

Herhangi bir tehditten daha yüksek sesle çığlık atan

sessizliği. Hatta yara izleri bile beni mahvetti.

Bana kendiminkileri hatırlattılar.

Yıllarca mükemmelleştirdiğim öfkemi yakıp kül etti, kimsenin bir daha dokunmayacağına yemin ettiğim duvarları yıktı.

Ve ben düştüm.

Sertçe.

Derin.

Takıntılı

bir

şekilde.

Onu o kadar çok seviyorum ki, yokluğunda nefes alamıyorum.

Onsuz geçen her saniye, bıçaklardan yapılmış bir dünyada boğuluyormuşum gibi geliyor.

Göğsüm kilitli bir kafes gibi, anahtarı yok,
merhameti yok. Ama bunu çok geç fark ettim.

Çünkü onu gerçekte olduğu gibi gördüğümde — Seraphina'nın kızı değil,
düşmanım değil — sadece Charlotte... benim yıkımımı gören ve yine de ona
uzanan tek kişi —

ben onu çoktan paramparça etmiştim.

Beni yıkan aynı ağırlıkla onu da ezdi. Şimdi ben
sadece bir enkazım.

Karanlıkta yalnız kalan canavar.

Ve canavarı bir erkek gibi hissettiren tek kişi artık yok.

Onunla tanıştığım ikinci günden beri terapi görüyorum.

Onu Luca'nın karşısında, o çatı katındaki yemek odasında gördüğüm andan
itibaren - keskin, farkında olmayan gözleri ve ben anladım.

O benim olacaktı.

Mahvetmek için.

Sahip olacağım.

Yakmak ve yakılmak için.

O günden itibaren, gizli terapi odalarında karanlığı pençelemeye başladım
—kilitli kapılar ardında saklı kirli ofislerde, benim gibi erkeklerin hala
kurtarılmak istediklerini iddia ettikleri yerlerde.

Kendimi affetmek istedim.

Kendime onu da affetmeye çalıştığımı söyledim.

Ama belki de yalan söylüyordum.

Çünkü gerçek neydi?

Önce onun kanamasını istedim.

Ben iyileşmeden önce.

Seraphina'nın yaptığı her şeyin bedelini ödemesini istedim.

Ama terapiye devam ettim, çünkü içimden bir parça umutlanmaya
başlamıştı.

Belki... sadece belki...

geçmiş affedebilirsem...

onu hak eden türden bir adam olabilirdim.

Bunun yardımcı olacağını düşündüm, dokuz yaşında birini öldüren canavardan daha fazlası olabileceğimi düşündüm.

Ama yirmi gün önce, o gitti, sözleri... "*Gidemeyeceğimi mi sanıyorsun?*

"İzle de gör." sözleri kalbime bıçak gibi saplandı.

Dünyanın her köşesini aradım — New York'un gecekondu mahalleleri, Chicago'nun limanları, Londra'nın sokakları, adamlarım her yeri taradı, imparatorluğumun kaynakları tükendi. Hiçbir şey bulamadım. Hiç kimseyi bulmakta başarısız olmamıştım, ama Charlotte gitti, bir hayalet gibi ortadan kayboldu ve bu beni öldürüyor.

Penthouse bu kokuyla dolmuş, şişeler yere saçılmış, çalışma odam onun yokluğuna adanmış bir tapınak gibi.

Artık aynadaki adamı tanıyamıyorum—bakmaya zahmet ettiğimde.

Dairem mezar ile günah çıkarma odası arasında bir şeye dönüştü. Duvarlar kalın siyah boya darbeleriyle haykırıyor:

O BENİ TERK ETTİ.

Banyo aynasına bulaşmış. Masamın ahşabına kazınmış.

Arabamın koltuğunun derisine kazınmış.

Her yüzey aynı gerçeği yansıtıyor:

O BENİ TERK ETTİ.

Sanki yeterince yazarsam, belki buna inanırım. Belki daha az hissederim. Belki her saniye göğsümde yankılanmayı bırakır.

Haftalardır tıraş olmadım.

Gömleğim dört gece önce giydiğimle aynı. Yakası ter lekeli, düğmeleri düzgün dizilmemiş, kumaşı viski ve pişmanlık kokuyor. On üçüncü günden beri ayık değilim. Eskiden tadı

—şimdi ise oksijen gibi peşindeyim.

Ve köşede, sadece titreyen mum ışığıyla aydınlatılmış, heykel duruyor.

Mermer. Gerçek

boyutlu. O.

Charlotte.

Heykeltıraşları üç günden az bir sürede bitirmeleri için zorladım. Her ayrıntıyı doğru yapmazlarsa ellerini parçalayacağımı söyledim — dudaklarının kıvrımı, kaşlarındaki hafif gerginlik, saklamaya çalıştığı kırılganlığı.

Onun bu şekilde donmuş kalmasına ihtiyacım vardı. Bakmak, fısıldamak, yalvarmak için kalıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

Şimdi ona doğru sendeleyerek yürüyorum. Elimde tuttuğum kırık cam, ayaklarının önüne diz çökerken parmaklarımin arasında kehribar rengi sıvı olarak dökülüyor.

"Sensiz nefes alamıyorum," diyorum, sesim açık bir yaranın üzerine zımpara kağıdı sürülmüş gibi boğuk. "Seni o kadar çok sevdim ki, senden önce kim olduğumu bile bilmiyorum."

Kelimeler kırık hecelere bölünerek dökülüyor. Elim mermer kaideye vuruyor. Tekrar. Ve tekrar.

"Geri dön. Geri dön. Geri dön." Her yankı bir öncekinden daha yumuşak.

Zaman bükülüyor. Belki dakikalar, belki saatler. Şişe yanımda boşalıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor. Alnımı onun soğuk, mükemmel dizlerine bastırıyorum ve sessizce ağlıyorum.

Mermer hareket etmiyor.

Elbette etmiyor.

Ama yine de onun önünde diz çöküyorum — onun önünde — çünkü sahip olduğum tek şey bu

Yere çökmüşüm.

Umurumda değil. Bunu hak ettim. Daha kötüsünü hak ettim.

Heykelin tabanını, nefes alabilirmiş gibi, yumuşayabilirmiş gibi, Charlotte'un eskiden yaptığı gibi, henüz onun için bir canavar olmadığım zamanlarda yaptığı gibi, aşağı inip ellerini yanaklarıma koyabilirmiş gibi tutuyorum.

Konuşurken sesim titriyor, nefesim taşı buğulandırıyor. "Seni incittim," diye fısıldıyorum. "Tanrım, seni incittim. Tekrar tekrar."

Başım düşüyor. Alnım kaidenin üzerine baskı yapıyor. "Ve her saniyesinden pişmanım. Seni incitmek için kullandığım her kelimeden. Sana taktığım her zincirden. Diz çöküp öpmem gerekirken alay ettiğim her yara izinden. Çok acımasızdım. Sen bana sevgiyle baktın, ben sana acı verdim."

Elimi uzatıp donmuş parmak uçlarına dokunuyorum. "Ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bir an bile. Kızgın olduğumda bile. İşlemediğin günahlar için seni cezalandırdığımda bile. Her zaman sendin, Charlotte. Her zaman sendin. Bardan beri. O öpücükten beri. Lanet olası hayatıma girip intikam planlarımı mahvettiğin andan beri."

Göğsüm yanıyor. Boğazım düğümleniyor. "Lütfen..." diye yalvarıyorum. "Lütfen beni affet. Her şeyi. Her şeyi."

Sonraki kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kırık cam parçaları gibi içimden çıkıyorlar. "Geri dön. Sadece bir saniye. Sadece bir saniye. Seni tekrar görmeme izin ver. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeme izin ver, son kez olsa bile. Beni öldürse bile. Sadece seni tekrar hissetmek istiyorum."

Onun taş gibi mükemmel yüzüne bakıyorum. "Seni özlüyorum. Bu yerde yankılanan sesini özlüyorum. Kahve fincanlarını özlüyorum. Ayak seslerini. Yastığımdaki teninin kokusunu. Sessizliğini özlüyorum. Lanet nefesini özlüyorum."

Göz yaşlarım yüzümden süzülüyor. Onları silmiyorum.

"Seni tekrar yanımda görmek için her şeyi verirdim," diyorum boğuk bir sesle. "Sıcaklığını. Teninin tenime değmesini. Başının göğsümde olmasını. Parmaklarının saçlarımda olmasını. Sadece uyanıp seni yatağımda yanımda kıvrılmış bulmak için... Tanrım, bu sefer bunu boşa harcamazdım. Sözlerimi bıçak gibi kullanmazdım. Sana sahip olduğum bir şey gibi dokunmazdım. Seni benimmişsin gibi tutardım, seni aldığım için değil, beni seçtiğin için."

Dirseklerimin üzerine çöküyorum, vücudum tabana doğru kıvrılıyor. "Lütfen, bebeğim... bir şans daha. Sadece bir şans daha. Kapıma gel, yüzüme bağlamak, bana tokat atmak, tükürmek için bile olsa, umurumda değil. Sadece gel. Sana bakayım. Sana tüm kalbimle özür dileyeyim."

Sesim titriyor. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Her şeyi. Her şeyi düzeltmek için."

Avuç içimi soğuk taşa bastırıyorum. "Kan mı istiyorsun? Kendi göğsüme adımı kazıyacağım."

"Seraphina'nın kalan tüm fotoğraflarını yakacağım. Doğduğum evi ateşe vereceğim. Babamın cesedini mezardan çıkarıp bir uçurumdan atacağım, eğer bu seni güvende hissettirecekse."

"Kanıt mı istiyorsun? Lanet boğazıma adını dövme yaptıracağım.

Böylece, kime ait olduğumu hatırlamadan tek kelime bile etmem." "Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Sensiz nefes alamıyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık kopar. "Lütfen, geri dön. Lütfen... Sana yalvarıyorum, Charlotte. Beni affet. Tek bir öpücük için bile olsa. Tek bir öpücük. Tek ihtiyacım olan bu. Onunla öleceğim. Yemin ederim. Sadece seni bir kez daha görmeme izin ver."

"Beni mahvetmesi umurumda değil. Zaten mahvolmuş durumdayım."

Heykelin dizlerini kavrar ve dudaklarımı taşa bastırıyorum. "Lütfen, bebeğim. Lütfen."

Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Ve yine de dizlerimin üzerinde kalıyorum. Çünkü belki, sadece belki, bir yerlerde, bir şekilde... beni duyacaktır.

Ve eve gelir.

Bana.

Onu sonunda gören adama.

Uçurumun kenarında duruyorum.

Botlarım ıslak çakıllara batıyor. Altımda, okyanus yas tutar gibi öfkeleniyor. Sanki biliyor gibi. Sanki o benim hayatımdan çıktığı anı görmüş ve o zamandan beri uluyor gibi.

Dr. Ellis, benden bir buçuk metre uzakta bir sandalyeye bağlanmıştır. Vücudu titriyor, buğulu gözlüklerinin ardında gözleri fal taşı gibi açılmış, koltuğun kollarına sıkıca bağlanmış ipler. İpin diğer ucu botumun altında kıvrılmış, parmağımı hareket ettirerek basabileceğim paslı bir kola bağlı. Tek bir hareket. Ve o yok olur.

Dişleri takırdıyor, nefesi havayı buğulandırıyor. "Cassian, lütfen..."

"O beni terk etti," diyorum, ona değil. Rüzgara. Gökyüzüne. Tanrı'ya, eğer izliyorsa, ki izlediğini sanmıyorum.

Sözler parmak eklemlerime kazınmış. Kan hala oluklarda kurumuş.

Dr. Ellis, sandalyesinde sert bir şekilde yutkunur. "Lütfen, Cassian, konuşalım..."

"Şansın vardı," diye bağırırım, sesim sert. "Şimdi ben konuşacağım. Sen dinle."

Elimdeki şişeden uzun bir yudum alıyorum, viski çenemden damlıyor, boğazımı yakıyor.

"Üç soru," diyorum, nefesim buğulanıyor. "Cevapla. Yoksa birlikte düşeriz."

Yavaşça başını sallar. "Sor."

İlk soruda sesim kısılır. "Hiç terapiyi kaçırdım mı?"

"Hayır," diye fısıldar. "Bir kez bile."

"İyileşeceğime söz verdin," diye hırlıyorum, sesim rüzgârla birlikte yükseliyor. "Kendimi affetmeyi öğreneceğimi söyledin. Onu affetmeyi öğreneceğimi. Terapinin Charlotte'u annesinden ayırmama yardımcı olacağına yemin ettin, ona her baktığımda yüzünde Seraphina'yı görmemeyi öğrenmeme yardımcı olacağına."

Nefes nefese, sendeleyerek yaklaşırım. "Öyleyse söyle bana, neden onu hala Jade gibi zincirledim? Neden Seraphina'nın Jade'in acısını alay ettiği gibi, ben de onun mastektomi izlerini alay ettim?"

Neden onu itip kakıp, ona hakaretler yağdırıp, gitmesini söyledim, sonra da gittiğinde şok olmuş gibi davrandım?"

Ellis'in dudakları titriyor. "Cassian... taşıdığın travma sadece acı değil. Bu bir yeniden yapılandırma. Sinir sistemin hakimiyet yoluyla hayatta kalmayı öğrendi. Kontrol yoluyla. Ceza yoluyla. Masumiyetinden mahrum bırakılırken, yumruklarıyla anneni korumak zorunda kalan bir çocuktun."

Sesi titreyerek devam eder. "Sen yansıtmı yaptın. Charlotte'un yüzünü seni mahveden kadından ayıramadın. Onu sevdin, ama travman onun vücudunda bir hayalet gördü. Seni mahveden şey buydu."

Halatı daha sıkı tutuyorum.

"O gitti," diye fısıldıyorum. "Ve onun yokluğunu bir ilmek gibi hissediyorum. Her saniye. Her saat. Uykunda onun adını haykırıp, sessizliğe uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bana mantıklı davranmaya çalışarak dikkatlice başını sallar. "Bu son değil, Cassian. Ona biraz zaman lazımdı. Seni reddetmiyor. Senden kurtulmaya çalışıyor."

"Öyle yapmalı," diye fısıldarım. "Onu çok incittim Ellis."

Dizlerim ıslak çakıllara çarpar. Ellerim saçlarımı yumruklar.

"Onu benimle evlenmeye zorladım. Sanki bana hayatını borçluymuş gibi onu o koridorda yürümesi için zorladım. Acısını görmezden geldim, kanser izleri onu daha az değerliymiş gibi davrandım. Onu bir hayvan gibi tasmayla sürükledim. Zincirledim. Utandırdım. Ona bir fahişenin kızından başka bir şey olmadığını söyledim."

Gözyaşlarım asit gibi toprağa düşüyor.

"Onu mahvettim. Ve bunu yaptığımı biliyordum. Ama duramadım. Annemi yerde yatarken görmeyi durduramadım. Onun çığlıklarını duymayı durduramadım."

Şişe elimden düşüyor. Uçurumun kenarına doğru yuvarlanıyor.

Dr. Ellis titriyor. "Sen bir canavar değilsin Cassian. Sen anılarınınla savaştan bir adamsın. Kederinle. Kendinle. Ama durmayı seçebilirsin. Yaşamayı seçebilirsin."

"Hayır," diyorum, sesim kısık. "Onsuz yirmi gün yaşadım. Ölümünden daha kötü."

Uçuruma bakıyorum, dalgalar sanki bekliyorlarmış gibi aşağıdaki kayaları tırmalıyor.

"Eğer saçının tek bir teli bile zarar görürse... Tanrıya yemin ederim, atlarım. Onunla lanet olası öbür dünyada buluşurum. Onu bulurum, orada bile olsa."

"Cassian..."

"Atlarım."

Sessizlik.

"Seni serbest bırakmamam için bir neden göster," dedim, sesim uçurumun kenarından esen rüzgardan daha soğuktu — keskin, kederle dolu.

Ayağımı bir kez
hareket ettirdim. Kolu
bir kez çektim.
Ve sandalyesi devrildi.

Dr. Ellis, gözleri fal taşı gibi açılmış, kekeledi. "Geri dönebilir. Eğer onun umduğu adam olursan, hala geri dönebilir. O kadın seni sadece sevmedi, her şeye rağmen yanında kaldı. Ama en güçlü insanlar bile kırılır, Cassian. Bu, dibe vurman olsun. Daha fazla batma."

Elimi kola bastırıyorum.
"Vaazına ihtiyacım yok Ellis. Ona ihtiyacım
var." Hızla başını sallar. "O zaman düşme.
Savaş." Ona uzun uzun bakarım. Boş boş.
Sonra bir adım geri
çekildim. Merhamet yoktu.
Sadece sessizlik.
Halat gergin kalır. Şimdilik.
Ondan uzaklaşıyorum.
Kenara doğru.
Gökyüzünün bittiği ve karanlık denizin başladığı
yere. Charlotte beni terk etti.
O. Beni. Terk etti.

Ve artık benim olmayan bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Yavaşça eğiliyorum, dizlerim taşa değişiyor, kemiklerim gıcırıyor, derim çakıllara sürtünüyor. Rüzgâr yüzüme çarpıyor. Soğuk, içimdeki ateşi etkilemiyor. Kederin etkisi budur — dünya donarken bile yanar.

Yağmur başlar.
Hafif değil.
Acımasız.
Bırak düşsün. Bırak beni dövsün. Bırak beni
boğsun. Ama beni düzeltemez.
Başımı geriye eğiyorum. Gözlerimi kapatıyorum.
"Charlotte, burada bekleyeceğim," diye fısıldarım. İki
gün, üç gün, dört hafta... bir yıl.
Vücudum artık dayanamayana kadar bu uçurumda oturacağım.
Ruhum içten içe çürüene kadar.

Titrek bir elimi göğsüme, bir zamanlar onun başını yasladığı yere bastırırım.

"Lütfen..."

"Bana geri dön." "*Bana*

geri dön."

"Bana geri dön, Charlotte." "Geri

dön..."

Öne eğiliyorum, alnımı dizlerime dayıyorum, bir lanet gibi, bir dua gibi
fısıldıyorum.

Geri dön. Geri dön. Geri dön. Geri dön.

Teşekkür — Cassian'dan

Buraya kadar gelen okuyucuya — Beni
en kötü halimle gördün.
Ona ne yaptığımı gördün. Neye dönüştüğümü gördün.
Ellerimdeki kanı gördün ve bakışlarını kaçırmadın. Belki
benden nefret ettin.
Nefret etmeliydin.
Ama belki — sadece belki — beni anladın. Bu
hikaye kefaret için yazılmadı.
Bazı canavarlar çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıkları için
yazıldı.
Çünkü ben onun gülümsemesini hatırladım... onu mahvederken bile.
Kendi öfkesinde boğulan ve buna hayatta kalmak diyen her ruha...
Benimkine tanık olduğun için
teşekkürler. O benim yıkımda
bir ışık gibiydi.
Ve eğer geri dönmezse... Bu,
benden geriye kalan tek şey olsun.
Ama geri gelirse, eğer tekrar adımı söylerse, bu
benim dirilişim olacak.
— Cassian Moretti

O.S Feathers'in diğerk eserleri

Cassian ve Charlotte'un hikayesinin ikinci kitabı Şimdi ön sipariş için hazır.

[Crushed Vows](#)

Diğerk kitaplarım (sırası önemli değil):

1. Sweet Obsession – [Şimdi okuyun](#)
2. Sweet Deception – [Şimdi okuyun](#)
3. Broken Obsession – [Kitabınızı alın](#) . .

1. Karanlık Prensle Bir Gece – [Buradan okuyun](#)

Yazar Hakkında

O.S. Feathers, mafya romantizmi üzerine yazıyor ve sadece mafya romantizmi üzerine yazıyor – yoğun, bağımlılık yapıcı ve en iyi şekilde duygusal olarak yıkıcı.

Bu dünyayı seviyorsanız:

Ön izlemeler, yayın güncellemeleri ve kamera arkası kaosu için bağlantıda kalın:

□ Instagram: [@o.s_feathers](https://www.instagram.com/o.s_feathers)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>